

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
الذي هدانا الله
الحمد لله الذي هدانا لهذا
الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
الذي هدانا الله

الامر والتمني **سبقتان** الا واددوا الكراهة وثالث الامر
انه لا يرد بانها لا يرد به اليها بالوجه وسبقتان
فان المراد بالارادة هي القدر والرجوع في الحق لا الرضا
والاحتسان كما هو المبادىء وكل كان مرادهم وما ليس
ليس بمبراهمة ذلك السيد خارج من سبقتان
العباد وانما القدر لهم فيه لغيره في الامر لا ينفك عن الارادة
هذا بسبب حيل التنازع الشريفة بين سبقتان لغيره

کلام: بار خدایم

کام فیضہ الافاض

صديق و دوست بايد همچون بنا بر تو انچه امر عدل و عدم جور است
بر حضرت حق و ديني مطلب بزرگتر است ۵۶ درست خوانده شدن
از هر راه يك انگه نشان تهت قبح را نسبت به در نهنگ دو گينه
لا اله الا الله محمد رسول الله و دروغ نيز زار و تواتر الله

9

بسم الله الرحمن الرحيم

١٤٠
جميع أنواع المعرفة كذا وكذا على الثاني والثالث والرابع وهو الثاني
وهو بالحدود فهو ذو غير محمول وان سلم ان ذلك النوع من أنواع ثم ان كون
المعرفة كذا اما مطلقا او مع التقيد الى احضارها في الغير والدول
كون كل من ذلك شيئا مكملا به والثاني الثبوت مع ذلك كحصول الله
ايضا له معنى الاول فليتم الفرق وعلى الثاني فيقولوا اعتبار العقد
ثم من حيث نفسه بالالفاظ من غير تقدير المبدأ كالعربية لانه لا يعرفها بل هو
كأنه ربما لم يدرك معنى الاول كالمعنى المبدأ كذا وعلى الثاني فليتم الفرق فليكون
فيه اسبق بالعلم النفس في المبدأ خبر الرجل عما يعلمه فلما علمه بالعلم الضيق
من العلم بان خبره الاول لذلك قوله فليخرج عن الشيء غير العلم به فليسا ان
العلم الضيق به اي معنى لقيمة النوع في النوع وان ارادوا انه غير العلم به
ذلك الشرع عند المخبر فلهذا كذا وكذا ثم انه غير العلم به فليسا ان
وقد يؤمن بالالفاظ فلما لم يؤمن الله فلهذا كذا وكذا في الرابع من ارادة حضوره
عند الذي طلب اهرج من غير ان يكون له في الواقع غير المثل في ذلك فليخرج

عنه نقل به زكريا بن
المسلم بن عبد الله بن
الفاخر بن عبد الله بن
القاسم بن عبد الله بن

ثم نقول في هذا الكلام العظيم القائم بذاته واحد او متعدد فخطي الاول فيكون
معدول كل كلام واحدا وهو الذي ورد في معنى الثاني فليزم قيام قدرنا لا غشبي
بقوله نعم فان الله انما هو الحق لا يقبل الشك فانا لانهم

بسم الله الرحمن الرحيم

وان اشترى كذا لغة وعرفا فهو محسوب للخلاف ثم ان اللغة العبرية
بالالفاظ اما كلام حين العبر او قبله او بعده او بشرط حصول العبر
بكذا او مطلقا فعلى الاول كيف يكون فديما وكذا على الرابع مع انه من
عليه عدم كونه لغة شكلا بما لم يعبر عنه بالفظ اصلا وانما لا يقدل به وكذا
على انه خير من غيره الى كونه لغة شكلا مع المعدومات وسكنا اياهم فاما الاسم
ثم هل نقول انه لغة شكلا بكلام واحد فديما او كل واحد لا يتناهي
فعلى الاول بلزوم كونه اما ذلك الواحد كل الكلام اربعة فاعلى الاول
بلزم كون امر واحد اسرا غير متناهية وهو غير درر الطير وعلى الثاني
بلزم كونه لغة شكلا بكلام واحد لا غير وهو يدعي الخلاف وعلى الثاني بلزم
قيام ما لا يتناهي بلزم هذه الاسرار المتناهية اما من حيث التشكيل
او لا بلزم صدور ما لا يتناهي عن واحد وانما على الوحدة بلزم العبر عن واحد
تجملين متضادين متضادين اذ كل لفظ لا يكون تغييرا عن شيء واحد
وبلزم ان يكون اللغة شكلا موسى بكلامه لم يعبر عنه وكذا وان يكون
الكلام الامري عين الاخبارى والاجبارى عين الامرى وهكذا ثم هذا الكلام
اللفظى واجب لو يمكن والاول ظاهر البطلان والثاني جوهره عرض والوجود
بما قام لا يلزم بالواجب وان كان عرضا قائما به يكون الواجب لما لا يكون
مركبا هذا بل هو غير مقول جدا ثم هذا الكلام في غيبة امره عن امره او شيء اخر
من اشياء الكلام اربعة كلها او ليس شيء منها فعلى الاول يكون الامر نهائيا

المشتركة

بسم الله الرحمن الرحيم

اذ من الكلام الامر وقد يفر بالامر او لا خيار ودفع العاصم باختياره
وعرض بان الوجوه في هاتين الصفتين لا يفتقر الى الطلب فاما الارادة والقول
الطلب حاصل لوجوه بل يفتقر الامر عند الخاطى طلب فاعلى الاول وهو الطلب ثم في الاول
من الطلب وعدم الفعل من الامر ليجوز الاختيار والا عند الثاني انما كانت مخالفة
المشتركة ان المعنى المتناهي للامر هو ارادة فعل يعبر سببا لا عطفه والطلب علم العلم
بما يتبعه لوجوبه لا عطفه ارادة الامر به وهو يريد لان ارادة فعله ليس بوجوه
ففي الخبر والامر ومقابلة لا يبدل عليها من الاسرار المتغيرة المختلفة ولا يتجه علمه ان الرجل
قد يجزى بما لا يعلم او بما لا يريد ولا يشك من نفسه يبدل عليه ما يبارك من مقابله
الارادة كما هي الاشياء والقول من الخبر بما لا يعلم قد يجزى ولا يتجه لارادة شيء
بل هو يريد من الاخبار وهو يبدل على حد لول هو الكلام النفسى من غير ارادة في ذلك
الاخباراتى واما في الامر وان كان هذه الارادة موحدة لكن يتناهي ليس
عين الطلب الذى هو مدلوله بل شيء يلزم ذلك الطلب فاذن تلك الارادة
مقابلة للغة النفسى الذى هو الطلب في هذا الامر وهو لفظ كذا وكل عاقل
يعلم ان الحكم من قام به صفة الكلام وخالف الكلام لا يقال انه متعلم
لان خالف القول ليس ذاك الفاعل هذا ظاهر البطلان عند اللغة والكلام
وفلا من اجل التحسين نعم الاصوات والحروف والامور على كلامه
وطبق عليها الكلام ايضا ولكن الكلام في الحقيقة هو ذلك اللغة النفسى
كما انبشاه فقلت قوله انه شرع غديره ان اراد به الاثر عند
ان هو فهو صطاح لهم من غير تشبيه الارض سما كماله صطاح

بسم الله الرحمن الرحيم
بصطاح الله تعالى

١٤١

وان

كلامي يزيد البطاحي وسبل بن عبد الله الشري وابي الطام بن جند البغدادي والشيخ الهرودي
مكتوب يدور حيا بطلانه فنانا في العقل والسرور واما ان نفس الوجود فمناه ان الوجود الحقيقي لم يكن
لا من في ذاته وعينه منه لا وجود في ذاته ولا سديم لا سكونه هو موجود بوجوه ظلي هو ظلال الوجود الحقيقي
وهذا عين الوجود فليس مراد الامام العلامة غير هذا وهم من الشيعة الحقة فانه طالب ثراه
جامع من الصوفية من الجمهور ولم يذكر عليهم ومطابيعهم وتكبر ليس على ذم انهم نفس الوجود
بل على ذمهم وكل موجود فهو الله تعالى ونظير السيد الشرح نور خيره عن سيدنا ابي جعفر
عليه السلام في حجاب الاسرار ان الاتحاد مذنب المضاري وبعض الصوفية
لكن الصوفية المحقة لا يذنبون به بل قالوا ان اعتبار وجودهم معك لسنا الا فاعلم ان وجود واحد
الاتحاد والخلوة وتدل عن الروايات ومشرجه نسخة الى المضاري وبعض الصوفية

قال في رواية في نسخة الحسيني
صلوات الله عليه وآله وسلم قالوا انهم
مذنب لا شاعره انهم لا يجل
من عبادتهم فاذن من اهل العبادات والربايات وقولهم من قال لا يصبر سدا قال

وذا صلوات الله وسلامه عليه وآله وسلم
والعزير والاملا والهدى وسامع
الهدى من شرايط شريعتهم

انهم لا يجل في عبادته انهم لا يجل في عبادته خلاصه في حجبهم من الجمهور وغيره والخلوة
السيد الشرح نور الله عليه ان هذا جماعة من الصوفية قالون به كما قال بعضهم انما هو
ومن اهوى انا نحن روحان حلقنا به فاد نظره في الرضى ونحوه الى مشاخرهم من المتقنين لا الله
ثم ان كبر ابيك القذات للذباب والرباسه فخرج الهمد في الطاعة والزهة البذل كما قال عامر الجعري
في النامية ومنهم اخو الطامات حلفت وشوف بنين بلباس صبيحت وجوه يقول الله قلنا
كوفت سريرا جبالا لانا قال بيا بليظه اولاد خداعون من شرايطهم وسجادة من ذمهم
وبسجته فلا يبق الاخر ارب لا العبادات ولا ما على بن الحسين فيهم روى عنه مولانا الرضا في حبل
اللاو كذاب على الله ورسوله واحادته من موضوعات علماء زمان بني امية منهم لا هو انهم والكتاب والسنة الصعبة على
جودهم وصح في الكساف في تبيين حجبهم وحبوبهم من حشمة ما دان به المضيق من الشقي والرفيع
والقوة اعرف من نقل عنه فان منهم من يمدون انفسهم بالصلية رصع جلالهم ابن تيم الجبلي في شرح مساره
الاسرارين والى عليهم حتى ياتك اليقين ويشرق في شروق النور الكوني وهي الحقيقة عديم وهذا فاعلم انهم لا يجل

النفس لا يثبت على معرفته الا باجاب وان ثلثت على معرفته في نفس الامر ثم شرط التكليف ضرورة
لا الضمان والعلم به اذ الغافل من لا يهتم الخطاب اولا يطلب بكلفه فتكليف غير الفاعل ليس الا
فليس المراد ما يوجب الحزن على الغياب وفقدان الثواب والمراد بكلفه كشفه عن
ثقاتها وهما غير المدعى وحكم السبل ما يوجب الحزن عليها ضروري والثاقبوس السبع
لا الاجال والكلام في حكمه وجوبه العظمى في الجملة ولكن نبوة في شاعر الاختلاف والنم والنم
ثم وجوب المعرفة فطري لان طرقة النظر فقط فم احتمال الخطأ في النظر لا يثبت به بعد تفتيح النظر
والاستغناء فبعد البرع ثم الوجوب النفس الامر لا يقبل جود الامر ثم لا يثبت التكليف بالاستغناء
الكلف مجبر مضمون لا يقبل به عاقل وهو ضرورة في العناد

في صفاته ما
الحق انه لم يدر على كل سجد

اذ المتقني ثلث العبادات بالشي اسكانه ومن الجمهور من الكوفة ربه على مشيئة العبد
ومنهم من معناه على غيره ومنهم من معناه على الفبيج ومنهم من قال لا يثبت على خلق علم ضروري
فيما يثبت بما علمناه مكتوبا وادود المرود ان مذنب الاشاعره عوم فدايته الكمال
لنوافر ان اوداهم بالجمهور والاولى ليس اذ لا يثبته على غيرهم وما نقله الامام جلال العباد
البحر والاضيق اعرف تافله غير فليس كما نتم ما قال السيد الاجل والسند الا فضل نور الله
الشو شري اعطاه الله بكل معرفت من كتابه نور او كشف عن ذلك بان المراد من الجمهور
كل من خالف الامامية في الامامة اشاعره او ما يدين به او كرامته او مشيئة اوطا حرمهم
او من اصحاب الحديث ولذا يصح باسم الاشاعره في كلامهم كما يعلن عنه قوله طالب الله
في الفصل الاثني واثنيها شتم من الجمهور فانه من المشرك لا اعرف به ان صاحب هذا الكتاب وما ذكره
اخر نقله الحصة الضمنية فاس سره في فراعدا العباد وادوية تميزه السيد الراض من الدين الحرام

بسم الله الرحمن الرحيم

في قوله وفيه كلام اي كلامه حيث استعمل في اصطلاحه الغائب وارشاد الى المعنى
في محققه وفضل لا يبرى في حاشيته بل وغلطهم في المناسبات لا يلعبه فاشي من زعم
استلزام القدرة الترفع وهو لا يرك من حالت انتهى بلخصه

انه من مخالفت كل شئ بحقيقته غفلا وسما وذهب ابو هاشم بن الجهمي واتباعه الى انه
يخالف لها تصفية الالهية وانه مساوية لذات غيره والقدرة حاكمه بان الاشياء
المساوية يلزمها لازم واحد فليكن مساويا لها في الدوام من القدم او الحديث او
الجزء او المتأخر على ما علم ثم قال الصفة الرجعية هي التي لا يمتنع من وجودها ولا يمتنع
ولا معدوم وهو مستطاع ما قطعه قال المراد من ذهب الشيخ الاشعري انه لم يخالف
فيما لا يمتنع من الوجود واما في الممتنعين فاشبهه في الحقيقة واما في الوجود
والجبر والعدم انما هو القدرة الناسية وقال ابو هاشم في محله خامسة من الالهية هو
المعنى له فلما قال السيد الاجل الافضل فوالله نعم هو فله نعم هو من المعنى له في الجبر
المحالين في الالهية وما سلف في الاسلام على قاعدة دينية مثل ما سلف على الاساطير
على انه يميز ان يراه من اتباعه سائر من اشبه الحال من الاشاعرة كالمالك والشافعية والحنابلة
المعوية وحاصله ان عرض الامام العلامة ومع القدرة ان كل فريق منهم مسقط في الاله
انه ليس بحسب ما جبال هؤلاء الاهل الظاهر
كالخاتبة معا لواله وحسب ما جبال على العرش وفضل عنه من جانب سنة اشرار بشي ونزل كل لاله
على جلاله في الصباح كل من انبثجوا ايات التشبيه على طواهرها وباضقة كوجهم لانفك
عن الركود والكون الحاديين وما لا ينفك عن الحديث عند حذره ومما وى كنههم في الالهية على الله
والخطون بما انقوه في الدنيا وقال فيهم اعفوني عن الفرج والنجية والسوق في احوالهم وقال
حسب ذلهم دم وجوارح واعضاؤهم على طوفان نوح حتى يرد وعادته الملائكة انكسرت عباؤه قال
الزاد

بسم الله الرحمن الرحيم

١٤٢

لا يخفى ان الدلائل والرواية لا يتصل الا بما هو ثابت
سدمه الحاسية والمقابله او في حكمها كانه عراض وعدم الغريب المرفط
وعدم العبد كك وعدم الحجاب وعدم الشفافية وعدم الرأى
للاذراك ووتوع الضيق عليه وهذه هي شرائط الرؤية عند جميع العقلاء
ما حكم الضرر بكم قال العلامة نور ضريحه ونب الله في ذلك الى
الاشاعرة وقال المرتاب لا يتجلى غفلا لحفظها به وبنها منيت شرائطها
وغير وجودها سحيا وعدمها في الاسباب الطبيعية لا يستلزم محلا
عقليا على فرض تحقيقها بدورها فان ارادوا به ذلك فهم وان ارادوا ان لا يكون
فقط فلا نزاع للاشاعرة بل غرضهم اثبات جوازها بقدر الله تعالى بدون هذه الدلائل
لعدم قدرته فلما ذلك الحكم اما ضروري او كسبي فان كان كسبيا فنقول
من اين حكى ان في العادة جري شئها في حال عادية ذلك بدورها وان كان

ان في العادة جري شئها
عند حال عادية ذلك
بدونها

ضروري يا فالضروريات لا حاجة لها الى البرهان والاعلام في لما حكم ضروري
 شي من الاشياء فلما قل ان يقول لما حكمت بوجود الرتبة مع هذه الترتيبات
 في العالم لا يجوز ان العادة المختار مجرم قدرته مثله ذلك شيئا غير ما
 نؤمن الصادرة بصورته في العادات و اي حال يلزم من فرض ذلك
 ثم اننا نقول ان ذلك الفرض فرضي لئلا الضروري لا انه يلزم
 فان الضرورة فاضية بان ادراك الشيء بهذه الالة الحجابية لا يتحقق
 بدون هذه الشرايط ولا يمكن ولا يفرض بالابصار والرؤية الا هذا فان
 حاولت بما لم تشرط بها غيرهما من الادراك فحين لا تمنع وهو خلاف
 منهيب وان اريدت هذا فاشترط بها ضروري سكونه سوفطاني
 بحسب الرؤية عند وجود هذه الشرايط بالضرورة
 خلافا لما شاع في خبرنا ان يكون بين ابدنا جبال شاهقة الى السماء مضيئة بالوان
 مشرقة لا تشاهد اصلا ولا تسمع اصواتها لانه لا سمعها ولا حجاب وبعد ذلك
 احد بياض كقصة جديدة محبة بالحق ان الحس هو ان افضل اعضائه بها واوردهم
 والكتاب ان معنى نفي الرجوب ان الله تعالى قادر على منع العين من الرؤية مع وجود الشرايط
 وان كانت العادة جارية على مقتضاها ومن احاطت عقلها اكثر من اوقاف العادات والخبرات
 وسننا ان النبي خرج ليلة الهجرة ومرايا الكفار ورعى عليهم بالكتاب ولم يره احد وكانوا جالسين
 بلا نوم وعقله واما الاشاعة من منع وجوبها جواربه في الكبر في العبد فيجوز ان تشاري كونه في الشرايط
 والحق بامر وما ذكر من الجوزيات فهو ما يورد على الاشاعة واجابوا بنبذها بحسب العادات

فانها حادثة المتفاني مع الختم بعدم وقوعها فان العباد لا يشتمل الوقوع ولا ينافي الختم
 بعدم وقوعها فمن ان تختم بالعادة والخبرات يجوز كونها اعدام شرط ومن ان حكمت
 بعدم عقولهم عند مروه بهم ووليد البعض لا ترى ومن ان حكمت بالختم بعدم الوقوع
 في العادات فان قلت بالضرورة قلنا فالرجوب الذي نتجنا انضبا بالضرورة والحوادث
 يمكن معه الوقوع وعدم الختم بعدم واما قدرته الله تعالى فان اراد ان يتركها فادرك على اعدام
 شرط من شرطها فلا كلام فيه وان اراد قدرته على اعدامها مع شرطها فلا يقدس
 فذلك على فرض اجتماع جميع مبادئ الفضا والادراك والبرهان على مطلوب هذا العلم
 لك العلم بحقيقة الحال واخطأت على فها ذهب اليه ولا يلزم منه حال عقلي فليكن جوابا
 له او رداه جوابا على ذلك
 يمشع الادراك عند فقد الشرايط
 لم يجوزوا في الاعمال كونه في اشرف شاهدة القلة الصغرى السودا على حصة سعدا في طرقت
 الغريب في اليد المظلم ومنها حجب جميع الجبال والحيطان وهكذا يمكن بواي الغضا بالبانة مكشوف
 بالفضا التي جرت ها الاشرار التي تنقضي زوال الشقة عن المشاهدات واورده عليه الكتاب
 بان الوسطانية لغوا حثاين الاشياء فخير وكون حقيقة الحما حقيقة النار ويخرج هذا الى ارتفاع الشقة
 من الحسومات ويطلب الحكمة الباشة عن معرفة الاشياء وكلام الاشاعة ان الاشياء انما توجب
 بارادة الفاعل المختار وقد مر ان الله تعالى له القدرة لوجودها فلا حرج في الاشياء بالاسباب الطبيعية والاشاعة
 بعد مراد ولكن العادة جارية بحصول الاشياء عند شرائطها وعددها عند عددها فالعادة جرت بحسب حرج
 فلو لم يمتدح على ومن هذا من السفة قلنا فلا وسطاني ان يقول لا يلزم من كون الماء نارا
 في الواقع حال عقلي ان العادة جرت بارادة الله تعالى في المن فها هو جوابك من جوابنا ثم لان

بسم الله الرحمن الرحيم

افهام الانبياء والله حاضنهم واجاب الراد المردود ليرجع الاول الشقفي اذ الرجوب
 ليس ضروري بل هو باطل فلهذا من مقتضيات سائر حروب الردة والافلام الابدية وما لا يتم الواجب الابدي فهو
 قبيح التكليف لا انظر ما لم يجب ولا يجب ما لم انظر وكونه نظري القياس لا يفرقه به باطل ولا يملك
 انظر وهو ان يبدل المراتب الواجب عليه بحسن بالشرع في الواقع وبالجم ان شرعه والرجوب
 لا يثبت على العلم به والادراك فثبت الرجوب العقلي فنظر امر ضروري لدفع الضرر الموقوف
 الظاهر وجوبه ضروريه على كل ذي عقل فان من سلك طريقا فاجبا بان فيه عدا مأمورا
 حكيم بداهة عقده بوجوب تركه هذا الطريق وان لم يكن عارفا من الادب بان يجب حقيق وعلى الآفاق
 ان الرجوب الشرعي لا يثبت الا بعد العلم بالشرع والعلوم بالشرع لا يثبت الا بعد العلم بالشرع
 شرعي بل يثبت على النظر والظن شرعي على العلم بالامر الشرعي والعلم بالامر الشرعي لا يثبت
 على الرجوب الشرعي بل هو سبب عن العلم به ولا يثبت عقن الرجوب في الواقع عدم العلم به
 الا اذا قلنا بوجوب التكليف الاول فان ثبت نفاذ التكليف الجاهل النظر فثبت علمه الاجمالي وبما نحن
 فيه لا علم اجمالي شرعي اصولا وما عي وجوب النظر عقلا فلا افهام

ففيه لا علم اجمالا شرع اصلا لما على وجوب كسر المذمة
وجوب مائة الله على كسر النعمة بالصنعة ووجودها فيها ولا نكاحا نكاحا
الحاصل من الاختلاف ودرجته واجب عقلا خلافا لهم وبزعمهم الرد الباطل ضرورة الوقت
سنة الاجتناب على سيرة العجب فهو عكس داره وانها لو كان بالامر فان نكاحا الى العادة فهو حاصل
الحاصل او الى غيره فلا يرتب امر من الامر من وجوب انما لم ينسحب لمره الطلاق كسنة
لما بان الله انما المراد ان ارد به الاستحسان وشراب المصلحة فم او وجوب التراب
والعقاب فلا يلهو شرعي اذ الحكم للعقل بما يوجبها عنه من بل لا بد من الشرع في اخذها حاكما
على مراتبها او كما شاعا على قولنا المقتضى وما يرد على حكومتها بمره على كسنة من وجوب اذ لا بد من
حاكما او كما شاعا ثم منع حصول العقوب لعدم الشعور وضاد من المرافعة لعدم العقوبة في الاكثر
الاختلافات ولان هذه التسميات ثم منع منها بالعرفان الفطري لا كان الخطا يكون كسنة الوجوب

بسم الله الرحمن الرحيم

فان الطفل في اول ما يكون و يولد له لك بالفروجه و منها هو راو العبد
 كثر اوس عيه في قوله ذلك مشاهد في حال الاطفال و لم يوجد انثى
 منهم في كل احوال الطفولية الى البوغ كما جدد عليه في الفقه مخيطة في حفظ الجمل
 و سحابة لثته لله عليه و رب شري كوني نخت في الخمسين ككل ككل
 لعقيم عجة لامانه امير المؤمنين ع و طغنا على ائمتنا بدلالة ظاهرة عادله
 محمد نورا لدر ضرب لله در روله في جبهه الضلاله و نوحنا لدر ابر حاله و لا برضى
 في كلام مثل العلامه و هذا الفاضل المقدامه معناه المعين منه
 و استلم في الجوده عليه طغنا و بوجه اليه و هذا الاجر عه الامن عجم النار
 ثم ان الله تبارك و تبارك من فتح لها آيات بها يحصل الدراك
 مع القوي من سبب فيخس الطفل في اول و لا ان من محسب النفس ما بعد
 من المورث و كنه اثم نورا لقطعه فيه رت باحس من مخبرات القليل
 من ائمت ركة و البانته و نقل الكلمات الضد و به باوراك المحسرات في حربه
 ثم بالسؤال المعلوم و الله و راك مشقون بمراضع اهل في ركة بالفرد و رت
 من العلوم كسبها لها فالعلوم ~~الضرورية~~ العلميه فرع في الضرورية العلميه
 و العلوم الضرورية العلميه فرع على المحسرات في حربه في اصول العقائد
 فالعلم في اهل طغنا في الفرع كما افاد كل ذلك الامام العلاني نور الله عليه

بسم الله خير الله

فانكاره فضايا محسوسه منقسم انكار العقولات الكلية والنسب وبنها من
كل انذاره من مقامه ودر الف المحسوسات ترتيبا لدرجته ام لا كنهه النسب
اليهم الله من طاب وسعة الفضل الروز بهانه حكي له غير حقايقه من العقول
وذكره الاشاعة والطلوة وكما بان حكم الحسن معتبر في المحسوسات كما اشتهر
في كنههم ومثالا لهم ونحن نعلم ان الله تعالى كشف عن هذه الباب غيرة
الارباب فاعين عين الانصاف فليس علينا من الرب كتاب الاذهان
كل ما سلك اليه امامنا العلامة طاب ثله ازلعله اخطا ولا رد كماله
اليه الفضله اذ ربما كان اصحاب ان هذا المذهب قال ولو
ان هذا مذهبهم فليس كل من يعتقد بطلان حكم الحسن يفتقر الى انكار كل
المعقولات فان مبادئ البرهان اشياء معتقدة من قبلها المحسوسات
اشترطنا جعلت او تجاوت ولم تنقص اذ لا يقوم البرهان الا
بدون المحسوسات اما ابتدا او بواسطه وكونه مباديها محسوسه
لا يفتنه عنها و مراد السطور ان غير المحسوس ايضا يكون له مبادي حتى انه لا
كون مباديه هي باجها المحسوسات وبالجملة لا برهان لنا على شيء ولا ينبغي
بالاخره الى الحسن لا لا نفى

سنة ١٢٥٠
سنة ١٢٥١

بسم الله الرحمن الرحيم

لما يخبر ان الادراك اعرف الاشياء بحجج مراتبه
فان كل شئ انما يعرف بالادراك محسوسه بالادراك المحسوس ومعلومه
بالادراك العقلي فاذا ادراك كثر اعرف منه بالاضافة
فاذا ادراك كثر يكون اعرف منه رتبة هو المعلوم شيئا اعرف الله جل
الجله كثر لانه تعالى عليه لما ارد عليه فضله بين رتبة ان الله تعالى
عليه لفته لانه ان اراد ان الروية التي اراد من الادراك هو اعرف
من شئ بهما مقدم ذلك كون كثر من الادراك وانه اعرف من حقيقة الوجود
شئ الروية وان اراد ان الاعرف هو الروية اعرف بالشيء الى
بأنه ادراكات فعليه ان كل حاسة بالنسبة الى معلقها حالها كل وزعم
ان كل الادراكات من مقامه ان الادراك اعرف الاشياء واظهر ما غير كثر
المعروف لك من الخش لا غلط فان مراده طاب الله ان ادراك الله
اعرف منه لا يتقن ثم لا يخفى لانه تعالى حق النفس الله في سبيل المعرفة
خالية عن جميع العلوم بالضرورة قاتبة لها بالضرورة وذلك ما في طالع الله

فان

بسم الله الرحمن الرحيم

لما يخبر ان الادراك اعرف الاشياء بحجج مراتبه
فان كل شئ انما يعرف بالادراك محسوسه بالادراك المحسوس ومعلومه
بالادراك العقلي فاذا ادراك كثر اعرف منه بالاضافة
فاذا ادراك كثر يكون اعرف منه رتبة هو المعلوم شيئا اعرف الله جل
الجله كثر لانه تعالى عليه لما ارد عليه فضله بين رتبة ان الله تعالى
عليه لفته لانه ان اراد ان الروية التي اراد من الادراك هو اعرف
من شئ بهما مقدم ذلك كون كثر من الادراك وانه اعرف من حقيقة الوجود
شئ الروية وان اراد ان الاعرف هو الروية اعرف بالشيء الى
بأنه ادراكات فعليه ان كل حاسة بالنسبة الى معلقها حالها كل وزعم
ان كل الادراكات من مقامه ان الادراك اعرف الاشياء واظهر ما غير كثر
المعروف لك من الخش لا غلط فان مراده طاب الله ان ادراك الله
اعرف منه لا يتقن ثم لا يخفى لانه تعالى حق النفس الله في سبيل المعرفة
خالية عن جميع العلوم بالضرورة قاتبة لها بالضرورة وذلك ما في طالع الله

١٧٠

نيز راه شواهد است
قد مر ذات قس شواهد بوجه هر چه خواهد است محسوس و كثر حاشا
و قال الله تعالى لا اله الا هو والافراد شاعرا حق في شفاة قاتبة لانه
جن قدرت و علم و حجة و امثال انها و نماين چند ابراهم لدرم اية

یک اثبات غیر جزیعی تا در غیر راز کون که صفات کافیه
 اثبات سر قیام واجب اثبات نه قیام کون که برین امر
 لازم که صحت حق در انبیه و علم شریع که در انبیه که در
 اثبات معانی بی نهایت در قائم بذات حق باشند و این دلیل است
 بیان حدیث که علم شریع بر است بر علم غیر او و هر چه شرط علم
 و دلیل است مطابق بقدر شریع امر و متعارف و متعارف در ذات
 که در علم است بی نهایت است پس چنانچه حق و علم در علم
 در در یک صفه که در مراتب و درجات بی نهایت است
 و در حق که در هر مرتبه از مراتب غیر حق است چه علم شریع
 شریع که در علم و علم غیر علم بی نهایت است و که الی غیر
 در هر مرتبه از مراتب مراتب بی نهایت است و این بیان
 ظاهر بود چه متوالی که در انبیه ذات الهی است که در
 چنانچه امر بر نشان بر این است از معنی که اول الدی
 و کمال معرفت القدر بر و کمال القدر بر و توحید و کمال
 و کمال الاخلاص و کمال انقیاد صفات حق که در کمال
 انها غیر الوصف و توحید که بر صفت الهی غیر صفه حق و صفه
 سبحانه فقط در حق و حق در حق و حق در حق و حق در حق

صفه حق در انبیه که برین معانی صفات ذات الهی
 غیر ذات الهی که برین معانی صفات ذات الهی
 صفاتی است که قیام زاید بر ذات شریع و قدرت
 در ذات زبده که بر قیام صفات الهیه که در ذات
 است و در علم حق شریع علم در ذات الهی است پس
 در ذات نیز چنین باشد و عالم در ذات که در است
 که علم قائم با در ذات پس چنین است در ذات نیز
 و شرط صدق مشتق بر یک از ثبوت مبداء است
 پس چنین است نیز غایب و عالم در کمال و عرف
 من تقدم به العلم شریع و کمال صفات کمال ذات است
 و لا یجوز ان شیء من علم الاله باسما و به شریع بر این
 است و هر کس غیر صفات حق در ذات است و کلمات
 در ذات و در ذات نه اثبات ذات و صفات قریب

والتعالی بعبه لیل زائده جازیه است و معانی علم را
 معبودات به ذات است به بنیاد است و شرط تصور
 در ذات روح است و صورت است و ترک ذات
 از این است صفات لایم نیاید و هم شو از جانب حق
 نه غیر حق و معلو اسیر برسان که نفی صفات منزه به بعد
 توانه بود و الله و سایر صفات است مرزات است
 در وجه و عینیه علم چون است صفات است
 صفات ذات چنانکه کونی علم زیر خود نیست زیرا که
 صفت است و غیر او نیست کلمه زیرا که قائم به ذات
 هر یک با حق در سکو بهم معلو از قیام صفات نه است
 اگر از باب قیام عن است بوجه لایم آیه در ذات
 اندر آن قابل است بوجه پس ترک در ذات لایم آیه
 دیگری است صفات با اعراض یا جهر اگر اعراض است

مقوم بذات نباشد پس مر آن در ذات است
 جوهر بشر و این حال است و اگر چه اهر انهم مغایر است
 مخلوق بود در وجه و حقیقه پس ذات شایسته باشد
 نه صفات و نیز الکمال ذات غیر لایم آیه پس بر
 غایت میان شاهر و غایت بوجه پس قیاس است
 و نام لایم آیه در علم چون شاهر و غایت علم است
 و لایم در وجه عین ذات بشر برهان و عالم کس است
 که دارای علم بشر بجه عینیه چنانچه در وجه است یا غیر
 چنانچه در غیر است و ثبوت مدد اعم از عینیه و غیره است
 در سر عالم من بقوم به العلم نیست که سر لایم است و دانند
 و برین است که ذات در مقام صفات با خود است
 چنانچه بید شریف در بعضی مقامات و در وجه دیگر است
 نه است و در از قیاس امکان است امکان در وجه
 و حصول عقاید برهان برهان است که ان یفنون الا الن

در این مقام در فواید عده نیز آمده است
و معتبر لغوی در مطالب عقیده معتبر نیز آمده است و معتبر در
صفت شوق قیام سبب است بحسب گفته نیز اگر چه در این
سوار چنین معنی باشد که کوه صفا معتبر است و صفا بود
قام نیست ~~معتبر~~ غیر نیز در فارسی علم را دانست
که در وقار و در انوار و صبر را اینها قیام سبب است
و تحقیق ~~معتبر~~ نیز صفات گفته به وجه است و صفت
مقول و بر آنکه صفا در نیز قیام است و گفته اند و قول به ثبات
افندم علم به هیچ دلیل بر آن نیست چه توانست که ملوک انتقال
شرف آن باشد یا بر آن قوم حوازه انتقال صفت به پس پس
قول به انتقال صفت که بر ما مستقیم است و دانسته را اندام را نه او
و اگر گویند معتبر نیز به قیام را به هم قیام و اگر هم پس نظر به
خود را قیام قیام او را این که در مابین است چه قیام لغوی
و حجب است بر آن و گویند که در قیام میان الکمال
صفت کمال زاینده و معبودات گفته اند و نیز گفته اند و سبب است
که

در این مقام

که در حجب معنی به حجب است و است از است
شوازه بود و اما جواب از اینها اینست که این
با سبب سر او نام دارد و در لغت علم معبودات به ثبات
که حجاب است گویند به ثبات شایسته تا که ثبات و لغت
لغز نام آن به ثبات که عدم شایسته معلوم است به ثبات
معتبر این است و معنی علم ادب این معلوم است منتهی
با هر معلوم و گفته باشد که در این از او نیست به ثبات این
معتبر به ثبات معنی مستحق اند به ثبات که اگر ملوک این چنین
بر لغز عینه علم نیز همین لغز این را به ثبات بر این قیام از علم
معبودات به ثبات صفات به ثبات لغز علم به ثبات
از معبودات به ثبات علم به ثبات که به ثبات معبودات
از علم به ثبات به ثبات لغز به ثبات صفات و مراد به ثبات
مراد به ثبات از لغز علم به ثبات به ثبات این در مرتبه ثبات

مخالفت گویند شیخ اشرف و اتباع او جمهور معتزله باینکه گویند بقا صفة ثبوتیه زایده است بر وجود و چه در
 یاقوت برون او چنانچه در اول صورتش در تقی کرده اند این را پس از آنکه عده مشرقی صریحاً
 و امام الحرمین در از سر جمهور معتزله بصره و گویند بقا نفس وجود است در زمان همدم و دلیل
 صفة را جواب آنست که هر دو را در وجود است نه استمرار مطلق و جواب هم آنست که جواب
 اشعه منع احتیاج ذات است بقا و شایسته تحقق و بقا با هم بجهت اتفاق بقیه شیخ و جواب هم
 آنست که هیچ افعالی وجود و تحقق است بقا در زمان همدم و غیر است از او در زمان اول پس
 چنانکه از طایفه لازم نیاید ما میگوئیم هر دو را بقا اگر معنوم و منزه بقا شریک نیست
 که نمیباشد صفة زایده است معنوم و وجود و هستی هر دو را و اگر مملو با حقیقه بقا حقیقه
 وجود و حقیقه ذات بقیه شیخ شریک نیست در حقیقه بقا صفة زایده بر ذات متولد
 شود و مملو از ذات وجود و حقیقه ذات بحسب حقیقه بقا وجود نیست و اگر
 بقا زایده بر او باشد در وجود خودی و وجود دیگر خودی بود و آنست که باقیه بقا
 نشود و اگر باقیه بقا باقیه بقا باشد شیخ و معنوم بقا یک صفة بر وجود است لازم
 و اگر بقا آن باشد شیخ ان بقا اگر معنوم بقا وجود شریک است اما اگر بقا آن معنوم باشد
 بقا کلام در آن خواهیم گویند تا مشرب بقا در عین وجود است یا تسلسل لازم آید و الا حتماً
 نیست الا اول پس بقای وجود نفس وجود است و بقای عدم نفس عدم و بقای مطلق معنوم
 شریک نیست که نه ثبوت است نه ذات و نه عدم و زاید است بر وجود و عدم هر دو این است تحقیق
 در این مقام و کلام لام عدم سه راه بنابر حقیقه بقا است نه معنوم که جواب مخالفت بنابر

نه حقیقه فافهم
 وجه اگر محتاج شیخ و معنوم بقا ممکن باشد و این عده گویند باقیه است ببقا و این
 قول فاسد است و چه در آنست که اگر بقا قائم به ذات است اقرضی باشد
 لازم آید که اگر محتاج بقا بقا ذات است اقرضی باشد و این عده ذات اقدس
 محتاج بقا است پس در لازم آید که اگر محتاج بقا بقا ذات است شیخ و صفت شریک
 قائم بقا و شریک اگر قائم بخود شیخ معنوم بقا در هم بقا باقیه است
 پس او را بقا شریک باقیه و تسلسل لازم آید و هم صفات باقیه باقیه
 پس اگر بقا باقیه بقا در قیام غیر معنوم آید مخالفت گویند در جواب هر یک ترتیب اول
 احتیاج باقیه از ذات است موجب امکان نیست و تسلسل لازم
 نیاید چه صفات زایده را مفارقت کلیه نبود و ذات و بقا با هم
 تحقق یابند و بقای بقا نفس بقا است چون وجود وجودی و ماقبل
 باقیه معنوم حاد است نیستیم و تسلسل معنی بقای بقا بقا
 مدفع است و بودن بقا صفة ذات و بقای صفات بقا ذات
 ممکن است چه صفات را مفارقت کلیه با ذات بقا باقیه ما میگوئیم
 جواب حرف آنست که در اعتبار معتزله در واقع با عین عینی غیر غیر
 عین مکتوب و در واقع صفات با عین ذات اند با غیر ذات در حقیقت

در نفس
 در بقا
 عبدی که گذشت و بعد
 خواه بودم

با ذات
 پس در لازم آید

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
در مرتبه خود قریب دوازده کمالی حلاله بود پس مرکب حلاله از وجود و عدم
در مرتبه کبر از وجود و عدم ممکن است و از همین جواب حرف هم از طایفه
و قول او در ذات و بقا با هم تحقق یافتند از اول و از اولی علیته و معلولیت
میان ذات و بقا احدی قائل باشد وجود ممکن بودن مؤثر زایل
که بقا نفی امر است ممکن اگر گوید بقا نفی است و نه واجب زیرا که از
صفات واجب است گویند بالضروری هر موجودی در خارج با بقا است و در
و قول او در بقا نفی بقا است مردوع است باینکه از کجی دانسته بقا
ذات اندیشی بگوید برادری بقا نفی است هر چه گویند در آن
در این جا درست و از این فیه کلام آخر از طایفه کبر که از کجی دانسته
در بقا صفات بقا ذات جاز در وجود صفات بر وجود ذات جاز است
با اینکه عدم مغایرت کلیه نمیباشد چنانکه گفتند

بسم الله الرحمن الرحيم
در مرتبه کبر از وجود و عدم ممکن است و از همین جواب حرف هم از طایفه
و قول او در ذات و بقا با هم تحقق یافتند از اول و از اولی علیته و معلولیت
میان ذات و بقا احدی قائل باشد وجود ممکن بودن مؤثر زایل
که بقا نفی امر است ممکن اگر گوید بقا نفی است و نه واجب زیرا که از
صفات واجب است گویند بالضروری هر موجودی در خارج با بقا است و در
و قول او در بقا نفی بقا است مردوع است باینکه از کجی دانسته بقا
ذات اندیشی بگوید برادری بقا نفی است هر چه گویند در آن
در این جا درست و از این فیه کلام آخر از طایفه کبر که از کجی دانسته
در بقا صفات بقا ذات جاز در وجود صفات بر وجود ذات جاز است
با اینکه عدم مغایرت کلیه نمیباشد چنانکه گفتند

بسم الله الرحمن الرحيم
از آنات که گویند بحال است بقای جسم چنانچه در دو آن وقت و این ضرورت است چه جسم مرکب
در حال چشم کشیدن مان جسم است در دیده میباشی از چشم بر هم نهادن و سگوبان
بقای و سوغاتی بود بیکه سوغاتی است در بدن خود نماید مخالف گویند جسم نوظفام

ار

بسم

بسم الله الرحمن الرحيم

مرکب بود از مجموع اعراض مجموعه و معنی باقی نبود در دو آن از آنچه نکرده بود از این
پس جسم نیز بقا نبود و حق این است در ضرورت وجود بقا و عدم جواز قیام عرض
معنی باعث شده اند حکم باینکه اعراض باقی نبود در دو آن و این ضرورت در
جسم نباشد چه جاز نیست که بقا قیام حکم حاصل باشد و لا اینکه جسم مجموع عرض است
پس بطریقت پس قول نظام بطریقت که بقا امر است اعتبار بخیرین جوی
که باقی است حقیقه و قیام عرض معنی جاز است شمر سرعت و بطور محکمت
پس کدام مخالف نیز بطریقت اگر نظام گوید در ضرورت در عدم بتبدل بدن
با عدم تحلل و در وجود بل مجموع است جواب این است و معلوم بدن از احوال صلیه
که با بقا صفات بر این بریاست و این بقا است از اول عمر تا آخر چنانچه در معاد
گویند پس قیام نیست در حکم بتبدل بدن تحلل فواض او در رطوبه غریزه است
بر اسطه خارج غریزی چنانچه در علم طب مذکور است چنین فرمایند سیدش روح نرسیده
در صحنه بقای اعراض است و این عهه گویند

۱۷۶

اعراض باقی نباشد بلکه هر رکن و طعم و بوی و حرارت و سردی در طوبی
و پیوسته و حرکت و سکونی و حصول در مکان و حیوة و علم و قورتی و ترکیز و غیره
از اعراض جاز نیست که یافت شود در دو آن و این محابره با حسن و خف
ضرورت است و چه حکم که هر تر بود عقول از اینکه رکن که منزه در عالم کشیدن
چشم بان رکن است که دیده پیش از طبق و پدید آمدن آن دم از این مقال لازم

اسم الله خیر الله
 این چند حال اول گفته اند و غیر او معدوم گفته در هر آن پس موجود دلش در آن
 دیگر چه این آن است نشو و نما محض جوهر از ادویه در ادوات و نیز داشتن
 عکسها چار است در این است و تحقیق بودن ادوات از اعراض قائم
 باین جوهر از رشت و شکل و مقدار و غیر این از مشخصات او ایم
 گفته اند پس حسن گفته که دلالت بر وحدت مینماید و عدم گفته که اسم گفته پس
 نوع عرض لازم نبود پس جائز بود وجود و خلقت آن مانند حمرت عقیق بسیار
 زیرا که در هر نسبت حصول نوع را لکن دوام او دلیل وجوب بقا را باشد
 چهارم گفته پس در جواب نیز گفته که جزو انعم می تواند نمود و پنجم گفته امتناع بقا
 شر از امکان ذاتی بقا امتناع ذاتی ضرر در است و الله جائز بود که عالم در
 الوجود گفته و وجوب تمام مشع شود پس اعراض ممکن اند با ذات در آن اول
 پس چنین باشد در آن ثانی پس جائز بود بقای آن احتیاج گفته اند از آن چه بود
 اول گفته بقا عرض است پس قائم شود به عرض جوهر که گفته اند که باقی می ماند
 چه عرض می ماند بقا نشو و نما مشع شد و مشع بقا عرض باشد چه اثرش عملی است
 و مشع بطریایان ضمه گفته زیرا طریقان حد بر هر شرط است بهر ضو اول
 پس در لازم آنکه مشع باشد شرط نیاید زیرا که شرطش جوهر است و او باقی است
 و عدم در عدم جوهر شرط است در عدم عرض است جوهر اول این است که بقا عرض نیست
 که زایع بشر بر ذات و قیام عرضی جوهر است و از دوم گفته که معدوم شود از آن در
 زمان پس چنانچه معدوم شود از آن نشو و نما در زمان دوم و چه شود شرط باشد باقی باشد
 دفع عمل شود در عدم نیز می شود و در هر حال این معنی است و اثر طریقان ضمه نامی بهر اول معنی است
 عکس
 عکس

اسم الله خیر الله

عکس اسم عکس این است و بالعکس است و ملاکات در مقام ضروریات است
 مخالف که بهر مرتبه بشری و اشعه متبوعه و محله داشته باشد عرض است
 در هر آن و عدم بقای آن در هیچ زمان و تحقیق هر یک بطور بقا
 بر اداء قادر است و باعث بر این قول گفته اند که این کونین سبب
 حاجت بخیر وحدت است پس لازم آنکه این را استغای علم از
 صانع در حال بقا پس دفع نمودن این محذور را با اینکه شرط است در بقای جوهر
 وجود عرض و چون عرض متحد و محتاج است بخیر علی الدوام جوهر نیز
 در حال بقا محتاج بخیر خواهد بود بر اسطر شرطش و محبت ایشان است
 که گفته اند که در مورد و فلسفه و سبب ایشان از مشرک و امامیه گویند
 اعراض باقی اند بهر دلیل که در جواب این است هر چه را در
 بر وحدت مشع نیست زیرا که جائز است که امثال بیایه حاصل شوند
 مانند آنچه که گفته شود از نامی که دیده می شود یک چیز مستمر و در حقیقت
 امثال همیشه در بطور افعال بیایه آیند و جواب از محال اول است که
 اشخاص در وجود و در هر متناهیانه بهیویات خود در مشخصات چنانچه در
 پنهان پس بهیویات این نیست باقی است در همه زمانها پس این مشخصات داخل در
 ذات و بهیویات او نیست تا لازم آنکه از تبهل آنها تبهل آن و از آنچه که در
 جواب هم ظاهر شد و از سیم گفته که سواد هرگاه فایض شود بر جسم اعده و سبب او
 برای آنکه فایض شود بر او سواد می شود از فاعل بخیر باین عادت و از چهارم

اول دوم

بسم الله الرحمن الرحيم

اینکه هر بقای هر موجود است که آنچه بر او خارج از شراعی است و از سیم آنکه جبر است
که ممکنه وجود باشد در آن ثانی و ممکنه القاب باشد و الله یفیت کونهم بر شریک
که بقا در خارج از قیاس است و فیضی و امثال آن نیست و قیاس بشر باشد مگر
معنوم آن که امور است اعتباری عقلیه است که عرض میدارند و در ذی نه خارج
در صحت آن حقیقت آن نفسی وجود باقی است نه در این بر این زیرا که اگر عرض
زاید بشر محتاج بر وجود معلوم بود آن در وجود اگر عرض وجود باقی باشد ثبوت المط
و اگر غایب باشد آن وجود باقی است و بالذات یا بحدی که میوه این بقا یا بقا
و غیر این بر ادل ثبوت المطایه فرق میان وجودین حاصل نیست و بنابر این لازم
عرض می شود عرض در دو محل و بنابر این نظر کلی در آن بقا ممکنه و همچنین تا غیر
بقا سیکه عن وجود باقی شرع و الله تعالی هر چه خواهد بود بگوید آنکه قیام عرض در حق
دلی بر امتناع نیست و قیام سرعه و نظیر آنکه است اگر است محسوس و بدیهه
قول بحد و امثال اعراض مستلزم ثبوت جزو الاخری است و آن بقا
و ضرورت و حسن باطل است چنانکه در محمل خود محرز نموده اند و الله اعلم
سید شایخ قدس الله شریفه فرمایند باعث بر قول صحیح آن شود مانند مکرر مکرر
نظام و قیام عرض در محمل نیست و عذایات حجه بر کس نموده و مصحف ضم در محمل
ضروره عقلیه را و در این اشارت است بدانکه در موافقت است در تامل آنچه
نست و منه با فند طول از قیام در حیات با سیکه ضم عقلیه حیات بحد حسن
نباشد بلکه با احسن امور دیگر نیز می باید که با سازند عقل را بحد حیات پس حیات

بخیری

بسم الله الرحمن الرحيم

بحد و تعلق احسن یقین نباشد و این معلوم حق است و تحصیل سید شریف ۱۷۸
در شرح موافقت هر چه در مورد با سیکه حیات و بدیهات همه اندر علم
و حجت بر غیر شوند لا بدیهات پس مطلقا و اما حیات پس نگاه که
ثابت شود اشتراک در اسباب آنها از جهت با فواید و احداث باشد
و شک نیست که بقای اعراض من رکت کرده اند و در عقل از حکمی و اما
در عقل و شبهه ایشان بجز این عده به عقل و تصور و اما آب فواره پس غلط حسن
در ادعای هر است از جهت ظهور سبب غلط در او و عدم اشتراک حیات از
عقل در اثبات او و سبب غلط حسن در آب فواره این است که حسن اگر چه
تعلق گیر و هر یک از آن آنها مخصوصه و لی خیال ثابت نغز نموده چیز را که بدان
متعلق و هر یک از آنها از دیگری پس بخیال مرفقه رای آنکه یک آب تمام است
و عقل یک از مزاحمت و هم خیال در یاد در آب فواره انتقال در او و هم
نماید بر غلط حسن بکلمه التفات و در قول نظام داشت عده و حصول انتقال
مردی نیست که سبب غلط تواند شد و گویا ایشان از حق جدید که متر از
کلمات صوفیه است که هر چه اند به فهم ملوایان و آن این است که آب
چنانکه دائم و باقی است و هیچگاه در اندر آن همچنین اشیا با ظاهر بجا باقی
با فاضل حضرت حق تا و اگر سقط شود در حق غلط ناپدید شوند با تمام دیگر آنکه
موتیه را اگر با حق اعتبار کنند ذات و حقیقه نامند پس گفته شود ذات عفا در حقیقه عفا

ملکه کو به مهبته غفار و اگر اعتبار شود بدین آن هست نامند و گاه اراده شود
 بهوتی تشخص و گاه وجود خارجی پس براد بهوتی اگر چه بهشت به باحقق پس ظاهر
 الف و است و اگر چه بهشت نیز چنین بهشت وجودی است میان موجودات
 بافاق است و اگر چه در کمالی او میان کنند تا که بهشت نظر در حال او کنیم
 و نیز بنا بر کتب معتبره است و در عدم ارتباط بحال مانند بهشت و نوع بحسب
 آن است باشند این کتب ترسوفه است و جواب او از این حالات منوع
 است با بختی که شد و جواب او از این محول است با بختی که این مناسبات
 قاعده اشتری را از نفی نه خلیفه چیز در قدرت در حدیث اشیا پس از اظهار
 درین خفا که از حدیث کشف نموده و قاعده بخاریت ظاهر الوب در مقام
 از باب رجم تعجب اجرا گوید و جواب چهارم ظاهر الوب است چه هر دو تعجب
 از این است که در غایت در غنیات پس چه حکم باشد در حکم و جواب از این
 مردود است با بختی که مراد معنی که امکان بقای اعراض است از آنها در آن اول
 نه امکان وجود الی آخر تا ذکره نور الله ضلحه

ترانه کردن در
 یقینات

قدم و حدیث اعتبار از این به غیر بعضی اشعاره گفته قمر و صفی است شوقی
 قائم بذات با بر در امیه گویند حدوث شوقی است و قائم بذات حدوث و هر دو
 باطل و بلو که اگر قمر موجودی به غیر بذات پس با قمر است با حدوث اگر قمر به
 او را نیز قمر با بر و تسر لازم آید و اگر حدوث بهوشتر و صوف بهوشتر و بر هر دو حدوث
 شود قمر از حدوث او قمر باشد و حدوث اگر قمر بود قمر حدوث لازم آید و اتفاق نظر
 بحقیق او هر دو را اگر حدوث به تسر لازم آید مخالفت گویند بهشتی را و این باب
 مطع

مطع نشه ام و اگر چه قمر قمر یعنی قمر به اعتبار بهشت چه وجودی شرم و چه هم از کونین
 میگویند مراد از این اعتبار است که مصداق و ما بختی که در خارج متواند داشتن و بهانه
 از معقولات ثانیه بهشت چه عرض و انصاف با او هر دو در عقل باشد چون معقولات ثانیه
 منطقیه مانند کلیه و جزئی و حسیه و عقلیه الی غیر ذلک یا عرض او در عقل و انصاف
 با و در خارج بهشت چون معقولات ثانیه امور عامه مانند عدلیه و مصلوبه امکان و اشاع
 و وجوب و غیره و امر غیر است که مصداق خارج تواند داشتن چون وجود است
 خارجی به مانند این رسا و غیره تا به این هر چیزی با اعتبار در شج بالذات یا غیر
 پس در سطح در میان بنابر این گویند اگر قمر امر غیر بهشت در وجود بهشت و آن وجود
 بعین الوجود یا غیر او یا اول پس قمر و است به غیر عین وجود او است و قمر نام معلوم
 با وجود و ظاهر است با غیر او اگر چه در با بر است با عین وجود قمر است با غیر او اگر
 عین او باشد پس قمر قائم با بذات و اگر غیر او باشد از وجود در لازم بود و آن وجود را قمر بود
 یا حدوث اگر حدوث است قمر در وجود و حدوث لازم آید و اگر قمر بود قمر با عین
 است با غیر او اگر عین است گویند پس قمر با بر عین است و اگر غیر او است نظر
 کلام در آن خواهیم که تا به شوقی قمر عین وجود است پس بر این مطلب شوقی با بر
 با تسر لازم آید این است تعجب تسر و کلام امام علیه السلام که مطهر است و اینکه گویند
 قمر قمر اعتبار است کلام به شوقی است چنانچه فهمیدی
 و عمل است و این اصلی است عظیم و بیشتر است بر او بنا بر اسلام بلکه جمع حکام

بسم الله الرحمن الرحيم
 این قمر است که در این کتاب
 در این کتاب است که در این کتاب
 در این کتاب است که در این کتاب

بسم الله الرحمن الرحيم

اما میوه و سبزه ایشان از مشرکه گویند و حسن و قبح اشیا عقلی باشد
و ثواب میباید نصیحتی که قائم اند با فضل یا وجوه و اعتبارات چند در طایفه دیگر در افعال
و در ازان و احوال و در اشعه گویند عقور و حکومت در حسن و قبح چیزها عزیمت به
همه آنچه در وجود است از ظلم و عدوان و شرک و طغیان و افعال آن بجز صفت حسن و سیوایی
نشان مخالف گویند حسن و قبح را بر سه منبر گویند اول سفته کمال و نقص کمالی علم
حسن و بدی و جهل قبیح و زشت است و نزع عزیمت در ثبوت این صفات و
ذات آنها و در اینکه هر یک در حکم بآن عقور است نه شرع هر یک عدمیت و منافات
عرض یا کجاست و منفعتی که در حق حسن دارای مصدق است و قبح باعث منفعت
این هم مانند منبر سابق است در حکم چیزی که متعلق به حق باشد در دنیا و ثواب در آخرت
چیزی که متعلق به حق نشود در دنیا و عقاب در آخرت و این منبر نیز نزع
پس اشعه او را شرع ندانند زیرا که افعال عباد چیزی از ان نیست بجز مشیت که عقور
شود مرجع فعل خود را و ذم او را یا ثواب و عقاب را و نه چنین اند که با هر شارع
و نه او و مشرکه اما میوه گویند عقلی است و ادراک حسن و قبح موقوف بر شرع و شرع
کاشف است در آنچه عقور است استقلال نباشد و عقور حکم است که آنچه مستقر
پس هر چه که از منبر حسن ظلم و عدوان و شرک و طغیان لازم آید اما شرع
تحتین آنها فرموده و بر تکریم حکم شرع اما اشعه بجهنم شرع شده اند پس شد شرع
نورانیه در شبهه فرامیاید اصحاب فرموده اند است بر اینکه با هر نفس قبیح و ترک واجب میباید

علم این امور در

۷

18.

سید محمد علی

ولی اشعه از اشعه قبیح و درجه اول و از انچه است و حق جمیع افعال بخوانند و در
از هر یک که در امامیه و معتزله از انکه با هر شرک مغایر بود و بطاعتی آورد و واجب بر این
این چند گفت منبر بر حق و قبح عقلی است و درین واضح تر انکه این عده بخود را که از انکه
ص در روش خیر که عقل قبیح شمارد
حساب حرکت و حساب است
و از حق و قبیح از افعال عباد و انچه با در و اشعه کونیه نه چنین است و قبیح
از حق ص در نه زیرا که از موثر شرک مخالف کونیه اشعه کونیه با در قبیح گفته و درجه
شرک نفی از انچه قبیح است و درجه اول و جمیع افعال از حرکت و حساب است و در حق
و قبیح از مباشرت عباد است و لازم از انچه موثر شرک غیر از صده و قبیح از اولیای
صدا در نه از عباد مباشرت و کعبه و بار خالق افعال است و نسبت قبیح نسبت
سبب قبیح ضرر از مباشرت عباد است سبب شارح نود و نه ثبوت کافیه است در دیگر
علا بر قول اشعه صده و در حق از بار شرک انچه حکایت کرده است مع جهیم بخیر
از انکه از هر شرک قاصر عباد بر صاحب من عبادین دید است ای سخن از سخن انرا
پس گفت سبحان من نوره عن الفخار و نوره عن الفخار و نوره عن الفخار و نوره عن الفخار
لا یجری فی سلكه الا ما یشاء و قول مجتبى بطریق چنانچه کینه کینه انچه لا سنی
الحال الهی منی و کب الاشری
و بشارت بر از انچه در شرکین آن چه با در حکم منبر حق نفی از اشعه کونیه با در ضرر نفسی حق تا

6

نباست زیرا که او حکم فرموده و علم و انزاع و مخالفت گوید از عده کونیه و رضا و ابراهیم
 و شر و رقیب معصیات اند نه قضا از انکه در ذم نباشد و از وجوب رضا بجز بر عده خود را
 از عده او و وجوب رضا به او با حق است و از وجوب رضا
 محبت پنهان و این چند اشاعه است و انکار کفر به سطره است محبت نه علم
 و کرامت کونیه و کتب بر سر خود از حد است و کتب بر سر خود گوئیم قول یک
 سمیع است با انکه یک غیر از کائنات و کائنات است فی با هر دو در ارض
 شود و رضا محبت است با حق و رضا محبت است با حق و رضا محبت است با حق
 نیز چنین بر نفاهم و کتب بر سر خود از حد است و کتب بر سر خود گوئیم قول یک
 سکه محض فخر و جان است
 عقاب فرمایند مردم را بر فخر خود و از عده کونیه عقاب فرمایند مردم را بر فخر خود
 سکه عقاب فرمایند مردم را بر فخر خود و از عده کونیه عقاب فرمایند مردم را بر فخر خود
 موصلین و منع می نماید از فخر و سکه عقاب فرمایند مردم را بر فخر خود
 بر سر خالق هر چه نیست نه غیر و عقاب فرمایند مردم را بر فخر خود
 و دست سکه عقاب فرمایند مردم را بر فخر خود و از عده کونیه عقاب فرمایند مردم را بر فخر خود
 و لعنه بر سر اعراف است پس از سر من شود و خالق او معروض بود گوئیم سبب فخر
 خداست پس می بینیم خود و حق کتب بر سر خود از حد است و کتب بر سر خود گوئیم قول یک
 و حکم در ذم اعراف است نه اطلاق معروض بر ناس
 امامیه گویند بر سر فخر است که سکه فخر او برای غرض و صحت شرع و الم را عرض بر بخشد

مجلس بیست و نهم در بیان عقاید امامیه

۱۸۱
 و اشاعه گویند بر سر فخر است که سکه فخر او برای غرض و صحت شرع و الم را عرض بر بخشد
 و فخر در ارض که به کتب بر سر خود از حد است و کتب بر سر خود گوئیم قول یک
 کناه را در افعال او می کند است بر سر مطلق و مطاع و حکم گوئیم پس صحت نیز در افعال حق ثابت شود
 حکمت محقق نشود
 امامیه گویند سبب نیست در حکمت خداوند را ظاهر
 سخبات بردست دروغ گویند و گفته یقین ابراهیم و ارسال یقینان و کناه کاران
 و از عده کونیه می گویند مخالفت گویند فخر عده حسن و حق عقلی نیست بلکه عادت الهی است
 شده بر عده اهل رنج و بردست کاذبان و ارسال صادق و اکر بخوابه فرستادن هر کس
 بی او حکمت چیزی را در وجوب نباشد بصله الله و انشا و بیکم می آید گوئیم تا به عادت الهی
 بر صحت این شرع و وجوب با حق و منافعی با اختیار نباشد
 امامیه کونیه با هر کس عقوبت فرمایند که از نایب از طاقت او از عده کونیه عقوبت کرده اصری را بر
 بر نایب از طاقت و بجز بر اوق در بر فخر و ترک او نیست و بجز بر کرده اند عقوبت زمان زمین کر را
 بر بریدن با همان و اشال آن مخالف گویند عقوبت با لایق فخر عده جبر است
 چه بر او چیز واجب بود و از او چیز متعین نباشد و ستر له منع کرده اند آن را بجهت حق عقلی
 و حال آنکه چاره بقول با و زبیر که خدا خبر دلو بهم ایمان الی الهی و او را عقوبت ایمان فرمود
 پس این عقوبت با لایق است چه الی الهی و در بر ایمان نبود و از خبر خدا دروغ می شد
 و بریدن با همان را بجز بر کرده اند و اگر چه با ستر اذاع فخر و قبول بر لایق الله تعالی
 الا و سها گوئیم ایمان الی الهی ستر و او را بر لایق فخر و در اختیار ایمان فرمود

مجلس بیست و نهم در بیان عقاید امامیه

افعال عباد بعد از ایشان است ولی قدرت ایشان از افاضت حضرت حق است پس حق تعالی علت علی است
نه علت تامه مانند محرک زینت و علی است علی است نه موجب حدوث در ذلک الله علیه و سلم
مطلب آنست که اینها در این است موجب حدوث است و بالجمله قدر نسبت داده میشود و علت قریبه و این است
منزله امام همام ناطق ^ع جعفر بن محمد الصادق که فرموده اند لا جبر ولا تفویض بل امر بین الامرین
امایه گویند فعل با از عرض و حکمت و قیاسی است که عاقل عباد کرد
و اگر نه عاقل شیخ در احوال کوبه جاز نیست که عرض محبت عرض شیخ است که سوزیر که سوزیر است این است
مخالفت گویند اگر نیست عرض است که از عدم آیه زیرا که عرض است که وجودش برای فاعل
اصح از عرضش که سوزیر که از وجود و عدمش مساوی باشد نسبت بغیر عاقل بر فاعل معقول و جواب
عقل آن است که عاقل که در وجود هیچ منفرد نشده بشر و منع افعال که برای سبب کمال به حساب
و آیات و افعاله در نفی عاقل بر غایت و منفعت اند نه بر غایت و علت که بگویم نیست از کمال
حضرت با بر تالش قدرت بر ایجاد و ترتیب نظام عالم و عالمیان است با تم احکام و اتقن انعام و احکام
نه بطور نقصان و انعام و همین است عرض معقود و عاقل و جود و نظام عالم میگرد و در عالم نیست
مکمل عین کمال است و منفعت بخند کافران در آتش عاید اهل ایمان است بالذات از ایمان خود چون مکان کمال
پسند و در موت انبیا عاقلان است و در بقای شیطان راجع با اهل ایمان است در محبت و محبت با او
سبب شایع خود را در مذهب فرماید حکم است گفته شود عرض عاقل بویاری است و میتواند بود که این عرض
در این زمان کمال باشد و در زمان دیگر کمال نبوده بشر و میگوید فرموده است و اما عاقل پس هر فعلی که به عرض
فاعل که مرجع فعل بر ترک نشود و هر که عاقل است اگر چه از او فایده بران منسوب نشود
و در آنکه برایش عاقله بایر عین و منعم و در آنکه عاقلی بنا بر چه به عرض کسی بر صورت باین صحت نزد مخالف
گویند ممنوع است گویند منع شوند که نه بپندارند که الله عالم اهل ایمان تا فریب نشود و در محبت که محسن گویند از او

بسم الله الرحمن الرحيم
و اما عاقل عباد بعد از ایشان است ولی قدرت ایشان از افاضت حضرت حق است پس حق تعالی علت علی است
نه علت تامه مانند محرک زینت و علی است علی است نه موجب حدوث در ذلک الله علیه و سلم
مطلب آنست که اینها در این است موجب حدوث است و بالجمله قدر نسبت داده میشود و علت قریبه و این است
منزله امام همام ناطق ^ع جعفر بن محمد الصادق که فرموده اند لا جبر ولا تفویض بل امر بین الامرین
امایه گویند فعل با از عرض و حکمت و قیاسی است که عاقل عباد کرد
و اگر نه عاقل شیخ در احوال کوبه جاز نیست که عرض محبت عرض شیخ است که سوزیر که سوزیر است این است
مخالفت گویند اگر نیست عرض است که از عدم آیه زیرا که عرض است که وجودش برای فاعل
اصح از عرضش که سوزیر که از وجود و عدمش مساوی باشد نسبت بغیر عاقل بر فاعل معقول و جواب
عقل آن است که عاقل که در وجود هیچ منفرد نشده بشر و منع افعال که برای سبب کمال به حساب
و آیات و افعاله در نفی عاقل بر غایت و منفعت اند نه بر غایت و علت که بگویم نیست از کمال
حضرت با بر تالش قدرت بر ایجاد و ترتیب نظام عالم و عالمیان است با تم احکام و اتقن انعام و احکام
نه بطور نقصان و انعام و همین است عرض معقود و عاقل و جود و نظام عالم میگرد و در عالم نیست
مکمل عین کمال است و منفعت بخند کافران در آتش عاید اهل ایمان است بالذات از ایمان خود چون مکان کمال
پسند و در موت انبیا عاقلان است و در بقای شیطان راجع با اهل ایمان است در محبت و محبت با او
سبب شایع خود را در مذهب فرماید حکم است گفته شود عرض عاقل بویاری است و میتواند بود که این عرض
در این زمان کمال باشد و در زمان دیگر کمال نبوده بشر و میگوید فرموده است و اما عاقل پس هر فعلی که به عرض
فاعل که مرجع فعل بر ترک نشود و هر که عاقل است اگر چه از او فایده بران منسوب نشود
و در آنکه برایش عاقله بایر عین و منعم و در آنکه عاقلی بنا بر چه به عرض کسی بر صورت باین صحت نزد مخالف
گویند ممنوع است گویند منع شوند که نه بپندارند که الله عالم اهل ایمان تا فریب نشود و در محبت که محسن گویند از او

در کمال	در کمال	در کمال
۳۱	۱۸	۶۴
۳۱	۱۸	۶۴
۳۱	۱۸	۶۴

در کمال	در کمال	در کمال
۳۱	۱۸	۶۴
۳۱	۱۸	۶۴
۳۱	۱۸	۶۴

و در کمال این ابطال سوات بجهت ختم همه اینها زیرا که اگر خلق بخواهد بجهت تصدیق بنا بر ادلت بر
صدق خلف هر کس چه اینها فرق میان من و غیر من باشد و در کمال اینها برای هر کس که در رسالت سلطان
باشد و در تصدیق و برای تصدیق بشهر اگر نزد عادت سلطان برای رسول بر خلق و غیر رسالت و دیگران
نیز در عذر برای پیغمبر برای تصدیق لازم است پس یک مرتبه اثبات نبوت که در خلق پیغمبر از عذر برای تصدیق ظاهر است
و مقوله دیگر هم که هر کس خدا تصدیق او که صادق است آنهم در تقوایشان منع است پس ابطال سوات لازم است غیر مخالف بود
اگر از عذر علی است غایبه که باعث شوق علی را بر آید و اگر از عذر علی است که در خلق میفرماید پیغمبر را
تصدیق و اختیار و غایت و فایده اش تصدیق نبوت پس سوات و اثبات عذر لازم است و سوات از شاعره
از نفی عذر نفی احتیاج است پس چگونه تکفیر که ایشان را کونیم معلوم است که عذر و غایت باعث بر نفی علی
اگر معلوم باشد که خداوند شریعت است اگر کسی انشراح دینی را بطلان و لو عصبانی نگذرد است بلکه اگر از خصم انشراح را
حاصل شود سقامت بشر و این صراط درست و یا حکمت الهی را چه عذر بشر بدون اینکه عذر صیاح در خلق حضرت حق صریح
و صریح در است و غیره با شوق بشر بدون عذر سقامت بود
و لازم است این تالیف

بسم الله الرحمن الرحیم

۱۸۷ و لازم است این همه منافع که خدا منوط با شایسته و غیر مقصود و مطلوب باشد
بجهت خلق آنهاست بشهر بر شرف خلق چشم بخت و بین و در کون بر روی شین و دیگران در کمال اینها
که علم طب و طب و غیر آن مخالف کوبیدن منافع مقصود و غیر مدح خطه مصیبت و غایت سرتیبه بر
ایشان نه منبر عرض که باعث فخر حق است لغو از جهت نقص این کتب ملاحظه و دانستن منفعت بدون نقص
ان مصیبت فخر بشر و بدون و قد فخر عیب بود و عرض غلبه حال حق بشر
و لازم است این بر این ابطال سوات بجهت ختم همه اینها زیرا که اگر خلق بخواهد بجهت تصدیق بنا بر ادلت بر
صدق خلف هر کس چه اینها فرق میان من و غیر من باشد و در کمال اینها برای هر کس که در رسالت سلطان
باشد و در تصدیق و برای تصدیق بشهر اگر نزد عادت سلطان برای رسول بر خلق و غیر رسالت و دیگران
نیز در عذر برای پیغمبر برای تصدیق لازم است پس یک مرتبه اثبات نبوت که در خلق پیغمبر از عذر برای تصدیق ظاهر است
و مقوله دیگر هم که هر کس خدا تصدیق او که صادق است آنهم در تقوایشان منع است پس ابطال سوات لازم است غیر مخالف بود
اگر از عذر علی است غایبه که باعث شوق علی را بر آید و اگر از عذر علی است که در خلق میفرماید پیغمبر را
تصدیق و اختیار و غایت و فایده اش تصدیق نبوت پس سوات و اثبات عذر لازم است و سوات از شاعره
از نفی عذر نفی احتیاج است پس چگونه تکفیر که ایشان را کونیم معلوم است که عذر و غایت باعث بر نفی علی
اگر معلوم باشد که خداوند شریعت است اگر کسی انشراح دینی را بطلان و لو عصبانی نگذرد است بلکه اگر از خصم انشراح را
حاصل شود سقامت بشر و این صراط درست و یا حکمت الهی را چه عذر بشر بدون اینکه عذر صیاح در خلق حضرت حق صریح
و صریح در است و غیره با شوق بشر بدون عذر سقامت بود
و لازم است این تالیف

بر اینکه افعال بنده در صدور از خود ایشان است بالعزوه زیرا که
 که هیچ صاحب عقلی را شک نیست در امتیاز حرکات اختیاریه
 و اضطراریه بلکه بچنان و در بیان افکار و مانی حکم بر این بر این است
 مخالف گوید است عده که بیه افعال اختیاریه عباد واقع میشود بهر ترت
 باری که بشهائی و قدرت عباد را در آنها تأثیر نیست بلکه اینها
 صادر فرموده عادت خود را بکنیه ای و میفرمایند در حد قدرت اختیار
 پس هرگاه نباشد در اینجا مانع میفرمایند در حد فعل متصور او در
 حاکمیت تعارض چنانچه قدرت و اختیار عباد اینها را غیر عباد مخلوق
 الهی از جهت ابداع و احداث و مرکب از برای عباد و ادب
 عباد فعل را متعارف است این فعل است بر قدرت و اولاد است او را از دون
 اینکه بعضی از عباد تأثیر علی مدخلی در وجود فعل بجز آنکه عباد محلات
 برای این فعل پس افعال مخلوق با بر و مغول عباد پس عباد عباد و کاب
 و خدا خالق و بدیع افعال است و دلیل آن عده این است که فعل عباد ممکن
 و هر محله عباد در خدا است و نیست هر محله در الله واقع بهر ترت عباد از جهت
 امتناع اجتماع دو قدرت و نشود بر محله و در احصاء و در حد قدرت در حق
 مذکور مسلم است ولی فرق مذکور از وجود قدرت با اختیار است و عدم آن
 و وجود قدرت با غیر اختیار مسلم است تأثیر آن نیست و این قدر کلام است

و میفرمایند و عباد ضرورت در اثبات این مدعی باطل
 صریح است زیرا که علی سلف بود و در سزا ای و عباد
 و ثبوت آن بدین وجه هم عقیده را نسبت بانکار ضرورت
 بتوان داد و نیز هر مسلم العقلی میدانند اینکه ارادت او
 بهر شئی را توفیق نماند و بر ارادت این ارادت مطهره و لازم
 آنکه از این انکه ارادت نباشد از او و حصول فعل از لیس
 ارادت هم نباشد از او گوئیم قدرت بی تأثیر از باب
 کسب ریش بین است و کتب عباد هم ممکن است
 پس بایر بر مخلوق الهی بودن پس عباد مطیع و عی صریح است
 و محله قدرت عباد هم محله در خدا است زیرا که قدرت
 عباد محله در خدا است و اجتماع دو قدرت مستقله بر محله در حد
 لازم نیاید از اینکه محله قدرت عباد محله قدرت الهی است
 و تأثیر قدرت عباد در ضرورت در است و انکار ضرورت از بعضی سلف
 از غفلت و اشتباه واقع شده و ایراد دلیل منافی ضرورت ثابته نیست

بسم الله الرحمن الرحيم

و باید دانست که اگر کتب را بفهمی کرده اند بمقارنت
فصل بر ارادت عبد را و محمل بودن عبد قهر را و وظایف را
که محقق مقام است باقیه بعد از ثبات و ثبات و ثبات علیها
فلا فلاح صا در نمیتواند شد و همچنین محمل است پس
کتاب لفظی است پیغمبر در نظر فاعل و انصاف
و پوشیده نیست که بنابر قول ایشان عده بعد از تأثیر قدرت
عبد بر فخر مناف که سپردند هم می آیند از مخالفت ظاهر
آیات قرآنی و افعال را بعد از ثبت فرموده اند
و ثبوت نظم بر خدای سبحان و سفاهت و جهالت بر حق
عز و عده الی غیر ذلک و جواب مخالف بکتاب بر وجه است
زیرا که کتب را معنی صحیح بر وجه نیست پس انصاف آن است
که در اینست که حق با فرقه اما صیغه است و افعال عباد و بهر ترت
ایشان حاضر می شود نه بطریق لفظی بحت که بطریق امرین
الامرین چنانچه کلام لام بحت صادق بدان مطلق است که بدین
ولا یفعل فی الامرین

بسم الله الرحمن الرحيم

استدلال کرده اند از غرض بدو دلیل اول گفته اگر عبد را عذر شر
یا قادر بر ترک فعل است یا نه هر تم جبر است و بنا بر اول
یا راجع است قهر بر ترک در حالت ایجاد یا نه هر تم
ترجیح بلا مرجح است و بنا بر اول اگر مشر
بوجوب نبود ممکن خواهد بود که مرجح باقی باشد
با محقق رجحان برای او و این محال است اما اول
از جهت امتناع وقوع مرجح در حالت و کمال پس
حال مرجحیه اولی با امتناع خواهد بود و اما ثانیا
از جهت اینکه با قید رجحان ممکن است وقوع مرجح
پس فرض کنیم او را واقع در وقتی و وقوع راجع در وقت دیگر
پس ترجیح احد و قیاس یک دون دیگری باید مرجحی باشد
عمر مرجح اول و الا لازم آید ترجیح احد است و این بدون
مرجح و مشر بوجوب گردد یا تسلسل لازم آید و اگر منتهی بوجوب شود
پس واجب غیر مفقود است و نفی او منتهی است و ان نیز غیر
مفقود است پس جبر واجب لازم آید دوم الله الحجة واقع می گردد

بسم الله الرحمن الرحيم

باز بر تقی را علم بر وقوع ان پیش از وقوع حاصل است و همچنین
است آنچه واقع نمیشود در آنچه باری بدانند وقوع او را
و وقوعی واجب خواهد بود چه اگر واقع نگردد لازم آید
انقلاب علم باری بجهل و همچنین است آنچه باری عدم
و وقوعی را عالم باشد و جواب از هر يك بنقض و معارضه
است اما نقض در اول پس باین است که در جواب با اخبار سنائی
با اخبار نیست بلکه محققان است و در ردیم انچه علم وقوع
شیع وقوع است پس مؤثر میشود و در آنچه تابع متجاوز مشیوع
بالذات و مؤثر مفعول و بالجله علم و معلوم سلطان اند حاصل
در نظام ایشان معلوم است و الا علم خرام بر بدن و اما سار
پس باینکه پس خبر بر تقی نیز با اخبار نتواند بود
مستوفی بر این دو دلیل چنانچه واضح است که هم مخالف را
درین باب جوابی لایق بدو نیست چنانچه محقق نیست
در ابطال کتب مبالغه ابوحنیفه
و اتباعش در دفع محذورات لازمه می شده اند بار کفایت قوی
عجب غریب پس گویند بر تقی موجه خبر و عبد کتب ان است و در تحقیق

منز

بسم الله الرحمن الرحيم

معنی کتب خطیب الله پس یکی گوید معنی کتب اجزاء عادت است بخلق نفس ۱۹۱
در تقوا اختیار عبد و دیگری گوید معنی کتب ان است که بر هر مرتبه از بند ضرر و
بدون ناشی از عبد ولی عبد تا اثر میکند در وصف مکرر طاعت
و معصیت در دیگری گوید معنی کتب منقول است با اینکه صادر از عبد است
مخالف گوید شیخ اشعری کتب را تفسیر کرده است بمقارنت نفس قدرت و ارادت
عبد را و بجهت عبد بر نفس را و تحقیق ان این است هر بار بر تقی خلق فرموده است
در عبد ارادتی که ترجیح میدهد بان اشیا را و قدرتی که صحیح شود بان نفس
و ترک و این دو صفت موجود اند در عبد و حادث است انداختن قدرت فعل
پس هرگاه شهادت گوید عبد برای قبول این دو صفت برای ایجاد فعل
و حال آنکه این صفت ممکن است و ممکن هرگاه تسلیم کرد باو قدرت و ارادت
در حد ضرر ترجیح یافت میشود که می تواند ارادت قریه و قدرت قریه که
پس ایجاد می نماید بر تقی بان دو صفت قریه خبر از جهت بودن ان دو
تمام تر از اراده و قدرت حادث و صفت قریه غالب می شود صفت صغیر را
مانند نور قوی و ضعف پس با ایجاد بر تقی و شهادت عبد صفت اختیار ایجاد انرا
باقی میماند برای خبر و در نسبت نسبت بر وی عبد و آن این است و ضرر قدری نه
عبد است بر اراده و اختیار را پس تفسیر کرده است شیخ از این نسبت میگفت زیرا که غالب
در قرآن ذکر کتب است نزد او داده جز او نسبت است لایق باری تا بدین این است و من

مخلوق است و این است بمنزله کونند من مخلوق خدا و مکروب عبد است
 با توبه الله از شر کار در خلق و رعایت احکام تکلیف گوئیم مسلم است
 که اصل قدرت دارد و مخلوق اند و در عباد و فی نفس متعلق بنفوذ و مکرر اراده
 جازیه در بی شریک و عدم موافق شرع و این اراده با اخبار حاصل است
 و انما المقدم اراده هر یک از باب رجم لغیب و روی در ظلام
 و مخالف بدیه عقول است و کسبیکه و ابو در قرآن است عمران بر منبر جبر
 اشری بی وجه است بلکه بمنزله من در حق خلق است بمقتضای
 و معرفت و حق این است در من خلق و فعل یکی است و ان ایجاد است
 علی اکو بدون الله شرع و کونند و اگر با اکت بوده باشد
 کونند فعله و کسب گفته میشود بر فعل عبد از انکه او قصد نماید فعل
 تحصیل نفع یا دفع مضرت را این است خلاصه افاده سید شراح
 نور الله ترشده و محقق است و معنی ثانیه که این نسبت حاصله بود
 عبد اگر حاصل از قدرت عبد است و لیس اشری نسبت باو نیز جابر است
 و الا چه فائده تواند کرد در اطاعت و عصیان او و محلیت
 شی برای محلیت اثبات فاعلیت او نتواند کرد چه محل فاعل حال
 نتواند بودن مکرر و صفتی را بد بر محلیت و لیس ارب بر اد و فساد
 کسب اشری همین قدر بیان کفایت است و ابراد زیاد را طایلی در کار

مخلوق

در اینکه قدرت فاعل مسلم است بر فعل او
 چنانچه امامیه و معتزله کونند و اشرعه کونند قدرت با فعل است
 و مقدم بر فعل نیست اگر چه در این باشد پس لازم آید ایشان چند اس
 محال مانند تکلیف مالا طاق چه اگر قدرت بر فعل پیش از فعل نباشد
 تکلیف بقتل تکلیف مالا طاق خواهد بود و مانند استغناء
 از قدرت چه فعل در حال وجود واجب است پس قدرت
 چه حاجت باشد علاوه آنکه ایشان قدرت را و سوت نمیدانند پس
 بحث ایشان از قدرت از باب فضول باشد و مانند لزوم حدیث
 قدرت باری مالی با قدم عالم و هر دو باطل است با اینکه قدم عالم
 منافی قدرت باشد چه قدرت متوجه باطل مقدم کرده مخالف گوید
 اشرعه کونند قدرت حادثه موجود میشود در حال حدیث فعل
 و بعد و مطلق باید در محال زیرا که پیش از فعل منع باشد فعل نمیکند
 چه اگر ممکن بود پس فرض کنیم وجود فعل را در محال پس انقضای ساقی بر فعل
 نبود و این خلاف فرض است و یکی معلوم محال بالذات نبود و وجود
 بعد از فعل تصور نشود پس قدرت با فعل باشد و شرط تکلیف آن است که
 نفس مکلف بر باطن آن مطلق قدرت باشد و حاجت قدرت انصاف

عبد است صفتی که بدون اوده او را از اضطرار تا اینکه صحیح باشد بجهت او محل از برای
 ثواب و عقاب چه اگر اندر قدرت حادث نشود با فعل محقق نکود باو صورت اختیار و لازم
 نیاید از عدم تا اثر قدرت استغنائی از او از هر جهت و قدرت که در مخالفت دارد
 در محبت باشد قدرت حادث نشود و بدین سبب قدرت که در مخالفت است در ازل
 قبل مطلق معنوی که مندرج است بکود و بر او رجوع فعل و تعلق و بگویند که حادث است
 در حال حدوث فعل که مرجع است وجود او را پس قدم گذار لازم نیاید گوئیم
 اول این دلیل اگر نام باشد در قدرت قدر نیز و اوده آید اگر گویند مطلق قدر حادث
 بود گوئیم مطلق حادث در همان باشد و تا آنکه حصول فعل پیش از وقوعش محال است
 بدو معنی است یکی آنکه از زمان سابق بر فعل شرط باشد باینکه سابق بر فعل باشد
 و بگویند که شرط سابق نباشد و بر اول مجموع فعل در زمان سابق باشد شرط مذکور محال است
 پس وجود فعل در آن معنی بالضرر بوده و منافی با قدرت نباشد و بر دوم معنی محالی نیست چه
 ممکن است زوال وصف سابقه از آن زمان چنانچه گوئیم ^{مستبعد} از زمان محال است شرط نباشد
 چرا که منع است که هم قائم بود و هم فاعل محال نیست و در زمان قبامش و اما جواب
 او از لزوم محال است معنی مدفوع است اما اول باینکه مطلق قدرت بقدرت که موجب همان
 تکلیف شئی گردد پس هر تکلیف مالا یطالی جائز بود و قاطع باشد و اما دوم باینکه قدرت
 بی اثر چه تاثری در دفع اضطرار پیدا کرد و اما سیم باینکه دلیل اشاعره و در هر دو
 قدرت جاری پس فرقی نباشد
 ضدین را نزد جمیع عقلا و اشاعره گویند منجین باشد و این منافی است معلوم قدرت را چه تاثر
 آن باشد که اگر خواهد بکند و اگر خواهد نکند پس اگر قدرت بر احد ضدین باشد دیگری مؤثر نباشد
 مستثنی بکتاب بحاله مسجد اعظمه ^{القدس}

مخالفت گویند

مخالفت گویند که نزد اشاعره قدرت مطلق ضدین نباید مبادی قدرت با فعل باشد نه فاعل بلکه گویند
 باینکه قدرت مطلق بود و مؤثر در بکس و خواه شهادت باشد یا شهادتین یا مختلفین نه معاد و نه بر سبب و دل
 چه قدرت با فعل در باید و شک نیست در اینکه آنچه ما می بینیم نزد احدی مؤثر درین مغایرت
 منجین بر آنکه با فعل می شود نزد احدی و در دیگر و نزد مطلق و اما سیم قدرت مطلق است بر هر دو
 او و شاید نزاع کوفی بود گوئیم کلام درست قدرت بر فعل گذشت و اختلاف مطلق با فعل اختلاف
 شقی نباشد و هرگاه قدرت صالح ضدین نباشد باید باری تعالی قدرت بر شای چه قدریم
 ثابت باشد هر شادی برسد باشد چه اوده محقق بخصیص باشد و اوده
 نفس داعی است تا بر فعل است و اشاعره اثبات کرده اند صفتی و اوده بر او این غریب و غریب
 چه اگر مؤثر جز باری نبود و اوده بر شریک اوده نباشد چه طریقی اثبات این است که تا در
 قدرت بر فعل در آن هر دو دارد و احدی را مشخص میگوید و بوضع و در دیگر بی اثر که غیر
 قدرت مرجعه باشد و غیر علم تابع مخالفت گویند و هر دو قدرت دارد و در حد معلومست بالقدره
 و عدم تاثر آن و در مرجع عدم اثر است گوئیم اگر قدرت را اوده و اوده منافی ضرورت دلیل تاثر
 هم باشد و اگر برهان بر عدم تاثر میگوید متقابل ضدین است پس میگوید در بی باقی و در ضرورت برهان
 اگر توان نمود بعد باب ضرورت باشد شود دیگر آنکه از آثار و مؤثر ثابت کرد و تاثر که نباشد چه شئی ثابت کرد و
 بی شئی

تکلیف سابق است بر فعل و اشاعره گویند تکلیف فعل در حالت فعل است
 نه قبل از او و از این جهت محال لازم آید اول آنکه تکلیف بعینش در باشد چه فعل در حال وقوع واجب باشد
 و دوم آنکه احدی عاصی نباشد چه در حال عصیان حال عدم فعل است پس تکلیف باو نباشد سیم آنکه اگر فعل
 حاصل باشد تکلیف باو حاصل بود و الا تکلیف باو پیش از فعل بود و این خلاف فرقی است مخالف گویند
 آنچه واجب کرده است او را قدرت حادث ضرورت نباشد ان قدرت را و امر نزد ما قدیم است و تفصیل

و منات التامة الاخرى كمال القرائن التي منها الشفاعة ثم في وعرائن اضم غني و فتح راوي
 از سرخ الحی است که گوشتی دراز باشد در هر گاه صفه مرد واقع شود مفرد عمر بنی در عنون است
 کبر عن و فتح عن و در هر مرد و عمر بنی اضم و عمرانی که در جمیع او عمرانی است مخالف کوب
 اهل ملل اجماع کرده اند بر وجوب عصمه انبیاء از کذب عمدی و در دعوی رساله و احکام و در
 خبر از کذب ایشان در آنها سهوا و نه با خلاف است بین اسناد ابو اسحاق و یساروی شرح کرده اند
 چه او ناطق و لایق معجزه بود و اما غیر کذب این کفر با جماع جان منزه مطلقا و اما غیر کفر این
 کبار و صفای برین کبار عمدی و چه را جمهور از محققین منع کرده اند و بخار عدم جواز سهو بر
 نیز و اما صفا بر عمدی برین جمهور بخیر کرده اند و اما صفا بر سهو برین جایز است با اتفاق شاعره
 و معتزله بر صفا بر خبیثه مثل سرقت جبه و لغو و شاعره بر وجوب عصمه ایشان از کبار و عمدی
 و سهو بر و اهل است و اما بخیر بر صفا برین از جهة است که صفا بر محض است از کسیکه از کبار
 اجتناب نماید و از بشر و فرع ان بعد نیست و محقق این بحث جامع است بطریق منع عصمه و ان
 نزد شاعره بنا بر اصل ایشان از اسناد اشخاص بفاعل بخار است و این است که سخن نفع و ان
 در انبیا کما هی بین بنا بر این اقبال معصوم باشند از کفر و کبار و صفا بر خبیثه و اما غیر ان پس وجوب
 نبود عصمه از ان از جهة عقوبان از ان کبار و اما عصمت نزد کبار این ملکه است که منع نماید
 خبر بر او حاصل بشود ان ابتدا بدانشین مشاب و صاحب معاصی و منافی و مراتب طاعات
 و ساکنه بگوید در انبیا به بنیام و چه با و امر و نواهی و اخراعی باشد بر آنچه صادر کرده از ایشان
 از صفا بر نزد آنکه بخیر کند ثبوت ایشان از اول و اول و علم احوال اند پس از ان ملکات شوند بدین و هم انبیا
 پس بدین که صفات نفسانی در اول و علم احوال اند پس از ان ملکات شوند بدین و هم انبیا
 کلف اند بر آنکه در توب و توب داده میشوند بان و اگر گناه منع باشد از ایشان کلف باشد بر آن
 و قول باری که فلان انا بشر بر این شاهد است و عصه سهو برین در صحاح نیست ولی در بعضی تفاسیر ذکر

در انبیا کما هی بین بنا بر این اقبال معصوم باشند از کفر و کبار و صفا بر خبیثه و اما غیر ان پس وجوب نبود عصمه از ان از جهة عقوبان از ان کبار و اما عصمت نزد کبار این ملکه است که منع نماید خبر بر او حاصل بشود ان ابتدا بدانشین مشاب و صاحب معاصی و منافی و مراتب طاعات و ساکنه بگوید در انبیا به بنیام و چه با و امر و نواهی و اخراعی باشد بر آنچه صادر کرده از ایشان از صفا بر نزد آنکه بخیر کند ثبوت ایشان از اول و اول و علم احوال اند پس از ان ملکات شوند بدین و هم انبیا پس بدین که صفات نفسانی در اول و علم احوال اند پس از ان ملکات شوند بدین و هم انبیا کلف اند بر آنکه در توب و توب داده میشوند بان و اگر گناه منع باشد از ایشان کلف باشد بر آن و قول باری که فلان انا بشر بر این شاهد است و عصه سهو برین در صحاح نیست ولی در بعضی تفاسیر ذکر

و شاعره گویند شطاف این کلام را ذکر نموده و صدای خود را مانند صدای پیغمبر ساخته با آنکه اشاره
 ملائکه باشد و بخار و قرآن بوده بعد منفرج شده بحسب ایهام سبب شاد و بر الله بر شرف نماید
 و او را آید بر او اول آنکه فاضلی این بخیر کذب سهوی و نهانی ایشان کرده و ثانی آنکه این خود را
 اشعری بخیر و عیبت کافر کرده و بعضی خویش حضرت خاتم را چنین دانسته بقول باری خدا و وحله
 ضالا و این غلط است چه خلل در اینجا بفرع عدم رتبات در امور شرعیه پیش از عیبت و ثالثا
 آنکه آنچه نسبت بشعه داده اقر است چنانچه ظلم فاضل بدستی در عیبت احوال از شرح منراج احوال
 بران دلالت دارد اینجا که قول منزه از کذب بعضی مجهول داده شافل قول را در حق با شناع مطلق
 ذنب از ایشان مطلقا و قول اکثر جمهور بر عدم آن قبل از نبوت و قول معتزله با شناع کبار و عدم
 خلاف در انشاع کفر بر ایشان مگر از فضیله از خواج بنا بر اصل ایشان از آنکه هر مصیبتی
 کفر باشد با آنکه امامیه گویند اظهار بری از آنکه در مقام نفسیه حرام است بقول امیر المومنین
 اما السب فسبونی فانه لی ذکوة و لکم جناه و اما البر انما یمنع و الاعتصاف انما یشتمل
 و شتم و سب بر این بر رسیکه ان مرا زیاری و شمار از ادب است و این زیاری پس جهت آن که در
 کشته و ابر برای کشته شدن جهت آن و در اینجا گفته منع کرده اند در زمان نبوت نه پیش از ان و خامس
 آنکه قول جامع از سخنان بخیر از کبار و عمدی و بالقی بر هکی ایشان باشد پیش از نبوت شاعره بخیر
 کبار کرده اند چنانچه رازی در تفسیر سوره بقره که گوید و عصمت و از اصل صاحب مراتب منع نموده
 و رافعی بر او غالی بلکه فاضلی ابو یوسف منع کرده و کمان این است که این اختلاف بجهت ان است که چون شاعره
 در ان قول
 علوه در حد انبیا را بنسبت عصمت ایشان فی الجمله قائل گردند و چون نظر بحال ای کبر و عمر و عثمان نمایند
 گویند انبیا بر معصوم نباشند و سادسا آنکه عفو دفع سستی اعتقاد بفاعل نکند نزد عوام و عباد
 پس مطلع او نشوند و فایده عیبت نشانی کرده و سادسا آنکه عصمت بمعنی ملکه اصطلاح است و نزد علم
 لطفی است از خدا در انبیا بحسبیکه صادر نشود از ایشان گناه و نزد حد الجا و خلاف اولی
 گناه نباشد و ثانی آنکه فاد انهم ما طقت در قدرت بر ذنب است و ثاسا آنکه فطلان در مواهبت

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
 گوید از برای این مسئله اصلی است و ذکر طرف آن بنام از عامه و عاشر آنکه جواب مذکور از کلامی صاحب
 معاذی و این دو مقدم اند بر شیخ اشاعره بعد سال و صد سال ~~در حدیث~~
 لازم این ~~مسئله~~ محالات چند از جواز طعن بر شرع و عدم وثوق با آنها ~~در حدیث~~ جواز کذب و ~~الای~~
 اگر حصص کنند اینها هرگاه مشاهد ایشان لازم بود اجتماع امر و نهی باشد و الا فایده تعین
 منفی گردد و اینکه هرگاه معصیت کنند برای ایشان لازم شود از باب امر معروف و نهی از منکر
 و حکم و محل ایشان بپند نزد حوام پس طاعت ایشان بکنند پس فایده تعین منفی گردد و حال
 ایشان پس بر از احکام است شود بجهت مزید علم و معرفت که مراد ایشانست و این خلاف اجتماع امر
 و نهی و دلالت بر شهادت شریک است و در روح معقول بگردد و از عدول است پس نشوند این
 خلاف اجتماع باشد و افتدای با ایشان لازم است پس اجتماع و حجب و حرمت لازم آید مخالف گوید
 کذب عمد و سهوا نزد اشاعره بر اینها جایز نبود و لازم بود و دلیل اشاعره است بر عدم مجوز کذب
 و صغایر نادره قاصد در مکه عصمت نباشد و لازم هم نیز دلیل اشاعره است بر آن در بر صغیره
 اینانست و هکذا لازم باقیه گویم کلام با مجوزین است از سنن و اشاعره نیز چون مجوز
 کذب قبل از وقت کنند بعد از آن اعتمادی نباشد بر ایشان و کلام بر کسی است که مجوز عامی
 کرده از سنن که بعضی اشاعره و بعضی غیر ایشان اند
 از دنیا است پدران و عجم مادران و از زایل و خاسر معول امامیه خلاف سخنان امامان
 زیرا که حسن و قبح را شرعی دانند پس باید جایز دانند تعین و دلالت او و ~~آنکه~~ بدین فاعل هر دو
 و اصناف شرک بود و جاکثر کند و لواط دهد و مادرش در نهایت زنا و فساد باشد
 و ~~آنکه~~ خودی در غایت دنائت و پستی باشد و مدتی عمر لواط دهد مخالف گوید حسن و قبح را شرعی
 یکی وصف نفس و کمال و دین ملائمت و منافرت و این دو عطفی اند گویم کلام در فعل خاسر است که تعین
 باشد و لزوم جواز آن ظاهر است از مجوز قبیح بودا هر دو معنی چه نفس و کمال از صفات اند و تعین فعل است
 و عینه نفس مذکور گاه باشد ملائم غرض فاعل بود و خدا حاکم علی الاطلاق باشد و یکب علیه شر و لا یفعل شیئ
 و اما کلام

و اما معنی زیر که مجوز کرده اند گاه را از اینها و اتفاق کرده اند بر وقوع کبار از اینها
 این تعین چنانچه در مسئله یوسف برادران است مخالف گوید استدلالی مندرج کبار بر دلالت تعین مذکور
 استدلالی قوی است زیرا که اجتماع واقع است بر اینکه برادران یوسف اینها شدند و معصیت شرعی بر ایشان نکشت
 چه جواب ندارد سید شارح نور الله بنیه ذایم اجتماع موع است و قابل تنویر ایشان گوی است که نفس کرده باشند
 اجتناب از بیعت در آیه شریفه و کذب بختیبت مرسل است و در معنی آن اختلاف است چنانچه وازی گوید و اعده
 اهل بیت و علماء شیعه ایشان اتفاق کرده اند بعد پیغمبری اولاد معصوم هر کس علاوه آنکه شارح جدید میزند
 گوید که کثیری از معتزله نفی کبار قبل از وقت است پس چه اجماعی واقع شده بر بیعت ایشان و حال آنکه حد از مهمات کبار است
 با آنچه از ایشان صادر گشت از خصال فیه و شر و فساد و اما عدم جواب پس بگویند مطلب واضح و لاج را
 جوابی جز حقی و در تمام نشاید
 در امامت امامیه گویند
 اند باید معصوم بودند مانند انبیاء چه ایشانند حفظه شرع و قوام بدین مانند نبی و از اینکه حاجت بامام
 از جهت و ادعوی مظلوم است و دفع فساد و حسم ماده فتنه و عتاد و اینکه امام لطف است که منع میفرماید فاهرا
 از تعدی و بار میبارد مردم بر فعل طاعات و ترک محرمات و بر پامیفرماید حد و در فرائض الهیه مراد مؤلف
 میفرماید از فاسقان پس هرگاه جایز باشد بر او معصیت و صادر شود از او گناه تنفی کرده این تواند و فساد بامام
 دیگر بود و هکذا و اهل سننه مجوز کرده اند امامت فاسقان و گناه کاران و در زمان را چنانچه زنجیری گوید و
 باری نه انکار فرموده این را اینجا که میفرماید این هو ثانی انا الله ساجد و قائما لهذا اخره و بر وجود چند
 ندر حد بیوی الذی یملون و الذین لا یملون اما ایند که اول الالباب پس اشاعره چون تجزیه قبح برضه کرده اند پس توانم بود
 که درین کلام دروغ شرع و اما سایرین تجزیه کرده اند مقدم داشتن معصوم را بر فاضل پس این انکار اثر بر منسوب است
 منشی کرده پس مخالف کتاب باشند مخالف گوید محبت امامت نزد اشاعره از اصول عقاید و دیانات
 بلکه از فروع علمیه است و امامت نزد اشاعره خلاف رسول است و اقامت دین و حفظ حوزه ملت جنتی که
 واجب شرع است و بر کافرانست و شروط امام شیعیان است که بچند شرط در اصول و فروع و صاحب رای بود

و بینائی در تدبیر حرب و ترتیب لشکر شجاع بشیر و خوی دل نا تواند دفاع نماید از حوزه دین عدل بود چه
 فاسق گاه بود صریح نماید احوال را در غرض قضیه و عدل گوی است که کباب نکند و اصرار بر صغیر نماید عاقل
 باشد تا قابل نظر ثبات بود بالغ بود تا ناقص اقل نباشد مرده بوده باشد زیرا که زلفان کم عقل و ضعیف الا بان بودند
 از راه و فرشتی باشد پس هر کسی جمع نماید این شرایط را پس ان اهل امامت و شایسته زعامت گوی باشد و اما
 پس شیعه امامیه را سجد می نماید از شرط کرده اند و جواب مصمم آن است که اگر مراد و حرب با اجتناب است در ثبات
 احوال از کباب و صغیر پس مسلم نیست از دم آن زیرا که صد در بعضی صغیر معفو به باعث شود که امام دادخوا
 نباشد و سایر صفات مذکور به او نمود و اگر مراد و حرب در ملک مافیه از خجرات پس مانع بدان فایده و صد در مقام
 منافعی بلکه نیست زیرا که بلکه بعضی است مراحمه و نفی که هرگاه اراده نماید صد در فعل را صادر شود بدون
 شغف و رویت و کلفت و صد در خلاف مقتضای بلکه نفی وجود بلکه نماید از جهت عوارض چند که است
 از آن طایفه نباشد سجد متاخر نور الله ترشیه نماید و ارد آید بر او و لا اینکه باید بماند راد را نمیکند و یا بر خفا
 اصول دین اطلاع ندارند بدین که حکم علامه فرمود که اگر حفظه شرع و قوام دین اند و حال ایشان مانند
 و عجب این است که ایشان مبالغه کرده اند در فرجه مسئله امامت تا آنکه گفته اند واجب نیست بحث از آن و طلب حق در آن
 بلکه تشدید کتاب است و مسلم شده اند این را تا حاصل شود غفلت از آنچه از پیش خود بیرون آورده اند از ثبوت
 امامت با اختیار و در نفس و اعتبار و تا ظفر نیاید کسی بر ایشان تعبیه آنچه عجز شده اند خلفای ایشان از حقوق
 دین که و منافعه نموده اند این را با آنچه تصریح کرده اند از اینکه حقوق نبوت از حجاب نبویه و حفظ حوزه و
 و اخراشتن سر اباث در جهات کفار و زلفیات و داه خواهی منظم و افتاد معرفت و زالت منکر و غیر اینها از انواع
 منصب نبوت ثابت اند برای امامت چه امامت خلافت نبوت است و از قول باری که و اطعوا الله و اطعوا
 و اولی الامر منکم و ان امام است با ثبات پس واجب بود نبوت و بالا صلاحه نه از باب مقدمه و از آنچه مراد است کرده اند
 در کتب خود متجدد در رجحان الهی که نبویه فرمود من مات و لم یعرف امام زمانه منتهی جاهلیه نیز هرگز پیر
 و نشتر لام نان خود و هر که جماعت می شود و این معنی است در اینکه لا است از اصول ^{عقاید} و مراد بامام قرآن مجید نباشد
 چنانچه کمان کرده اند و اقامت آن واجب بود بر هر کس و نه بخیر زیرا که فرمود لام زمان خود و چگونه قرآن مراد است و حال آنکه
 من رب حقی هم و وجوب تم قرآن است و عدم وجوب تم بقی قرآن بلکه گنایت آنکه گفته شود بعد از او بر هر کس پس چنانچه
 علم

لکه بپناوی در بحث اخبار از کتاب شریع و حقی از شاد حسن کلام او تفسیر کرده اند که امامت از اعظم مسائل اصول دین است که غایت آن
 کف باشد و بدعت و استبداد و شیخی حنفی گوی که هر که قابل امامت این نبوده کافر است بلکه ایشان میگویند هر کس را که
 با کربا اعتقاد و ارم که همه از پیشین هر خلیفه نبی است بطور واسطه با جبهه یا تقلید و استدلال کرده است در موافق و شرح آن
 بر فرجه مسئله امامت با اینکه منصب امام واجب است بر امت شرعاً و وجه اول آنکه متواتر شد اجماع اهل اسلام بر اشاعه خلی
 و دلت از امام و دوم آنکه در منصب امام منع ضرر مظهر است و ان واجب است با جماع و و اوردی آید بر او اینکه وجوب منصب بر
 است متفرع است بر اینکه امامت از قریع بود با اینکه وجوب شریعی محض است در کتاب و سنت و اجماع و هیچ یک قائم بر آن
 نیست با اعتبار خصم و دیگر آنکه نوکیر امامت بر است خالی از ضار و نواع هر چه چنانچه طاهرات و عدم خلوت
 از امام اعم است از اینکه منصب او از جانب الهی بوده باشد یا است و پیدا است که بسیاری از اعضا خالی اند
 از امام جماع این شرایط و رتبه امام اجل از اجتهاد باشد و اگر چه امام مؤید بر حق نیست ولی ممکن است از امام و طاهر
 لوح معنوی و شایسته که انجام امام محمد لازم آید با اینکه محمد عباد کرم برین لازم نیست شایسته را در این حال با جبهه
 که کرده ام و من میگویم اگر امام محمد بود گاه که باشد در اصول شریع یا در مسئله فرجه علیه خطا کنند پس اباعش و
 و گاه باشد در امری فوری جاهل بحکم باشد و نظیر لازم آید و گاه باشد رای او مخالف رای داناتر از او باشد و گاه بود
 ظنی خطای او در جمیع احکام با جبهه حاصل گردد و پس چگونه اتباع او لازم گردد و دیگر آنکه نباید وجوب منصب امام بر است
 با واجب است بر امت منصب کسیکه بر همه کسی برتری داشته باشد در همه صفات صحیح نقای با امر ایشان
 منصب هر کس را که اختیار کنند بنا بر دو وجه پس جایز بود امامت ضائق و در زمان و معویه و یزید و سایر طامان
 هم با اختیار است و این مخالف انکار الهی است در کتاب مجید در آیه مذکور و بنا بر اول گاه باشد است مطلق بر آنکه
 جامع صفات است بخلاف آنکه نباشد و دیگر آنکه منصب امام با بر کل امت واجب بود با بعضی بنا بر دو وجه وجوب اشاع
 او بر بعضی دیگر که منصب او نکرده اند منعی باشد و بنا بر اول شاید معقبات از منصب امام عصیان نمایند با امامی دیگر
 غیر امام آن نبوی منصب کنند و هر یک در اجتهاد مخالف دیگری باشند و دیگر آنکه در رجحان امام شاید رجال امت با جبهه
 مخالفت باشند پس وجوب منصب امام بر است و طبق آن بر ایشان از احکام سلطان است زیرا که موافق طریقه رضای است
 و در بعد کاف و شریع و ادیان و اما جواب مخالف از حجاب منصب ده پی و اورد است بر او اینکه صد در گناه با باعث جدا
 اگر کین باشد با غور اگر صغیر بشود و نفیر بر عقل امام است پس امام عاصی محتاج با امام دیگر با هم لا اورا غور شریعی نماید

شد امام هرگاه نظر برین شود هر چه از اینها بفرش باشد بایست نمود پس باید امام دیگر باشد و هکذا تا مثل او که صد در بعضی صفات
معصومه باعث شود که مدفوع است بایسته عفو از معصیت دفع نمیشود و موجب جواز عصیان امام نمیشود و الا که هم صفات
با تو بهر دگاه باشد که امام بکیر کند و تو بهر نماید پس بگوید در بکیر معصومه باعث نشود که اگر کوئی بکیر شای عداوت گویم حدود
معصوم بکیر بانه بود تواند بود معصومی بلکه باشد دیگر آنکه ملکه از صفات نفس است و کسی را بر آن اطلاع نباشد مانند عصمت و اگر
بطریق ظاهر در معرفت آن عمل شود باید امام در باطن صاحب آن ملکه نباشد و پس از غلبه و بسط حکم انواع کبار و فوخر
مراکت کرد پس امام دیگر لازم بود و هکذا امام است امام دوم اگر با اختیار هر است بود شاید امام اول او را اختیار کند
و هکذا این ناچار می باشد امام صاحب عصمت الهیه و مخصوص بعضی حفظ و رسول و مقصوب از جانب ایشان باشد
صبر عبادات با اظهار خوارت عبادات و کرامات و بگوید که حفظ حوزه مطلقا معصوم شایع می تواند بود بلکه
بر پنج صواب و فواید شرع مستطاب و حاصل می تواند شد مگر ببال علم و معرفت و فضل و کمال علم و منزلت
مستلزم است همه صفات کالیه لغزائیه را از جماعت و کرم و حلم و زهد و غیر ذلک از صفات امامت
پس بدون آن امامت حاصل نمیشود و آن علم از اجتهاد صورت نیاید و از این سخت گشت که عصمت
حالی است الهیه و کفایتی است نورانی که حاصل شود برای عبد از کمال علم بعبادت و توبه و شاهده
انوار لاهوتیه و الشرفان و در هر توحید و اندک لاجب انانیت در مانت نبات ابانت صفات
و مانع گردد از کلمه مرئوس ایل سلک لایه از کناه و عصیان و سوء خطا و نسیان و باعث شود بر جمیع عالمی
هم و عباد اخلاف ملکوتیه بخواهید و واضح شد که امام معصوم باید بودن و عالم بکلم کثیف و الهام
و مطاعه لوح محفوظ در قواعد و احکام چه اگر عجز بود اگر خطا برادر راه راه باید بر بخندان و بکوش
منبت نخواهد بود و اگر خطا نباشدش مجتهد نباشد و اصابت در خطا دفع عوایل فساد و عناد
و تشاج و تنازع می تواند نمود و اما بجز امامت فساد و سرافق پس اسفراخی تشافی در کلام جاب
از بنایع نصیح بدان نموده که گفته و سفید شود امامت بر سبب اهل حل و عقد از علما و رؤسا و وجوه مردم
نکن باشد حضور ایشان و موقوف بودند به نبات شهید مثل امامیه ای بگوید با اختلاف امام سابق مانند امام
و توری نهادن سابق مثل عثمان اگر چه فاسق با باطل با عجب باشد و شارح عقاید بنفیه که پیشتر گفته

امام بعین وجود و کفایت است شایع و ظاهر و در نفع خفیه که امام را حد توان و در شتاب خوردن
چرا که او نایب خدا باشد چنانچه سید روح حکایت فرموده و از اینجا معلوم شد که منشأ اختلافات
سببان اصغر ضای حقایق خود و قریب بیاد شایان منی و محرواست و اشتراط عدالت بختانی است
مرواجی و الحمد لله الذی هدانا لهذا لعل البیت
امامیه بر اینکه امام باید افضل از رعیت بوده باشد و سببان جانی می دانند تقدیم مفضل را بر
فاضل و این مخالف عقل زائل باشد زیرا که عقل شیخ پیشتر در تعلیم مفضل و اهلان فاضل را
و بلند کردن مرتبه مفضل و پست نمودن رتبه فاضل و از قرآن صریح است بر آنکه این که این
بهدی الی الحق احی ان ینبع من لا یموتی الا ان یموتی فکلکم کف کلکم و کلکم
لیتوی الذین یعلمون و الذین لا یعلمون و چگونه مفاد کرده ایم از حد اشرف و حرمت
مرا دون در این اوصاف که مخالف گوید اگر مراد این است که امام باید حسب را شریع
و انسب و اشرف و اعرف را شیع و اعلم از رعیت باشد پس مسلم نیست و موجب عقلی آن
بر تقدیر قول بعضیست بوجوب عقلی زیرا که صریح عقل حاکم است باینکه مدار الامام بر حفظ
حوزه و علم بر باشد و طریق گذران بار رعیت است بخوبی که نباشد شد و خود و پر خاشخو
و نه سبب و دنا توان و کفایت است او را در علم اجتهاد و هکذا اشجاعت و فرشت در حب
و نسب اگر چه در رعیت بوده باشد کسی که نام بر آن او بوده در این اوصاف و نباشد امکن مثل
و مانند او در حفظ حوزه پس آنکه دانا تر است حفظ حوزه اولی با ما است باشد حکم عقل و بسیار
از مفضلین اصحاب اند برای امامت زیرا که معبر در دلائل امریه و مقام بان معرفت مصالح و مفاسد
اوست و لب مفضل در علم و عمل که بر رعایت و ریاست اعرف و شرایط آن اقوم باشد
و اگر مراد آنست که باید ثواب (ام) نزد خدا بیشتر بود پس آن را تلقی بر ریاست نباشد و اگر مراد آن است
که اصحاب ثمر برای امامت از جهت بونش دانا تر حفظ حوزه و تدبیر ملک است پس بدش آن اول است و در حقیقت

تقدم او هرگاه حفظ حوزه حاصل شود با دون بکسر اولی تسمی آن است هرگاه سابق نشود مراد از عقد سبقت و اگر
 سابق شود اولی تسمی است و در تغییر آن مظنه تسمی نیست پس قیاس بر تغییر باینکه قائل بقیع عقلی نیستیم و لا
 اکتبرینی دلالت دارد بر عدم استوای عام و اهل و هادی و مضل و مهدی و ضال و این مسلم است
 و معلومست که این فاضل غیر امام راجح است بر مفضل امام علم و شرف و بعضی اشاعره گفته است
 نصب فضل اگر آثار و ثبوت فتنه نماید واجب است چنانچه هرگاه ~~محقق~~ سپاه در عبادا انضاد و انکسار
 و الا واجب است میگویم مراد از افضل آن است که در ثبات صفات کماله بکبر و عیب برتری
 داشته باشد و بدیهی است که حفظ حوزه مطلقا معصوم نتواند بود بلکه بدست بشر مشرعی و طایفه
 ملت زیرا که معصوم کلی مراد اصلی از رعایت و ارسال بسط شرایع و حفظ نواهی و احکام است
 و هکذا مراد اصلی از حفظ حوزه نیز این باشد نه مطلق پادشاهی و بزرگی بر خلاف این و این مقصود
 حاصل نشود مگر با اجتماع هر کالات در امام از علم و فضل و عصمت و زهد و محبت الی غیر
 و بدیهی است قیاس تقدم مفضل و ناقص بر فاضل کامل از خداوند بندگان و مراد از این ان عقلا
 این است که نفس است تقدم مفضل بر آنکه او را مقدم دارد پس شواهی کثرت که ما قائل بقیع عقلی
 نیستیم و نشا شریعت سنیان در این است که تقدم فرموده نبی ص و بن عباس ^{علیهما السلام} مراد از این بود عمر
 و جواب منع افضلیت ای بگوید عمر است باینکه تقدم نبی ص در خصوص حربه بود و ایشان در حربه
 و انانیت بودند و دلالت آنکه بر انکار اتباع غیر هادی با وجود هادی واضح است و کسی را هست
 که بگوید از کجای معلوم شد که ابو بکر اعلم بود بحفظ حوزه است باینکه از او چیز از اجازت رسیده که عهد
 آن بشیر و بالجمله پیغمبر سنیان در انصاف و طمان در ورطت هلاک دین گرفتار و دین شاعت
 رفتار و قضاعت گرفتار گردیده اند و این هر سه سنیان

امامیه گویند طریقی نیست امام دو امر است اول رضی از خدا با رسول خدا با امام مضمون علیه دوم
 ظهور بر معجزات بر دست او زیرا که شرط امامت عصمت است و عصمت از امورات بیرونی است
 که عالم بان بجز خدا تعالی نباشد و مخالف کرده اند در این سنیان و واجب کرده اند اطاعت
 ای بگوید ابو بکر خلافت در شرف و مغرب زمین با اخبار رسالت عمر بن الخطاب با او برضای اربعه
 ای عیله و سالم مولای خدا نفع و بشر بن سعد و اسید بن الحصین نیز غیر بلکه جوینی که اعلم علی
 ایشان است گویند بیعت معصوم میشود بیک نفر از نبی هاشم هرگاه مباحه کند او را بیک مرد
 و از اغرب و اعجب ایشان است که اشاعره بحث بنمایند از امامت و خروج آن و از فتنه و فساد
 آن با بجز نبی ایشان آنکه هیچ خلقی بر خطا باشند و اینکه باری تعالی حفظ فرموده باشد باین شرایع
 و ادیان اضلال بندگان را پس باینکه اشاعره حرم بصورت شرایع بلکه ظن بآن ندارند چه غالب
 در میان خلافت ضلال است پس حل بر غالب شود و بگوید بجز نبی ایشان آنکه خدا حرام فرماید بر بندگان
 ضرر و زیان چگونه حرم میبرد مطلقا او بر بندگان و مصلحت در واجب فرمودن اتباع این امام
 مخالف گویند شخصی بخورد شراب امامت امام مقوم بلکه ناجار است از رضی رسوم با امام ^{علیه السلام}
 با جمیع و بر بیعت اهل حل و عقد و ملل ماثوث امامت ای بگوید بیعت اهل حل و عقد و کلام
 مصداق باطل است بطلای سوانزه و اجماع است زیرا که خلافت ای بگوید معصوم شد روز سقیفه و حضرت
 از او باب حل و عقد بودند و ایشان جماعت انصار و مهاجرین و حربه را که مراد از اهل حل و عقد امر
 لشکریان و کسانانی اند که تمام نشود امر خلافت و امامت بدون رضای ایشان و در انوار انصار
 چنین بودند و ابو بکر جدا نشد از سقیفه ^{علیه السلام} بلکه بیعت کردند او را همه انصار مگر سعد بن عباد بن عباد
 امر باب تواریخ و سعد پیار بود و بعد از وفات محمد علی سبادت کرد و در بیعت او عمر
 و سابعه که او را علی ص بعد از مباحثه و نزودی و اگر انصار رضی از نبی ص شدند بود بر خلافت علی ص
 پس از چه او را حجت بر ابی بکر داشتند آیا بکم و عمر داشتند و حال آنکه ایشان در عفو و بار ایشان
 بودند و بجهت فکرة انصار جمع شده بودند برای نصب امام از قوم خود و بودند بندگان فراد با زیاد
 و گفتند بعد از مباحثه از امامت امیر ای بگوید چه گفتند ای ابوبکر و ای عمر زمان طول نکشید

و بعد سبكه نفي در غدير خم نفي فرمود خلافت علی بن ابی طالب را و رسول خدا را و سبكه نفي را
 دفع میست از خود میبردند باین مباحث و ایامی است وجود نفي در عصر همه مردم خبر انصار و ایامی است
 که جماعت انصار که باری خدا و رسول خود را در کتب عداوت عرب و قتل اشرف شدند در باری و نفي
 دین سبكه شده باشند در وقت معاویه با امیر عمر و اباجیده ساکت کردند انصار را بقول نفي که امیر
 از فرشتانند پس از چه گفتند امامت از علی بن ابی طالب است پس غدير خم شایع بود و راهبر فرستاد و او را
 بزار اولایکه کلام در غدير خم است که اباجیده شایع بوده بانه و ثانیاً انکه کلام مکه ره که سبكه نفي بود
 عمر و صفای اربعه سفید شایع باطل نیست که چنانچه صاحب کتاب که از اشاعه است و شایع آن گویند
 و ترجمه عبادت ایشان است و هرگاه ثابت شود حصول امامت با اخبار و بیعت پس بدان که این حصول غناج نیست
 باجماع از جمیع اهل حل و عقد زیرا که تمام شده بران نفي بران اجتماع و اهل حل و عقد و سبكه نفي باری با دو اهل حل
 و عقد کافی است در ثبوت امامت و در جواب اشاعه امام بر اهل اسلام و این زیرا که ما میدانیم انکه صحابه
 ایشان در دین و شدة نگارنداری ایشان در امور شرح چنانچه شایع است انکه گویند در عقد امامت باین
 که من گور شد از بکفر و دو نفر ماند علی بن ابی طالب و عقد بعد از حق بن عوف برای عثمان و شرط کردند
 در عقد امامت اجتماع هر کسی که در دین بود از اهل حل و عقد چه جای که اجتماع است از علمای اصحاب اسلام
 و بیعت بر ثبات انظار این چنان است که گذشت و انکه و گوید بر ایشان احدی و بران نفي بر انکشافی بود
 و ایشان در عقد امامت در گذشت صحابه ای بعد از ایشان تا این زمان تمام شد از جمیع سواق و شرح
 بر ثباتی است که اهل بیت چگونه وانی توانند خود خبر را به همه خلافت زیرا که سبكه نفي او را از نفي نیست در کلام
 برای کتب که میگویند او را و انانی است بر اینکه خبر را سبكه نفي در نفوس اهل شریعت و مغرب زمین سازد
 و در میان اموال و فروع ایشان با اینکه در ذکر امامت علی بن ابی طالب و نقل سبكه نفي در تمام مکه و نانی
 انکه حصر اهل حل و عقد در انصار عمر و اباجیده و ابی بردن میباید و تفسیر انرا با امر انکه اگر چه چنانچه
 این حاجب و صفای اجتماع را انانیت میبرد پس است گویند و تفسیر انرا با امر انکه اگر چه چنانچه
 مهاجرین را شریعت و انی که در عثمان و اسامه که امر بودند پس در نفي و بعضی گویند اجتماع مذکور در حاکم و نانی است

گویند و این مسلم نیست زیرا که امیر اکرمین عمر و اباجیده و انصار او بیعت کردند بعد از شش ماه نیز
 و انکه مسلم در این که حضرت دست داد مانند اهل بیت پس شک نیست که سعد بن عباد
 و اولاد او بیعت نکردند با ابی طالب و اگر مسلم در این بیعت با جماع باید در وقت باشد
 نه بعد از بیعت چنانچه تفسیر کرده اند و الا باید مقدم از وی خود منحرف شده باشد و انرا
 انکه این عبد البر در کتاب استنباط گویند که ابی طالب بیعت کرده شد خلافت در روز و نانی
 نبی ص در سقیفه بعد از آن بیعت کرده شد بیعت عامه و در سبكه نفي از فرقه ای ان روز
 و مختلف گوید از بیعت او سعد بن عباد و طائفه از خوارج و فرقه از قریش و این عبد البر
 در کتاب مذکور و این حجر عسقلانی در کتاب اصحاب گویند سعد مباحثه نمود احدی از
 ابی بکر و عمر و قدرش نداشتند بر الزام او مانند دیگران از بیاری اقوام او
 خروج و چون عمر حاکم شد روزی بعد گفت سعد عیوب نمود در باز از مدینه پس نظر
 عمر به و افتاد گفت ای سعد داخل شود و بیعت ما با این بلی بر دین و در بیعت سعد
 حرام است بر من انکه در بلی بیایم که تو امیری و در آن پس بیرون رفت از مدینه شام
 و خامسا انکه ایشان شنیدند نفي را در گفتگو کردند میان خود و لی حجت خدا بر ابی بکر
 زیرا که شبهه افکنده بودند و انانی ابی بکر و عمر قلوب مردم را از انکه علی بن
 نقاعد فرموده است از امر خلافت و گوشت کپش شده از شدت اندوه و حرف از دنا
 رسول الله که چنانچه در معنی از پس و نانی نفي در کتاب مؤلف ابو عبد
 جز بر طری سلفی و انانی علی بن عقیل از سعد بن عباد بران نانی است و ان

تنبیه از اکابر و سنیان در کتاب سیاست کوی که گفته شد علی بن ابی طالب کرم الله وجهه
 بنی احقم باین امر از شما بیست و یکم شمارا و شما بیست و یکم کتب با هم گرفتند این امر را
 از انصار و احتیاج کردند بر ایشان تا بفراست می کرد و بیکدیگر اورا از مباح اهل بیت
 نصیب و سادگان که قول می کردند که از پیش انداخته است و نزدیک این است قول حضرت
 که در صحاح فرموده بدستگاه اسلام را در غریب و کوی است یا دایم که بگذرد در ایشان دایره
 خلیفه که همگی از فرستادن و مراد از خلیفه اول فرستادن علی بن ابی طالب و چون طایفه
 حضرت انصار در فرموده عمومی کردند آن را ناجایز بود عدول بغیری دیگر و سادگان
 آنکه گفته اند که امامت از علی بن ابی طالب است و بیست و یکم کردند امر را بیجا عدول حضرت
 و با وجود این اصرار کردند بعضی اهل بیت در خلف از ابی بکر و کتب بغیر علی بن
 بیست کی یکم چنانچه بدست شد در روضه الاحباب مضمون فرموده

امامیه گویند امام بعد از رسول خدا که علی بن
 ابی طالب است و اهل سنه گویند ابوبکر بن ابی طالب است بعد از او عمر بن الخطاب
 بعد از او عثمان بن عفان بعد از او علی بن ابی طالب علیه السلام و خلافت کرده اند معقول است
 اما معقول پس اول است و لایق است بر امامت اینها موافقین به عقلا و این ادله از حدیث
 اول آنکه امام معصوم باید بودن و غیر حضرت معصوم نیست با اتفاق در جمیع امامان باید
 بخورده باشد پیش از امامت و آن سه نفر است برینند پس علی بن ابی طالب باشد چه قول دیگر است
 بسم الله امام باید نص باشد او باشد و بر غیر حضرت نصیست چهارم آنکه امام باید افضل اینها

در عین باشد و غیر حضرت چنین نیست پنجم آنکه امامت در است عامه است و کسی معنی
 و سزاواران نباشد مگر باوصاف زهد و علم و عبادت و شجاعت و امانت
 و حضرت از همه کامل تر بود در این اوصاف پس او امام باشد مخالف گویند
 نصی با امامت واقع شد و اجماع بغیر ابی بکر حاصل نگردد و طریق امامت از این در
 خارج نیست و نیز اجماع معتقد است بر حقیقت یکی از سه نفر ابی بکر و علی و عباس عم پیغمبر
 و آن دو نزاع نکردند با ابی بکر و اگر بگویند نزاع کردند می چنانچه علی بن
 با عموم نزاع فرمود و بگویند که عادت در مثل این امر متضمن نزاع باشد و نزاع نزاع
 با ایشان خلل نصیب است اگر منع امکان شود گوئیم مگر بعد علی بن شجاع زبیر بن
 ابی بکر و سبقت زبیر و پیشتر از حجه فیل و باوان و اشرف در شب و ام در شب
 و نصی که ادعا دارند در حضرت هم بود و انصار نبودند که ترجیح دهند ابی بکر را بر علی
 و بنی که فرمود که انصار جلالت و موضع سرین اند و سزاوار بود که حضرت و حبیب فرماید
 انصار را بر ابی بکر است علی بن در خلافت و فاطمه با علو منصب حلیه او بود و حسن و حسین
 و لدان او بودند و عباس با او بود پس رواست شده که عباس گفت با علی که در
 خود را خراج از نام بیست کم ترا نام مردم گویند بیست کرده و رسول خدا این عیسی را پس
 گفتند در نزد و غیر و زبیر با شجاعتش با او بود تا گفته شده که شمشیر کشید و گفت رضا بنشستم
 بخلاف ابی بکر و ابوسفیان گفت آیا راضی شدیدی این پسران عبد مناف آنکه والی شود
 بر شما هم و الله هر آنکه برکم وادی را از سوار و پیاده و کواخ داشت انصار ابی بکر را
 پس گفته اند ما امیری داشتیم و از شما امیری و اگر بر علی بن نص حلی بودی الهام و می کرد

و هر آنکه ممکن بود ایشانرا نداده جز ما و چگونگی نبوده و حال آنکه ابو بکر پیری ضعیف ترسان بود
بدون مال و در حال تشویش و همه اینها دلائل میکند بر وقوع اجماع بر خلافت ابی بکر و عدم نص
بر عیسا و بیعت کرد با او علی بن ابی طالب که او را سر او زدند برای خلافت و عاقل و با مدارا
و شیخ اسلام و عرض حکامه امامت حق بود نه سلطنت و رعایت این است مذهب صحیح
که بر آن اند سواد اعظم که پیغمبر فرمود بر شما باد لبوا د اعظم و عصمت امام واجب نیست
معتدله و نه سریع و محکم معصیت شرط امامت نباشد و نص لازم نبوده چه اجماع کافی است
و افضل امام لازم نبوده و همه اوصاف کمال در آن مه حاصل بود و اکمل در آنها
لازم نیست هرگاه نگاهدارند باشند برای خود اسلام سید شارح فرماید اولان بر
ایمان و مؤمنی را انکار دشوار کرد چنانچه گذشت و تفصیل آن خواهد آمد ان شاء الله تعالی و ثانیا
اجماع بر امامت ابی بکر صدیق است بلکه معلوم عدم است چنانچه گذشت و بگوئیم اجماع بر ابی بکر
علی بن ابی طالب مناج میباید و مختصر حاجی و شرح آن اتفاق مجتهدین و علمای مذهب است
در وقت واحد بر امری و سهیل را در اجماع جبهات چنانچه در شرح عضدی معتدل
مشاهده آید اجماع ممکن است با محال و آبا و اجداد است یا نه و آبا و اجداد است یا نه و آبا و اجداد است یا نه
بجز احاد و آبا و اجداد است یا نه و آبا و اجداد است یا نه و آبا و اجداد است یا نه و آبا و اجداد است یا نه
در خلافت دارند که آبا و اجداد است یا نه و آبا و اجداد است یا نه و آبا و اجداد است یا نه و آبا و اجداد است یا نه
که آبا و اجداد است یا نه و آبا و اجداد است یا نه و آبا و اجداد است یا نه و آبا و اجداد است یا نه و آبا و اجداد است یا نه
که در اجماع ابی بکر و سید نبی نقی است پس گفته اند که رسول که او را در مرض امام جانش فرمود
امر بخلاف که امر من است پس باید امام باشد در امر من چنانکه خلافت است پس خلافت را
نیاز نیست کردند و آبا و اجداد است یا نه و آبا و اجداد است یا نه و آبا و اجداد است یا نه و آبا و اجداد است یا نه
اولا

۲۰۴
 اورا محبت نداشتند و هم عباس خلافت بنهار باطل است از جهت وجود منافق میان ائمه و باطل
 علاوه آنکه امری که با امامت ای کبر مسلم نیست و اگر واقع بود و در اول امامت منوات شدن
 پس از چه بعد از اشتغال نکردند بر خلافت او با اینکه آن امان نبود از طلب بیعت
 که شایع بشمر بود و هم امامت از مسائل اصولیه است چنانچه گفتند پس عباس بدو
 این میفرمودند و نفی اصلیه ^{امامت} باطل است از اینکه آن صنویست است و اگر چنانچه
 ظن عهد در مسئله امامت کافی است پس از چه میکنند آن را که گوید سر ابا جهمه کان
 حاصل شده با امامت علی و هم اگر اختلاف ای کبر مسلم باشد معارض است با اختلاف
 نبی که ائمه اربعین را در مدینه در غزوه نبوت و حال اینکه خلافت در مدینه اقرار است
 با امامت کبری زیرا که آن مقصود بود اسود مین و نه با اختلاف اختلاف در زمان
 و با جملة اجماع است بر خلافت ای کبر مسلم نیست و مطلق بیعت ظاهری با علم باطن
 عدم رضا کفایت نمیکند و شواهد اکراه بیعت ائمه اربعین در کلام اهل سنت بسیار است
 شکر کلام جدیدی در حدیث ششم از معقل علیه از مجمع بخاری و مسلم و کلام ابن ابی الحدادی و شری
 و مقام عد فضائل عمر و در و اب جاع الاصول از عایشه اینکه چون وفات فرمود فاطمه رضاع
 و رضاع شد علی بوی مصالحه ای بکبر و در و اب و ائمه اربعه که عمر را که بوی از انداخته فاطمه را
 و ثالثا اینکه اجماع ثلاثی باطل است و نزل با امامت عباس مستند است از حابطه در عهد عباس
 بعد از قرب ایشان و بر آنجا آنکه سباحه و سزارعت ایشان با ای کبر از کجا واقع نمیشود
 سزارعت بشمر نشمره صلح اسلام و اما بدلیل و برهان پس واقع گردید چنانچه در سیه
 وارد است رسالت آنکه حضرت از خود ای کبر بود و از همه احادیث و تفسیرهای و نه از حدیث

والا لازم است ان تمام عصمت بغيره در عدم نقل کفار در اول امر بعد از ان در حال حدیث که مصاحبه
 فرمود با ایشان با وجود ناصر بسیار و بزه ها شمر که بودند از قبیله بنی نضر از جمیع طوائف فرشت که دشمن
 این بودند و حتی اینکه از جهت این عداوت در حرب صفین پنج کس از فرشت با این بودند و عده ای بگو
 و حدیث هیره بخردی و ابو ابراهیم بن ابراهیم و محمد بن ابی حذیفه بن عتبیه و هاشم بن عتبیه
 و بودند با معاویه بنده و بنده فرشت با اهل دعیال و کفیم انکه بعضی در محضر خلافت بودند و لی
 گفتیم که نفیس امر بر اعدا کن نموده و قول او که انصار بودند که در حج و هند ابان کور این علی
 رید است بر آنکه ترجیح فرشت او را از عداوت بود و علیه انصار مسلم نیست و اگر بهیچ بود
 بفرست عالم بود عدم مصحح و نوع نزاع مراست در صدد اسلام و عدم شکت عالم
 و از این بود که شاه مردانه اعلمنا بکلام ابی سفیان نفرموده زیرا که غرض او آواره و کجاست
 شته بود و فرمود که توازل لغاتی و اعلمنا بکلام بنی نضر و از انجبت چون ابو بکر و عمر
 از کلام او آگاه شدند انما است او کردند بنویسند و بنویسند و بنویسند و راضی به با اینکه این کلام
 و سخنها از عباس و زبیر و ابی سفیان بعد از ان بود که فرشت و انصار با ابو بکر بیعت کرده بودند
 فلیت و نزاع مودی بغیر باشد و تا منما انکه بی کشتی نیست که در ضعف ابی بکر و فتنه
 و وراثت و پیش او در ذات خود چنانچه بدیش اعتراف کرده این ولی قوت یافت و خلافت
 با شاف حمیر و فرشت از عداوت سر نشی می که اخبار ان بی ضعف بستم عودند چنانچه رفع
 بیعت از خود فی الجمله در عداوت اهل بیت که سید شامخ از کتاب احتجاج روایت کرده
 که در ابی بکر و در وقت وفات رسول الله در طائف بود و بیعت کردند با ابی بکر پس فرشت ابی بکر نام
 با و کتابی که ترجمه اش است از خلیفه رسول الله که ابی بکر بودی علی غافه است اما بعد بیعت
 مردم بجهتیکه راضی شدند برای من من امر و خلیفه خدا ام پس اگر وارد شوی بر ما برای تو
 خواهد بود پس چون خوانند که با برید از برید چه منع کرد مردم را از علی که گفت برید گفتند

علی بن جوان است و تحقیق که بسیار گشته است از فرشت و غیر ایشان و ابی بکر پس سال و شش از او
 گفت ابو غافه لکن امر مرا این بن بودی پس من را وار شدم از ابی بکر هر آنکه تحقیق که ظلم کردند علی را
 در حق او و تحقیق که سابقه من بود با ابی بکر و امر فرمود سارا به بیعت او پس نوشت با ابی بکر
 نامه که از ابی غافه بودی ابی بکر اما بعد پس تحقیق که رسید نامه تو بمن پس دیدم او را نامه جلی که
 نقض میکرد بعضی از او بعضی را پس بیکار میکنی خلیفه خدا و بیکار میکنی رسول الله و بیکار میکنی
 بمن راضی کرده بدندان اثر بیست شش نیست داخل شود ترا مرید که صعب باشد بر تو پس
 آمدن از ان فرستاد و باشد عقیای تو از ان در پیشانی و سلامت نفی سلامت گفته و سلام
 حساب روز قیامت پس بدو سبک برای امور من خلیفه و من جهاست و تو بشناسی کسی را
 که ان پیشه تراست بنویس مرا شکت کن خداوند را که گویا می بینی او را و او انکار صاحب
 خلافت را پس بدو سبک تراست ان امر و انکار سبک تراست بر تو و سلام تراست برای تو
 اسیر و تا سجا انکه غرض خلافت و سلطنت و ملک و خلافت از ان اشکال است و عداوت ان
 با اهل بیت طهارت بدیدار و الا حکم و از چه بود که بی اطلاع و اخبار اهل بیت بنای بیعت
 و شوری گذاردند و از چنین دنازد و من سید انبیا بر کنار گشته و ولایت دارد بر این شرف
 و کتاب شارح از غادی از بی که با صاحب فرمودند بدو سبک شمار و زیارت که هر چه شد
 بر امارت و بد سبک ان امارت زود باشد که نداشت باشد در نهایت و شامخ مطابق
 که از اکابر سنان است در ان کتاب گوید بدو سبک انچه واضح شد میاست

صحابه از عار بابت دستا جرات بود و هیچ که در کتب تواریخ مسطور است و بر آنست ثبات
 مذکور دلائل سبکند نظائرش بر یکدیگر میباشند تحقیق که سخن است از راه حق و رسید
 بعد ظلم و بستی و باعث بود بر آن حقد و عناد و حسد و لدا و طلب ملک و ریاست
 و میل بوی لذات و شهوات زیرا که منب هر صحابی معصوم و نه هر که ملاقات نبی نموده
 بر یکی مرسوم میگردید علماء از جمله حسن ظن ایشان با صحاب رسول الله که ذکر کرده اند
 برای آن مذکور است عامل و ثواب و بلائی که بان را این باشد و قابل شدن بآنکه صحابه
 محفوظ بودند از آنچه باعث شود تضلیل و تضییع را از جهت نگاه داشتن عقاید
 مسلمانان از زنج و ضلالت و رجس کبار و حکامه سپاه مهاجرین از ایشان و انصاف
 آنرا که بقتل داشت یافته ثواب و در دار فرار و اما آنچه جاری بعد از ایشان از ظلم
 بر اهل بیت رسول پس از ظهور ناجائی است که نیست بجائی از برای پنهان دانستن
 آن و از شاعت جدی که نیست استیاضی و در آن بر آرد ~~از جهت~~ مرادمان و
 نزدیکی است که شهادت دهد بدان حماد عجم و گوید کند برای آن هر کس باشد در این
 و سپاه الی آخر ماذکوره و عاشر آنکه حدیث نواد اعظم بجل است و معلوم نیست و مراد
 نبوی از آن چه باشد شاید که در موضع خاصی از عز و ات فرمود باشند برای
 رفع دشمنی و چگونه مراد اتباع قول اکثر باشد و حال آنکه این سخن مخالف قرآن است

الحی که میبودند و قلیل ما هم بنی اهل حق اند و قلیل من عبادی الکبر
 یعنی اندکی از زندگان من میگردانند و کثرت اکثر الناس را معلوم نیست اکثر
 مردم نادان اند و مثال این آیات و کلمات با آنچه در خارج
 است همه میشود از غلبه جهال و کفار و مشای و اکثر از مؤلف گوید
 اما اجماع با ما است الی گویند اثبات آن از چند اثبات شهادت سفلی
 با آنچه ملاحظه میشود از کتب سیر و کلمات علمای سنیان و اگر عدم آن معلوم
 شد در تحقیق آن کافی است و بیست کردن اسیر المؤمنین را با او میگو
 از روی رضا چگونه بر اندازد و حال آنکه منافات دارد این با آنچه
 حضرت فرموده اند در خطبه شقیفه نهج البلاغه و در جواب
 از نا محبات معویه و اطراحنا جهانی حضرت با ایشان و با آنچه
 عمر اراده کرده از سوختن خانه فاجعه مر و بازنا رضائی المعصوم
 از اهل بکبر و عمر و لا اقل شک در رضا و کوا هفت حاصل میگردد
 و شک کفایت است پس قبول مخالف طریقی برای اثبات امامت
 نیست اما نصیحت پس با عاق و اما اجماع پس بعدم ثبوت آن لا اقل

اگر عدم آن را قطعی ندانیم باقی ماند و لابد موافقت آن بگو از بنای صحابه
با صلاح ایشان در دین بریت و این کلام باطل است زیرا که معیت طریقت
تفین امام شواهدش هیچ دلیلی از عقل و نقل ~~است~~ و اگر چنین بودی باقی
علی مرتضی میبرد معیت عمر و دیگران باقی بگذاشت عان با ما است او فرمود
دی گواهی تو مرا بعت کند و احدی باقی نماند از سنیان حدیث و تاریخ
بلکه هر دو مخالف این است ^{اولا} خلافت و اما آنکه گفته که اصحاب با صلاح
ایشان در دین الحق مردود است ^{ثانی} با مینه صلاح ایشان در دین مسلم نیست برای هر
اصحاب و اهل صلاح معهود بودند چنانچه در تواریخ و اخبار مسطور است
اگر کوئی اصحاب رسول الله که از مال و جان خود پدید رخ بودند در نصرت
دین سپید و شادان یافتند ثواب الهی در آخرت چگونه باشد که تمامی از دین
بهر رفته باشند و از قول نبی که الخراف عبوده باشند گوئیم چنانچه از دین بدر
رفتند خلفی کثیر از مؤمنین و مسلمین بلکه شیعیه از امیر المؤمنین که در نقل سید جانا
مشت با معرفت حق و کمال علم و فضایل او برای آنکه با نبرد عید بعت فرمود
و از قول نبی که بیرون شدند و با اهل بیت او آنهم ستم کردند و خود را امت او
میدانند و اما بشارت ثواب پس حاصل است برای هر مؤمنی بحصول نعمت ^{کمال}

ولی با وفای شروط و ادای حقوق آن دیکو گوئیم خروج ایشان از دین نیست
شیخ بر دفع ثواب از انچه بنی اسرائیل در حقه موسی بجای آوردند از عبادت
کوبان و اطاعت سامری و زلزل و هرون و در دفع و سر عطف او که امر کوبان
و کار سامری قتل است و از انبای دنیا و دنیا و کاف هوس و هوا انهم امر است
و از این ظاهر میشود که انصار ایشان از حضرت رسالت که نیز سنی بر طریقت است
بوده نه محض مراتب سعادت و باطله حسن عاقبت محبت است در جمیع مراتب
ادبانه و ایمان و عبرت و صلاح ظاهر و خیر در فاعل است امر بنای عفو و شرف
و اگر انعقاد امامت به بیت بودی پس لازم آید که مثل معبود و نیز بدیم امام حق باشد
و اما کلام مقاصد در وجه حامل و ثوابات برای افعال صحابه پس مخالف عقل و شرع
باشد اما عقل زیرا که عقل با لغز و ده تا اول طواهر را دلیلی انکار نماید و دلیلی از شرع
و عقل تمام نشده است بر آنکه اصحاب رسول الله را همگی مذکوب و پالیده است
و اگر تا اول طواهر را دلیلی جایز بود سد باب امر بمرتد و نفی از مکتب لازم آید و اما مشر 8
و بر آنکه بنای آن بر ظاهر است مگر انچه مخالف قطع و برهان باشد و اما آنکه اگر بعضی
علی نبوی انصار محبت میکردند و مردود است ^{ثانی} بجمع ملازمه اول با خیال خوف باطل است
یا محبت با عبادت یا اشتباه امر با هر این امور چنانچه ظاهر است و ذکر آن ثانی چنانچه در سیر خیر

و الله الله در اینجا چند مقدمه است اول آنکه بدین است که معصوم علی و مراد اصلی حضرت نبوت
 در تمام اوقات فرخنده میماند از تعش تا اوقات انتظام دین بین در استقامت طریق شرع
 بین بود و در تمام آنکه مدخلیت امامت و خلافت پس از حضرت در دین صون نبوت بود که
 اصولی است که بعد از اوقات شریف و ایمان بودیم آنکه بیان آن امر در عادات است
 از جمله از مثل خاتم النبیه اهم آنها بیان احکام جزئیة ^{بسیار} که سایر احکام شرعی
 می باشد بودن چهارم آنکه سوال از آن در عادات از مثل حضرت از راجبات است
 و در ریاست است پنجم آنکه حضرت نص بر برگردان نبی است و حصول اجماع با بیعت
 نفرموده باقیان کافران سلام ششم آنکه نص بر غیر علی نه با امامت و خلافت نفرموده
 باقیان کافران مسلمانی امامیه ادعا نمایند نبوت نص بر سایر المؤمنین را با حد
 چند که مراد است مکتب از حضرت از طرف خود و طرف سنیان ششم آنکه سنیان
 نص بنمایند تمام آنکه مثبت مقدم بر نافی است با اتفاق دهیم آنکه در اثر شرط
 که سماع خبر را شبهه بر خلاف مضمون آن نبوده باشد چنانچه در بیانات نبویه که
 بر مکتوبین سکوتیم و الا مکتوب را میرسد که منع و اثر نماید و از این مقدمات کثرت کامله آنکه
 لزوم تولد مذهب امامیه بی اشکال است و چگونه ممکن است که کسیکه در بیان احکام
 و ادب ^{اشهاد} دین از دست مبالغت باز نماند امر خلافت و حکم امامت را بر خود
 با لکبه مهمل و معوت و اکذاره با آنکه اهل آن لغرض منبای اسلام بود در معرض اتهام
 و اسلام از بینان بود چنانچه واضح است

و امامت
 و شرع
 و نبوت

و اما مقول

بسم الله الرحمن الرحيم

و اما مقول پس قرآن است و سنت منویره که سنیان خلافت آن کرده اند اما قرآن
 پس آیات چند است آیه اولی انا و کلم الله و رسول و المؤمن امنوا الذین یفرون
 الصلوة و یؤتون الزکوة و هم را کون اجمع کرده اند بر نزول این آیه و در علی
 و ان من کور است در صحاح سته سنیان چنانکه نص در حضرت با کثرتی
 خود بر مکتوبین در نماز محضری از صحابه و الولی بمنی حضرت در امور
 باشد و بی شک اثبات فرموده بار تعالی ولایت را برای خود و شریک فرمود
 رسول را امر المؤمنین را با خود و ولایت خدا عام است پس ولایت بنی دلی
 که هم عام باشد و ولایت عامه امامت است مخالف گویند مراد از دلی در
 آیه ناصراست زیرا که دلی لفظی است مشترک چنانچه دارد مشرف و ناصر
 و محب و ادلی مشرف مانند دلی طفل و دلی نزن و لفظ مشترك هر گاه گفته
 شود باید فهمیده برای آنچه از او مراد است بوده باشد و در آیه چنین است پس
 نص بر امامت علی نمی تواند شد و اما فهمیده که دلالت دارد بر اراده ناصر
 از دلی در آیه پس آن اینست که اگر دلی در آیه حمل شود بر ادلی مشرف
 آیه مناسب با سالی او نباشد و آن اینست با آنها الذین امنوا لا یفرون
 و الضادی او لها بعضی معنای مؤمنان یهود و نصاری را الضار و یافران
 خود مکتوبین بعضی آنها الضار و یافران بعضی آنها با کفر پس اولیاد را باقی آیه بعضی الضار

نظر اهل عرف و لغت بدون شایسته شکی و اگر مراد حضرت و سالک در غیر
امامت و خلافت بود هر آنکه بیان میفرمود برای آنکه باعث خلافت و صلاح
نموده و شکی نیست که مراد و خلافت ظاهر از شدت حضرت روان باشد بار خدا
مگر اینکه گفته شود که چون حدیث در شأن علی مرتضی بر او آمده تا در باب بعد میفرمود
چنانچه عادت سنجان است و اگر آن بود که در باب ای بگو وارد شده بود تا قسم
چه بگوید و بدانکه تقاضای این کوی در هوائی که از سوی اولی مشرف مراد
شوند بود بچند وجه یکی آنکه در حدیث وارد شده که در این دایره بچند خلافت
دوست دارد که دوست دارد او را این فرشته است بار آورده دوست از سوی درم آنکه
مستعمل عیسی علیه السلام کی از اهل عربیت ذکر نموده پس سوی عیسی اولی نباشد بکم اینهمه اشغال
نیز دلیل است بر اینکه سوی عیسی اولی نباشد زیرا که جایز است گفته شود هر ادلی من کذا
و گفته شود ادلی الرجلین و ادلی الرجال و ادلی الرجلین و ادلی الرجال و اگر سلم درم
که سوی عیسی است پس از یکجانبه اولی مشرف و در پس باشد بلکه جایز است که مراد
اولی در امری از امور باشد چنانچه فرموده ان اولی الناس بابهم للذین انفقوا
نیز بر سبب اولای مردم ما بودیم هر آنکه انجیلان کافی اند که شایسته کرده اند او را
و مراد اولی در اتباع و احشای من باریست و قرب از او نه نصرت بر او
اگر جواب این است که اخو حدیث هم دلیل است بر او مراد اولی مشرف زیرا که آن
و عاف بود علی مرتضی بر او عاف که شایسته آن بود میگویند امامت و خلافت
و پایه شاهی و جواب حجت درم او است که مستعمل عیسی علیه السلام را شایسته جدید بود
از این عیسیه در نفس برام النار بر او لام و فرموده انما انا انما انا انما انا

مولاها ای الاله بها و الحالت لثابتها و بالجملة استعمال سوی منبر اولی است
در کلام عرب و شوق از انکه لغت و مراد این است که لفظ سوی اسم است
برای منبر اولی پس باید که حکم اولی در استعمال بر او جاری گردد زیرا که سخت
تقصیری نیست و هم اگر در لفظ در سبب منبر شایسته باشد نیابت در تمام
احکام مستحب باشد چنانچه صلوة و عبادت منبر دارند و صلوة سعدی
صلی شود و دعا سعدی بلام کرده کوی صلی علیه و د عالم در این کلام
سندع کرده و فرموده تمام و کلام شاهد است بر او مراد اولی مشرف و شایسته
چنانچه محرر است و اما سکوت بر خلافت ای بگو پس معارض باقی شواهد تراشد
زیرا که دعا بران بسیار بود از عبادت امیر و خلافت کشت و خوف شد
و طبع در سوال و غلبه رجال و اتباع شبهات و دفع شواهد الی غیر ذلک
و از عبادت کرم الله و نزل هر دن در نضاعت و تقناعت افزون نباشد
آیه هم قول خدا تعالی انما یرید الله لذهب عنکم الرجس
اهل البیت و بطریق نظیر این است و چنانچه در کلام او آمده و در حدیث اهل
فرموده از شما اهل بیت رجس و پیدی را و پاک نماید شمارا پاک کردنی اجماع کرده اند
اهل نفس در روایت کرده اند هر روز از هر بن جیل و غیره و اینکه این آیه نزل یافته
در حلی و فاطمه حسن و حسین علیهم السلام در روایت کرده است بر عبدالله محمد بن همران
مرزبانانی از ای حجر آ که گفت خدمت کردم نبی که را بعد از ماه یاده ماه و بود
در هر صبح که پیردن بمنبرش از خانه خود تا آنکه میگفت و دعا داده پس در جواب

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

از درو جانبد در خانه علی بن ابی طالب علیه السلام علیه ورحمة الله وبرکاته بی گشت
 علی وفاطه و حسن و حسین علیه السلام یا نجی الله ورحمة الله وبرکاته بعد از آن
 میفرمود الصلوة و حکم الله انما یهدی الله لذهب عنکم الرجس اهل البیت و یطهرکم تطهیرا
 بعد از آن میفرمود بگوید لبوی نازکاه خود و کذب از رجس و بیاید عیادت و خلوت
 بعد از آن میفرمود بگوید لبوی نازکاه خود و خلوت را برای خود پس بایست و در آن
 بنیت در آنچه امیر المؤمنین را دعا فرمود خلافت را برای خود پس بایست و در آن
 صادق باشد مخالفت کرد با اکثر مشرین بر آنکه نازل شده است در شان زنان
 پیغمبر و آن مناسب است برای نظم و اسلوب قرآن زیرا که آن مذکور است در قرآن
 زنان و غایبه با ایشان که بانس النبیلین کاحدین النساء ان القاتین فلا یخضعن
 بالاعمال فینفع الذی فی قلبه مرض و لن یؤلفن و فرقی بیوکتی و لا یرحب
 بوجع الجاهلیة الاولی و الثانی الصلوة و الثمن الزکوة و الطحی الله و رسول الله انما یرید
 الله لذهب عنکم الرجس اهل البیت و یطهرکم تطهیرا یعنی زنان پیغمبر نیستند شما اند
 یک از زنان اگر تقوی برابر پس خضوع کنید و رکعت پس طاعت کنید در شان کرم و در اول
 ناخوش است و بگوید قول کنید و قرار گیرید در خانه های خود و زینت نمایند
 زینت عهد با بیت چنین و بر پا دارند نماز را و بر مید زکوة را و اطاعت کنید
 خدا و رسول او را این است و خبر این نیست که اراده میفرماید خدا که زاینه را از شما اهل
 بیت بیدار و پاک فرماید شما را پاک فرمودنی و کن چون عدول فرمود از صیغه
 خطاب زنان که زن است لبوی خطاب مردان که کم است پس در ریت که نازل
 بشد در شان تمام اهل بیت پس از مردان و زنان پس شمر باشد علی وفاطه و حسن و حسین
 و زنان بی خبر را در از رجس شرک و کبر و کینه بشد زن را و اگر مسلم داریم این را پس مسلم

نورایم

بسم الله الرحمن الرحيم

نورایم که علی را دعا فرمود خلافت برای خود فرمود و اگر او عالمی بود بگوید و خفته بود
 از جهت وجود قوت و شجاعت و احوال و کثرت فیالیه و عتاپ و شرف مؤمن
 و غیر آن بعد از آن اگر رجس محمول بر نگاه باشد هر آنکه خواهد بود عایشه نگاه
 در وقت جل که کم هر رسیده که رسیده است ثعلبی و غیر آن از ای بعد خبری
 که گفت فرمودند رسول خدا که نازل شد این آیه در شان پنج کس در من و علی
 حسن و حسین و فاطمه انما یرید الله لذهب عنکم الرجس اهل البیت و یطهرکم تطهیرا و در آن
 کرده اند بخاری و مسلم از عایشه که گفت بیرون شد رسول خدا در صحابه و پیغمبر
 بود که یک جسته شد بوزیری سپاه پس پیغمبر در محضر شرفش حسن و علی و ادرادر
 که فرمود بعد از آن پیغمبر حسن و علی را هم و دختر خود بعد از آن فاطمه که پیغمبر
 پس دختر فرمود او را بعد از آن علی را شرف پیغمبر پس دختر فرمودش و در آن بعد از آن فرمود
 انما یرید الله لذهب عنکم الرجس اهل البیت و یطهرکم تطهیرا در روایت کرده است
 احمد بن حنبل از امام مسلمة البکریة بی در خانه فرمود و حکایت پس فاطمه نسبت اخفرت رسید
 با ظنی که در آن حربه بود پس فرمود نه جنب بود که لطلب برای فرمود و در آن
 پس آنرا علی حسن و حسین را پیش نشاند و از این حربه فسادل میفرمودند پس فرمودند
 بدرستی این آیه را انما یرید الله لذهب عنکم الرجس اهل البیت و یطهرکم تطهیرا
 پس فرمودند رسول خدا را پس ایشان بر آن پیش نشاند بعد از آن در ریت

برون فرمود بجنب ایشان فراداشت و گفت بار خدایا اینان اندام است و خدایم
 پس زانرا از ایشان رخصت را و پاک فراداشت و پاک فرمودنی گفت ام سلمه
 پس سر خود را در پیشگاه خود در آردم و گفتم که خدایم ای رسول خدا من
 فرمود است علی خدایم هر سیکه تو بر یک سیکه خیر و با لیل و نهار سنان در پیشگاه
 در باب نزول این آیه دانی که این در شان نبی نفرستاد است و هم راست کرد و از ان
 ایشان که سوال نمودند از من بدین ارم که آیت است رسول خدا از امر است او مید
 جواب دگو در نه قسم که این سیکه زن سپاسد با مرد زمانی از دهر هر از ان طلاق
 میهم او را پس بر یکو در لوبی پرورد و در خواهر است رسالت امر و عصبه
 او بد که بر ایشان حرام شد صدقه بود از آن حضرت این راست شیخ بن حجر در باب
 عتق از صواعق خود ایراد کرده و بنا بر این همه روایات حدیث بسیار آیه شود و چون
 و سیه شرح رحمة الله را درین باب کله مرتین است که احداث آیه تطهیر با نقیض از باب
 انقاص میتوان بود بر این غیره تا در باب از دایم رسالت در از دایم تطهیر امر است
 و اینکه درین کمال است و منسوب به هر عصمت با جمیع دعوت بود و باز است
 و نظمت و از اینجه که است جواب کلام در باب عتق واضح گویم
 آیه چهارم قل لا اراکم علی احد الا المودة فی القربی من کوی ای پیغمبر که از شما استان نزدی
 برای زحمت رسالت منظم کرد و در شان ما را راست کرده اند و هر در کتاب صحیح

و الحمد لله بن حنیف و سنان در مسند خود و شعی در نقیرش از این عباس که گفت سوال کن
 از رسول خدا و دست نزول این آیه از خویشان او در صورت ایشان و چه شیه
 حضرت فرمود علی است رن طله و در سیر ایشان معلوم است در خوب صورت
 لازم دارد و در جواب اطاعت را مخالف گوید حدیث است در میان آنکه بعضی گفته اند
 استنفا مطلق است نیز اجوی منظم بر رسالت من صورت در تر به صورت میان
 و شما پس از اینجهت سعی در هم است شما میام و تبیین رسالت میفرمایم و بنا بر انصال
 شامل کل خویشان خود بود و بنا بر شخص بعضی برخلافت بنا بر آنکه هر مطاع
 لازم الاثنای لازم است در جواب زعایت کبی بوده باشد میگویم انفع
 استنفا حدیث ظاهر است در روایات مذکوره مخصوص است در مطاع کلام است
 در جواب زعایت کبی باشد بالضرورة

الناس من بشری لغنه الشیطان من ضللت الله منیر از موسی که است که خدایم
 لغنی خود را طبع رخی حق تعالی منیر گوید روایت کرده است او را این عباس
 اینکه این آیه نزول یافت در شان علی در شب هجرت حضرت رسالت از بنابر
 حقیقه خود فرمود او را برای قضای دیون و ردایات پس خواهر بر خواجه
 او و خود گرفتند و او را کفار پس دخی فرمود و بر سرش لوبی میر و یکایک
 و فرمود بر او را که من میانه شما و عمر که از شما را زیاده از عمر دیگری که ام

آیه دوم انما انت منذر وکل قوم هاد یعنی در سبقت تو آگاه کننده جمیع مردم را و راه
نماینده بفرموده اند جمهور از این عباس در گفت فرمود رسول الله که منظم مندر و علی است
مادی است ای علی بتو راه یا بنده گاه یا بنده مخالف گوید این روایت در تفسیر اهل
سنت نیست و اگر صحیح باشد دلالت کند بر اینکه علی را در است و همچنین اصحاب بنام است
کنندگان اند از جهت قول حضرت در فرمود اصحاب فرماوند تا رکان اند هر یک که
پیروی نمایند راه یا باید و دلالت بر نفس نه او سید شاری فرمود الله مرند فرماید
این روایت نیز درست است که در تفسیر امام است فخر رازی و این عقده کتابی در این آیه
مقتضی کرده در روایات نزول آورده اند و علی را ایراد کرده و معتبر در تفسیرش الله عز وجل
باین عباس و باینش علی را تفسیر کرده فرموده مندر بنی است و در سرودی است از بنی
ماشم غیر نفس شریف خودش و اما دلالتش بر امامت زیرا که مندر از اخبار است
در آنحضرت پس باید امام بشود و الله اعلم بنی هندی الی الخ احی ان بنی این لایه
الا ان هندی و اما حدیث اصحاب پس قاضی عیاض مالکی در شرح شفا بوجه چند
در تفسیر آورده و از این هم عمر موصوع بودن و کذب او را نقل نموده و اگر مسلم باشد
صحت آن ملو خواص اصحاب بر رتبه است که موصوف کمال علم و فضل و معرفت اند
خواهم بگویند امامت اصحاب و الله با سیر کنندگان عثمان محب باشند و قاضی و اقرین
و ناگشت بر جواب بعد از آنکه لازم آید که معیت نمودن سعد بن عباد به بابی که بعد از

و نعم المطاوعم لازم آید که مطاعن ای در معائن هدی است باشد و هکذا و بدانکه انجیل از غیر
مصابه ما اثر نیست و خطاب با صحابه درین حکم علی ندارد پس این هم دلیل بر وضع باشد
آیه باز در هم و مفرهم انهم مسئولون بعباده و این

ایشان را که از ایشان سوال ~~در حدیث~~ خواصم فرمود جمهور از این عباس آورده اند و این
در بعد خبری که بعضی فرمود که از ولایت علی بن ابی طالب سوال نمایند مخالف کتب
این از روایات سنیان نیست و اگر صحیح بود دلالت کند بر اینکه علی از ادبای خلافت
و نفس بر امامت نبود سید شاری فرماید در صواعق مذکور است و باز در این سوال
نموده که از امامت نه از مجرد بحث انفاقا

آیه دوم از هم و نعم
فی الخ القول بعباده و هرا نه لیسای ایشان را که کلامی مراد است کرده اند از ابی سعید
که گفته است بعضی علی را مخالف گوید چنانچه گفت مؤلف گوید کسی را که خدا اخصی
باین بیان در بعضی او الشبه افضل باشد از همه خلق پس امام باشد

آیه سیزدهم الساعون الساعون اولئك المفلحون روایت کرده اند که این عباس گفته
سابق این است علی را مخالف گوید حدیث در روایات سنیان ثابت است باین عبارت
که سابق امام سید کن باشند سوسن آل فرعون و حبیب بخار و علی بن ابی طالب را و گفت
در سنی اسلام او نیست و لکن نفس بر امامت نباشد سید شاری فرماید در آخر حدیث است
که فرمودند و آن افضل از ایشان است و ناصب کلمان او نموده مؤلف گوید دلالت حدیث و آیه
بر افضل حضرت واضح است

آیه چهاردهم اجعلنا سلفه الحاج و عماره

المسجد الحرام كني آمن بالله واليوم الآخر بينا اياك وانده ايد شما آب و ان حاج و شهر نمود
 مسجد الحرام را در فضیلت مانند کعبه امان آورد بخدا و روز قیامت در است
 کرده اند در حج بنی الفصاح الثانیة ابن ایه نازل شد در رفعتان علی بن ابی طالب چه کلمه
 اشجار کرده اند طلحه بن شیبه و عباس بن ابی طالب کشف من اولی بجانب خدا باشم که بگوید آن
 در دست من است و عباس بن مضر بود من صاحب سخاوت حاجبانم پس علی بن ابی طالب فرمود
 من سابق و اول مردم از جهت امان و اکثر ایشان از جهت جهاد پس آیه نازل گردید و غافل
 این مرد است صحیح است و از فضایل امیر المؤمنین است و فضایل او زیاده از آنست که بشمار
 و در آن خلاف نیست و بعضی بر آنست بود مؤلف گوید مخصوص انجساب از میان اهل امان
 بفضله و شرف و اخلاص و امان از غیر سایر مؤمنان و ببلای فضیلت او است پس او نامش
 ابر بانوادم که بنویس با رسول خدا با اهل الذین امنوا اذا جئتم
 الرسول فعدوا و این بدی بخونم صدقه میرای زمینان چون خواهم به با پیغمبر را از گوید
 پیش از از رفتن صدقه به میر صدقه پیش از مناجات مناجات حضرت کبریا بیاورد
 این عمر گفت که سه فضیلت برای علی بن ابی طالب بود که یک از آن اگر امر بر او معتبر داشت
 آن را از جمله شترهای سرخ مو فاطمه زهرا زن او بود و راست خیر را بنی و با عطا کرد
 و آیه مناجات فاصه او بود مخالف گوید این از روایت سیان و از فضایل امیر مؤمنان است
 و بعضی است بنا بر مؤلف گوید جناس منصوصه و ببلای فضیلت او باشد زیرا که هم ثواب صدقه
 و هم نور علم و معرفت از مناجات حضرت و بحث منزلت بر یافت و کبریا غدا این فضل

اگر شازدهم و اسلین از سنا قبلت من رسدنا این عبد الله سنی گوید سمره را با در
 در است صلاح با سمران جمع فرمود پس فرمود با در سنا و در چه سوت شد بد
 گفتند مسعود بن سیم بر شربت لا اله الا الله و سرائر او بر پیغمبر نود و ده است علی بن
 ابی طالب بر مخالف گوید این از روایات امیر سینه نیست و حدیث هشتم امیر است
 و در دست بر بعضی نوالو سید سراج فرایه روایت در تفسیر نیش بود بر روایت
 بکمر نقادتی مؤلف گوید و اما در دست او پس صریح تر از بعضی باشد
 چه واضح است و کسر که نوشت انبیاء با قرار بر دست او شتر چه بر تیر
 برای او ثابت است و معنوم که نفی الهه است و منافق با هر دست نه الو
 این مسجد هم سوره هلالی روایت کرده اند هم در کافیر
 اینکه حسن و حسین بهار شدند پس عبادت فرمود این موضوع روایت
 و نامت عرب کعبه نیز فرمود علی بن ابی طالب و در فضیلت کبریا
 که سه روز در روز او را اگر آن در نور چشم نبوت و در دست بهتر از دین متبر شتر
 در حلیه در خانه امیر است صحیح است و بود پس فرقی فرمود امیر المؤمنین

در حدیث کبریا
از پیغمبران کلام

صالحی از آن رام سه صاع از جو و حضرت زهرا آرد فرموده هیچ قرص نان طبع فرمود بپاشی و در
 قریحی و شاه و است نه زشام فرموده بخانه آنکه پس چون طعام بجهت افطار
 کنادش نهادند سکنی ~~از~~ فریاد برکشید پس بچه طعام خود را با و دادند
 به آنکه چهره شاد دل فرمایند روز چهارم سه روز و ده دانسته پس حضرت زهرا
 صاع دیگر و طبع فرموده به تمام افطار برقیتم از راه رسید و رسول عظمی
 ابرمیت رسالت کردیم و همچنان به شاد دل قوت روز ششم را روزه ~~بگذرانید~~
 و صاع دیگر را طبع رختی بکفایم افطار را بپایر و رسید بود بچه قوت
 بخشیدند و نه چشیدند و در دست سه روزه بجز آن خالص پس چون روز هفتم
 در به دست در بجهت حال ایشان بریر که اعراض شریفان از نیت کرس
 برهم بر زهر روز هفتم است چه فرمود و السلام بر کس نه چشید
 و سه روز است و قوت دل رسالت قوت بخشید فرمای بر کشید و اغوثا
 با الله ابرمیت هر از کس که هدایت خواهند رسید پس فرمود که جبرئیل را بگو
 بگو آنچه را خدا برای تو کار فرموده و از ابرمیت تو فرمود چه چیز بگویم پس چون از راه
 القوت نرسیدند

انحضرت نوابت نمود مخالف گوید معنی ابرمیت چنین ذکر کرده اند ولی آنچه کرده اند
 آنکه بسیار از اهل حدیث و نفیس زیرا که جبرئیل است و سالک نام این در
 صدقه تا برین هر روز فرموده و سالک مذکورند فلان نفقون فلان نفقون است
 و فاضل از ثقة عیال بسم الله و رسول فرمود خبر الصدقه ما کان صفوا اعضا
 و هم دلت بر نفس نواله سبب سماع فرماید را از سر در پیش ذکر نموده که حدی
 از سیان در کتاب بسط خود گفته است که سوره در شان علی بن نازل شده در پیش
 سفری هم از ابن عباس عین کلام علامه در دست کرده و اما گفته که ذکر کرده اند
 یا از عدم اطلاع بر شان نزول معنی از عداوت اهل بیت و آنچه ذکر کرده اند
 از تکیه است خاطر خود را بفرموده و الله و این اهل تسکین ذکر نموده و چگونه با بر بود
 و حال آنکه جبرئیل بر این رخصت صوفیه را ترک آید این است و از باب اینجاست
 میبایست و اما آنچه از کتاب دست دلیل اولی جواب است و عیال انحضرت
 پیش از وقت تعزیت بر رکاد پر در کار خود چینی فرمودند
 ابرمیت و هم و الذی جاء بالهدی و صدق بر رسالت گویند چه روز چهارم که ان علی بن ابی طالب است

مخالفت گوید جماعه اهل سنت گویند در شان ابی بکر است و در دست بر نفس نه او سیدنا و
 خدایا و خدایا در شان ابی بکر ذکر کرده است نه خود او و بر او استرالیان کوه کرده که
 علی را در اسلام آوردن بود پس است و باعث نزد دوست و دشمن است اسلام را میگویند
 و این است دلیل او شایع است بر اینکه سندی در این باب ندارد و دلیل او مردود است
 زیرا که ایستادم از نبوت بالا و نسبت و با بر تشریف را که بود که گویا است فرمود
 کرده انشاء الله حکم صحیبا و ما بنده و انقضت بغیر من بعد و باعث حصول بدیع شرعی بود
 قبر از تمام عدد
 نیز آن کس است و ترا دوست بخشید به هر خود و یا در ابراهیم از ابو هریره روایت کرده
 و کتب بر عرش نوشته است لا اله الا الله و محمدی لا شریک له محمد عبده و رسولی
 ابدا و بعدی بن ابی طالب مخالف گویند این صریح در روایات سیان و الو است و نفس
 بر امامت نبوت مؤلف گردید ظاهر است و از نفس صریح تر است
 با ابا ابی حنیفه و من استیلت من الذین جمهور روایت کرده اند که در شان علی است
 مخالف گویند ظاهر آن است و اگر طبع میخواست بر نفس نه او مؤلف گویند عجم طاهری
 شافعی اراده خاص از عام نباشد و در وقت بعضی بیان کاغذ است و نسبت افضلیت دلیل است
 ابراهیم و دوم فتوح بانی الله بعد از محمد و محبوب تر گویند

که در شان

که در شان علی بن ابی طالب مخالف گویند مفسران ذکر کرده اند که در شان ابراهیم نازل شده
 و گفته شده است که سوال کرده بشنوی از انبیا پس دست بردار و در شان سلمان روایت کرده
 او و قوم او وید و ظاهر این است از آنکه گفته انبیا پس دست بردار و در شان سلمان روایت کرده
 و خدا قوم را سید بود و دوست و الوایت گفت و این از رسول دست و از روی حق
 در حال نزول آن موجود بود و هم بعضی بر امامت نباشد مؤلف گویند گفته شده از سیان است
 که است است و سیان از اهل سنت روایت است و جنب بر تقویر اگر موجود بود سیان
 را همان از ذریه طاهره او هنوز زیاده بودند و دلیل افضلیت دلیل است
 ابراهیم است و سیم و الذین استوا بالله و رسول اولاد هم الصالحین
 نیز انانیکه ایمان آورده اند خدا و رسول را ایشان است گویند که است که است
 ابراهیم حنیفه که در شان علی است مخالف گویند و دلیل بر نفس نباشد مؤلف گویند
 دلیل افضلیت دلیل است
 ابراهیم و چهارم الذین یستطون
 امر الله بالهدی و النور و علایمه جمهور روایت کرده اند که در شان علی نازل شده
 چونکه بود او و چهارم و سیم و اتفاق فرمود بر هر حال و زمانی در هر مخالف گویند مفسران
 چنین گفته اند و دلیل بر نفس نبود مؤلف گویند و دلیل افضلیت دلیل است

ایست و بچشم ان الله و ملائکته یصلون علی النبی و آلہ الذین امنوا صلوا علیہ و سلموا علیہا فبیرکات
 خدا و ملائکته صلوة میفرستد بر پیغمبر و ارسلانان صلوة بفرستد بر او و درود بگویند او را و درود کثرت در صبح است
 که صاحب عرفی نوزده بار رسول الله لا سلام بر تو پس و ایستیم انلا و اما صلوات بر تو پس چگونه بشنوی فرمود
 گویند اللهم صل علی محمد و آل محمد کما صلیت علی ابرهیم و آل ابرهیم مخاف کونید بر عراشات نفس است
 نه فضایل مؤلف گویند بر اعم از نفس و فضا است زیرا که افضلیت مشتمل است
 و بدانکه سر و وجوب صلوة بر آل نبی چنانچه سلطان سعید غیاث الدین مهر خدایند و ریاضات
 آنست در آل آنحضرت مشرک انجذاب بگویند و در حفظ و احوال احکام شرع چه شریعت مطه
 نسخ نباشد خدایت شرع را بر این پایه و آل ایشان
 الحج بن بلقیان بنیر بهر بر شجیت بار بر او و حال آنکه ایشان بهم باز بر آید جمیع رکنه اند
 از این عیسی که علی و فاطمه مراد است و دنیا بر رخ حضرت رسالت و خروج منها اللؤلؤ
 و المرجان در سید جوانان جهان الله مخالف گویند در نقایس سنیان نیست و بر رخ بودن نبی
 و وجه است و در این لؤلؤ مؤلف گویند سید شریع فرماید که صاحب کشف الله از حقیقت الی
 اهرن سوسن مر وید روایت که از این و در بعضی نقایس مذکور است و در اکثر کتب مناقب و مراد
 از بر رخ بر رخ تقدیر است در بدان معنی نفی فاطمه بر عیسی و فاطمه بر عیسی بگویند و ان
 پیغمبر است و در این افضلیت و لیا امت است
 علم الکتاب منیر و آنست که صاحب علم کتب است جمیع روایت کرده اند که ان علی است مخالف کلام

جمیع روایت منیر و آنست که صاحب علم کتب است جمیع روایت کرده اند که ان علی است مخالف کلام
 با و در سنیان است نیز در سنیان از باب جمع میان در وصف و آنچه او گوید در شان است
 در نقایس نیست و نفس را ثابت منیما بر سید شریع فرمایند از سعید بن جبیر است که ایچ گویند
 و السلام نه گویند در هر سینه چنانچه در نقایس نبی بر سر گویند و نقیض در نقیض خود از حد طین روایت که
 شیخ سید طهرانی بایقان و بغیر در سنیان الشریع و اما ولایت پس مثبت علم قرآن است
 و هر شاه لوان بنیر و کران
 بیت و مشتمل بودم لا یخفی الله النبی و الذین آمنوا
 این جاس کوفه و علی و اصحاب او نیز مخالف گویند ظاهر آنست که عموم است و نفس بر امت نیست
 گویند کلام ابن عباس ناشر از منبع نبوت است و محض عموم آید و او را بر افضلیت و ولایت است
 بیت و نه ان الذین امنوا و عملوا الصالحات اولئک هم خیر البر
 روایت کرده اند جمیع روایت ابن عباس گفت چه گویند این آیه نزول یافت حضرت رسالت درود
 ایشان توفیق با علی و شیعه تو همیشه خود را خیر آوردن در قیامت از هر دو ضرر و دشمنان تو
 بیایند غضبناک و حیران مخالف گویند در نقایس نیست و ظاهر عموم است و دلیل بر نفس شواله بود
 سید شریع فرمایند مذکور است در جمیع اشیاء و کشف الله و دلیل بر افضلیت نبی صریح
 هو الذی خلق من الماء نبیاً و صفا بنیر و ان حدیثی است و از باب دیگر بر فرید
 و در اینست روایت از سوز این سیرین گویند در شان نبی صریح است مخالف ما توفیق گویند
 و جواب از طهرانی است
 سر و یکم با آنها الذین امنوا و اتقوا الله و کونوا من الصادقین

منیر ای سمنان از خدا ترسید و با راست گوینان باشد روایت کرده اند چه هر که در شان علی است
 و همچنین گوید که کعبه را که بن در شان بنی هاشم است مخالف گویند در شان آن سمنان است که در
 غزوه تبوک مخالف کردند از بنی هاشم و راست گفته باد بنی هاشم و انبیا و اولاد و روح گفتند
 من شان پس مدح شد که گویند مراد این است مراد از ضارقتن امیر المؤمنین است و منافات ندارد
 با روایتی که در بعضی صحیح است سر و جرم اخوانا علی سر و شفا بلین در سمنان
 از بن جنرات در آن در شان بنی هاشم است مخالف گویند بعضی مراد است منیت گویند که هر که
 بنی آدم من خود و هم فدایم و باشند هم علی الفهم منیر یاد کن از هر چه و فقر را که خدا از هر چه شایسته است
 در میان ایشان را بیرون مراد کرد و ایشان را بر نفس خود گواه گرفت که با حق خدا می شناسیم گفته است
 چه هر که گفته اند در روایت فرموده که بنی هاشم اگر مردان دانستند که در چه زمان علی را از ایشان
 نام نهادند هر که در فضل او را گفتند بزرگواران ما می دانند و امیر المؤمنین در نامه ای که از میان روح و جسد
 خدا از خود چون فرستاد از پشت بنی آدم فرزندان ایشان را که در گواه رخت ایشان را بر خود
 ایشان که از خدای ما نیستند که گفته اند بنی هاشم را که در کار تمام و در هر چه بنی هاشم را که در کار تمام
 مخالف گویند این از تقابل است و اگر مسلم باشد و دولت و الوبر اینکه علی بن امیر سمنان است
 و مخالف گویند که مصطفی علیه او علی فرموده این روایت در تقابل سمنان است و دولت
 او برادر است صحیح است سر و جرم و النجم از هوی منیر قسم بنجم نگاه که فرموده
 چه هر که از بنی عباس و دولت کرده اند که گفتند بنی هاشم با جمعی از بنی هاشم از حضرت بنی
 نگاه فرموده که سمنان از ایمان حضرت رسالت فرمود هر کسی این سمنان در منزل از فرموده
 پس

بسم الله الرحمن الرحيم
 منیر ای سمنان
 از بن جنرات
 بنی آدم من خود و هم فدایم
 در میان ایشان را بیرون
 چه هر که گفته اند در روایت
 نام نهادند هر که در فضل او را
 خدا از خود چون فرستاد
 ایشان که از خدای ما نیستند
 مخالف گویند این از تقابل است
 و مخالف گویند که مصطفی علیه او
 او برادر است صحیح است
 چه هر که از بنی عباس و دولت کرده اند
 نگاه فرموده که سمنان از ایمان حضرت رسالت فرمود

پس او در سمنان از بنی هاشم بر بنی هاشم حجازی بنی هاشم نگاه سمنان در منزل هر سمنان است
 عاصم المطالب فرمود که پس گفتند که ای رسول خدا که راه شده در دست عاصم المطالب
 پس این نازل کرد بنی هاشم که در اثر از این فقر است زیرا که این سوره
 نازل شد در اهل بیت پیغمبر و هنوز این عباس وجود نیامده بود و هم نسبت که هر
 به پیغمبر در نهایت رکاکت است و هم وصیت غیر خدمت است که هم
 سیدنا روح با خود ما که از این کرل خفته است و گفته اند سوره طه است
 و من چنین در هر سوره که می خوانم که در اهل بیت نازل شده زیرا که بعضی در حال شمع
 بعد از هجرت نازل و بعضی در حال حجه الوداع چنانچه بیو طر در کتاب ایتان
 گفته است و این حدیث را ابو جعفر شافعی در کتاب شریف المصنف و بن
 معاذی شافعی در کتاب مناقب از ابن عباس روایت کرده اند
 و اما اشغال در نسبت که هر حضرت رسالت پس در سمنان نسبت معیوب
 پیغمبر نسبت نباشد نگاه و اولاد او را در محبت یوسف نسبت اضطرار گفته
 و گفته اند ابابا لغی ضلال بین نیز بر رسیده پدر ما هر آنچه در کتاب ایتان
 با اینکه اولاد معیوب نگاه صاحب محبت نبوت رسیده و اما وصایت پس از او
 می شود از اجز اولاد است در اقراف در امور موصوف و بنی هاشم خدمت است و البته
 مؤلف گوید هم وصیت از پیغمبران و پادشاهان بنی هاشم است و بنی هاشم از خدمت بنی هاشم

بسم الله الرحمن الرحيم
 منیر ای سمنان
 از بن جنرات
 بنی آدم من خود و هم فدایم
 در میان ایشان را بیرون
 چه هر که گفته اند در روایت
 نام نهادند هر که در فضل او را
 خدا از خود چون فرستاد
 ایشان که از خدای ما نیستند
 مخالف گویند این از تقابل است
 و مخالف گویند که مصطفی علیه او
 او برادر است صحیح است
 چه هر که از بنی عباس و دولت کرده اند
 نگاه فرموده که سمنان از ایمان حضرت رسالت فرمود

سر دهنده و العاد با... میز قستم با سپهر و دونه راه کتر در جهاد
 سوخته و در خود حضرت غارت با سنان جهاد شاه و دلت و مرغ... سلسله
 چنانچه آنگاه که در راه از عرب مجمع شدند در وادی دلمه که ششچون آرد
 بر پیغمبر و در میان پیغمبر و با صواب کی نذا این کرده پس جماعت از این خطه
 برخاسته سر دهنده می داشتند که ما این پی کار فرما بر ما هر کی را که بخوایم بر پی قهر
 فرستیم این ایشان فرموده بر پشت دسر و از ایشان و غیر ایشان بیرون آمد
 پس ایشان را در پی خود ای بگردان بگردان راست و می رست با پی سپهر که در وادی
 بگویند پس در از فرار داده که در راه از آمدن این را مقتول رخشد و فرار کرد و بگو
 پس علم هر ششم را بعد و لکه او را نماند فرموده همچنان فرار نمود پس عمر بن العاص
 استه عار اجازت حوب نموده اجازت یافت و مانده ابو بکر و عمر همراه
 فرار و عار شتافت پس خاطر نبوت طول گشته شاه و دلت را احضار فرمود
 و در دانه جهاد نمود و نام سه اخاب پیش است و لشکر قدم ارزانی داشته و حضرت
 که از ایشان ابو بکر که در هر مقرر رخت پس نه مردان و در هر شال شب روان دور
 و عمر و عمر بن العاص روز پنهان برود تا اینکه جلوه گاه و در راه خطه فرموده و صبحگاهان ناگهان بگروه کاوان
 یورش آنگاه ایشان بگرفت پس سوره عازیات در شان حضرت نبی نزول یافت
 و پیغمبر او را استقبال فرموده و عظیم نبوت پناه کردیم و خطاب در ملت بر و رسید
 و از آن بود و سر ترسیم و طایفی از است فرمودند در شان تو آنچه گفتار در باب
 مسیح گفتند هر اینه بیان میکردم در شان تو امروز سخن که در غیغ نموده و بر عترت که
 از آن

از ایشان که یکدیگر خاک زیر پا بر تو برای ترک بر می داشتند سوار شوی بر اسبیکه خدا در ولایت
 از تو خوشنود پس شانه مخالف گوید و قه ذات اول منقول است در صحاح و اینکه ش
 بر است عمر بن العاص واقع کردیم و چگونه شرح بی حد الوهیت علی را ادی فرمایم چنانچه
 از این خبر فهمیده میکرد سید شایع فرمایم بخاطر سرفتن کشته ناصب زار کرده است
 و مراد جنب رست بیان فضایل و کمالات و قدرت و اوز حق ظاهر و ارق
 عادت بود و شرفی در لام ناصب است که کمال لوان الرضا ابدی محمد
 لخر الناس طر اسجد لک کفی فی فضل مولانا علی و فوج الشک فی الله
 ترخیه شرف غنی این است که اگر عاقل و شرف و عزت خود و انکشاف ریم خود تمام نموان
 در اخذ دانسته سجد اش میخوند و در فضل و کمال او همین گفتار است که شریف است
 حاضر شده است و او خدای عالم است سر دهنده افنی کان نمونا
 کنی کان فاسقا لا یثون لفرای این گفته مؤمن گفته است مانند کبریه و ذلیق بوده
 این و در برابر نشید مخالف گوید در تفسیر سنان است که آنکه در شان علی است
 و این از فضایل است که احصا شان کرد سید شایع فرماید ای برادر دلت است
 بر اینکه مؤمن و ذلیق سر من نباشند و حقاقت ناصب با شاق ذلیق و ظالم و کافر
 بعد از آن سر دهنده افنی کان علی بنیفا من و بر و بشو شاهد من
 نیز این گفته بود شرح پیغمبر ار پر در کار خود و همراه با رخ او را که هر از او است گفته اند
 چه در صواب پیغمبر صحت و شایع علی بر لشکر مخالف که در تفسیر سنان نیست و فی نباش

سید شاد فرماید روایت کرده اند این را ابن جریر طبرستان ذکر کرده است بشیر حافظ
 ابو نعیم به طریقی از عبد الله بن عبد الله اسدی و مکی مخفی از جهار و سیکنه است که شام
 رسالت بر امت اعدل را فضل خدیج شجر
 چهیم یعنی با وجود
 نیز بر اب میثون یک آب خبار انصاری گوید بنی حمره مردمان از شجر مشرق
 باشند و نزد تو با علی از یک شجره ایم مخالف گوید نازل شده است در میان آنکه ذاکره را
 طعمها مختلف است با اینکه از یک آب سیراب میگردد سید شاد فرماید نقل کرده است
 در کشف الغم روایت نموده است از حافظ ای برین مرد و به از جهار از حضرت رایت
 در حدیث مذکور را فرموده پس آنکه شریعت را خوانند در هم قرآن را ظهور و ظهور است و چه
 منافات بشیعیان نظر و لطف آن
 الذین اصطفتنا من عباده تا میریزد از ان ارت و اویم قرآن را بان کی یکم بر گزیریم
 از سبب کان و ان می مقرر است مخالف گوید علی ع از جهار در شجره کتاب است
 و بعضی با است نیست گوئیم آنکه سیراب و کجاده رانه الو و آنکه پیرده نشینان از اوقیه
 باشند و ارت علم کتاب نیست پس بر و ارت کتاب لام شود اندرون
 چهیم و هم دینی یعنی ان عمارت است مخالف گوید مخفی در ادبیت سید شاد فرماید
 مراد است نسبت کما به است و مخفی در ادبیت
 سن بعد ما بین ام الهدی نیز دشمن کردند با رسول پس از آنکه هر دو راه حق را در پایشان
 پیغمبر فرمود که در امر علی ع مخالف گوید مرصع است و بعضی با شجر سید شاد فرماید

در کشف الغم

مستخرج من کتاب...

در کشف الغم از حافظ ابو جریر روایت کرده و مراد از امر علی ع لامت است
 چهیم و چهارم و بیوت کل فضل فضل نیز در شجره برای هر چه
 فضل فضل از رسول و مراد علی ع است مخالف گوید از صبح شجره بر امت نیست
 سید شاد فرماید روایت در کشف الغم است از ابن مردویه و غیر آن بنا بر
 آنچه پیش بود در شجره طبرستان که فایده است و بمقتضای حدیث و غیره
 از خدای طاعت او بحسب آن فضل میرساند و در فواید در شان شجره است
 شام بر ~~...~~ خدای مملو طاعت است پس او افضل است
 چهیم و مخفی من اعظم من کذب علی الله و کذب بصدق
 از جهار نیز گوید ظالم تر از کسیکه دروغ گوید بر خدا و گفته اند پناهی راست را افاده که
 پناهی او را مقرر است و لو قول رسول ع پناهی در امر علی ع مخالف گوید مرصع است
 و بعضی نیست سید فرماید از ابن مردویه حافظ است و مراد لامت است
 چهیم و ششم من خیار بالمحسنه شاه و ددیت فرمود که حسنه است و امر نیست است
 در سینه بعضی است هر کسی را بعضی باشد خدا او را برود در امتش از او مخالف گوید
 کشت نیست و ستر امر نیست بیوت از حسنات است و بعضی حاصل گردد سید شاد فرماید

کلام در بعضی اهرامیت است زیرا که بعضی غیر ایشان را عید می رسیده است پس این
دلیر افضلیت بشیخ زیرا که این مرتبه پیغمبران است همه در مقام فاذا
مؤذن نیز او را داد در میان اهرامیت و خرج او از دهمه و آن غلی بمرتبه مخالف
گوید در صحیح و لغایر نیست و لغی بناش فما بعد این مرد و به ذکر کرده برداشت
کشف الغم و دولت آن بر افضلیت ظاهر است زیرا که کمر نداشت و در دم باذن با در تار
میان اهرامیت و دولت خود را به از دست معاصر یک و نوزده و هجده
همه در مقام با اهرامیت است و الله اعلم بما لا یحکم نیز ای اهرامیان
اجابت نمایند حد رسول را کفاه و ثابده زنده کانه و حیوت روحانی دعوت ظاهر
مراد دعوت بر دستان عی سر لغت است مخالف گوید در شایر نیست و لغی بناش
سید فزاید مراد از دولت خدمت است بنا بر تبار در ذکر محبت پیغمبر است
زیرا که محبت غیر او واجب نیست مؤلف گوید دعوت نبی را در امور دین نفی آن
اجابت واجب است و عمر خدمت آن نمود کفاه و کلام پیغمبر را به زبان و کلام
پس از آن شمر و مقرر فرمود و به مراد است و کثرت نبولیم برای ثبات یکدیگر هرگز
کمره نشوید و با ضروره این دعوت دعوت بهر امر و در یک با عرض زنده کافی اهرام

از روایت
مرد و به است

میکردیم

۲۳۲
میکردیم چنانچه از کلام نبوت ظاهر است و بالجملة از این آیه وافی هر آیه و حجت اجابت
نیز در مقام هر است با بر سیر اطلاق با سبکه است دعوت نبوت دعوت نبوی
زنده کافی و حیوت جا و دانی است با در خصوص دعوت معقده بموجب اجابت حیات
در دعوت با مورد شریعت و هر است بشیخ و بهر هر تقیر دعوت الحضر است برداشت
ذات برای لغزش کتاب هر است لازم از اجابت بود و عمر اجابت نموده از آن
مانع آن همه در مقام و ما ضرب بن مرهم مثلا اذا فو ملک من بعد
نیز هرگاه عمر بن حکیم شتر از کف شوقم توان آن اعراض بنمایند فرمود و نیز با میر سنان
بر سبکه در توانست مثلی و حضرت از عید و بهر دست از قوم جدا شد و بهر شتر از قوی
پس منفقون گفتند لا یخیر از عید شتر برای او و این آیه نازل کرد و غایب گوید
آیه در عهد بن الزبیری نازل شده است که با بنی هر اعراض نمود در انکم و ما نقیدون
بن دون الله حصص جهنم سید شایع فاما بعد این اجل و در مسند خود از هر طرف
نشد قانه معجز است را رواست نموده و این معارضه در من است و بهر بن عبد الاح
اهر در سیم خراج و اهر الکلام در حروف یا آنرا و این عهد و بهر در عهد
نجام و من خلفنا اندر عهد و با الحق و بهر عهد و نیز از خدمت جعفر شده و من

در مقام
نیز عید

است چنین نماید و حق عزالت می نماید شاه دولت فرمود که نزد شیعه قرآن کریم
 مخالف گردید او عیاست بود لیر بر نفس است سبب شایع نور الله مراده فرما بد
 دوست نموده است این صریح است و این مرد دوم از زادان از امیر نوستان علیه السلام
 که فرمود معرق خوانند و این است بر معقاده و فرقه و معقاده و فرقه در آتش باشند
 و یکی در رشت و اینان اند و خدا فرموده و من خلقنا الایم و اینان فرمود شیعه
 فرمودیم و در ضامن جهان گوید در احوال علی بن جهم قرش لونه الله اسکینه او در بعض
 علی معذور بود زیرا که تحت علی با تشن جمع شوند و این کلام و دلالت
 بر اینکه ربان شیعه می باشد و در آتش باشند و در لطف مولف گوید
 این پنجاه آیه است که از طریق راست است در شان هر حق حضرت
 شاه و دولت و الوثره و جناب فقه الله مع العالین عدده کثر الله مع عباده و چهار
 آیه دیگر نیز از طریق سبیل الیو فرجه مخالف را بر سوره یار و برسد است با است
 بر نفس با است و سبب شایع حضرت نور الله شوتر نور الله شانه پان سند
 دولت هر یک بر افضلیت با است فرجه بر عیاست احتشاد و حواله
 عنده کثرت برین اقصا شد و باید دانست که در کلام یا با امر خفای است

در مقام لفظ و ابرام و اسکات و الزام یا با عطف و ادراک برای تحقیق
 حق در مقام بنا بر ادل و سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 یا بر ادب الزام سبب است در قول با است امیر نوستان در وطن خفای
 ایشان یا با الزام بر ایشان است در قول با است امیر نوستان در وطن خفای
 حق حضرت شاه مردان مبادول میگویم و دلیران است و قرآن عطف
 و کرامت انحضرت در جناب رب العزت باطل است قطع زیرا که این
 در ایات و الله از طرق شما در نزول این آیات در شان انحضرت
 اگر هر یک مخصوص افاده قطع نزول لیک در شان او گفته آمد است آن روایات
 باجماع افاده انقضای می نماید بطریق موثر معذور مانند دست هم و شهادت
 رستم که هر یک از تراکم اخبار یقین می یابیم اگر چه هر یک از ان اخبار
 افاده قطع نموده و خبر احادیث و چون نزول قرآن در شان حضرت شاه مردان
 یقین داشتیم انکار است او کلام حق است و قول با است دیگران
 مخالف قرآن است پس از جهت قرآن است انحضرت نیست نه دیگران

اگر گویند محرم و درود آیه در شان کسر و لیا است بنا بر کونیم تخصیص بر سر
 یک نفر را شریقرانه دلیل انصاف است در بقول خدا در مقام حیرت
 عفو و در ترجیح او بر غیر حکومت است اگر گویند شاید در باب غیر او نیز
 آیه فرود آمده باشد کونیم احتمال در مقام حیرت از عفو رفع حکومت شواله گو
 پیش خدا محبت نکرد اگر گویند در شان خلفا نیز قرآن فرود آمده کونیم
 از طریق شیعه اثر از ان نیست و از سنن هم متواتر نیست و خبر احاد
 اگر افاده کند ظن برین نیست و ظن را با یقین معاوضه نباشد حکم عقود قطع
 اگر گویند متواتر است کونیم بر ما معلوم و محقق نیست اگر گویند شبه مانع علم متواتر
 است در حدیث کونیم شبهه مانع علم نبض متواتر است بر امامت شاه و ولایت
 اگر گویند امامت خلفا را دلیل و مکرر حدیث است کونیم کلام در این مقام در دلیل قرآنی است
 نه مطلق دلیل و مراد اثبات امامت است مخصوص قرآن بدون دیگران و کلام بر
 دیگر فاسد از مقام است و با شرک کونیم دلیل شما باینست یا سبقت یا اجماع یا انصاف
 پس با اتفاق متفرات و اما اجماع یا محقق است یا بقول متواتر یا آحاد اما اجماع محقق
 پس ان محقق نیست و لا متقول بطریق تو اتر پس ان نیز متفرات است چنانچه در مواضع نفی آن

بیرون که گذشت و لا اجماع متقول آحاد در امری بشرط ظن بر ضدت ان حاصل است
 از اخبار دیگر که از طرق شما و الاثره است بر خروج سعد بن عباد و محمد بن ابی بکر
 ابوبکر و غیر این از روایات شریفه اصحاب خانه امیر المؤمنین بر ترک بیعت و مثال
 آن و اما بیعت پس دلیل بر حقیقت آن نیست چنانچه گذشت اگر گویند امیر المؤمنین
 و عذر امامت نفرمود تا امام باشد کونیم اما از طریق امر است یا صاحب و خاص
 این از زمان صادق علیه السلام و تا به این ان در متبع کردم از کتب اخبار و غیر
 و غیر ان پس بطور ضرورت و تو اتر بر ما محقق و مقطوع گردیده که شاه ولایت
 بر این ساطعه و حج و عذر امامت برای خود در سوره از انحضرت نیز فرمود
 و مطلب یک در است و حدیث است بر اینست در است غصب غنیمت لغیر بر کزیده
 رب الهی سوزنده چنانچه خطبه شریفیه بر اینمیزگشاده است و اما از طریق امر
 پس اخبار چند و الاثر است بر حصول و عذر انحضرت امامت را برای خود مانند روایت
 ابن قتیبه و اگر پیش پنج سنن است در کتاب سیاست در باب امامت ای بکر و انصاف
 شاه ولایت از بیعت و مانند کلام روضه الصفا و روایت جامع الدوله امیر محمد و غیر

لایحه در ماه ثانیه حضرت امام علی بن موسی الرضا است و معلومست که تجدید ایشان دلیل
 بر صحت آنست و صحت آن مستلزم حصول دعوت و ماندن روایت عامر بن واثقه
 روایت کند که در روز شنبه در مدینه حضرت زهرا فرمود و الله که حجتا کرم زهرا در عرب و عجم
 و عجم و غیر از اینها که در آن تا آخر آنچه فرمود از صفای و مناسبت خود و این دعوت
 شهادت بخیر آن دادن تا آخر آنچه فرمود از صفای و مناسبت خود و این دعوت
 و کلام جامع حصول از عایشه که گفت بعد از وفات فاطمه و انصاف روجه مردم از
 امیر مومنان آنحضرت را حاضر است و بجا که ای کبریا و غایب بودی و اینحضرت
 اندک گفت فساد کافیه الجمل المحشوش حتی ابایع و نیز در سبک که زمانه شتری که
 ادرا از پدر بزرگوار راجع را انداختن سنان و در نهان بجا است کشته میزدی
 و جواب آنحضرت چنانچه در تاریخ البدیع و از الجنب متواتر است که وقت آنی گفت
 افاده کافیه الجمل المحشوش حتی ابایع و لعن الله لکذا و ان ندیم فداست
 و ان ترفع فافضح و ما علی المسلم من عضا ضعه فی ان یكون مظلوما
 ما لم یکن شاکی منه و منه ارسلنا بانی نعینه و هذه حتی الی عبری نیز نوشته بودی
 که فرمودم مولا که کشته میشدم مانند شتر محشوش تا میت کنم بجهت آنحضرت
 که در مدینه خود را داده و روانی فرمودی پس ای کبریا و غایب بودی و اینحضرت
 از آنکه مظلوم و ستم رسیده بودم و اینحضرت را که در مدینه خود را داده و روانی فرمودی
 پس ای کبریا و غایب بودی و اینحضرت را که در مدینه خود را داده و روانی فرمودی

و این سخن تو حجت بر من است بر غیر و بالجمله و معلومست از آنحضرت نیست و محقق است
 چنانچه از سیر اخبار ظاهر میگردد و از این کلام در الزام بر ایشان از صحت حضور دلیل
 قرآنی مشتمل بر دو قسم حق مقام در عمل تحقیق حق در نظر عقول و انهم به دن
 قصه و غرض بگیت و اقام بر حسب کلام مکتب عدم و از طریق شیعیه هیچ آیه
 در شان آن سه نفر نازل نشده بلکه در مذمت و تنقیض آن بسیار است و از طریق
 سنان اگر بخواهیم مسلم طالبه شیعیه نباشیم پس برایشان حجت نکرده پس الزام
 بر شیعیه لازم نیاید و بر طالب حق خارج از فریقین هم و مطلع بر مفاصل است
 فریقین بعد از اثبات صحت غیر شاه و دلالت صورت نیاید بر الزام سنان هم
 از این باب اگر چه صعب و دشوار است زیرا که شاید برای علم و یقین برای خود بود
 آیه در شان خلفا خود نماید و در علم و جهلانی الزام میتوان کرد ولی از خارج
 اینجست در دعوت و کذب او در ادعای خود و کذب است و الله بالتیر و طریق شیعیه نیز از ان
 اثری بعد از شری که برایشان حجت نکرده اما آیه غار پس بر بزرگوار و مرتب شونده

اما است پس اجازت است در از پنجمه بموثر رسیده
در امامت شاه و بدست دیگر گردیده و آن از صریحان افروز در از دایره
مردن است و درین باب مخالف و موافق را تصانیف و تالیفات بسیار است
در عایت مکتب افکار بر قدر قدرت است اول آنست که امر حبل در سنه خود
ابرا که در فرمودن من و علی بن ابا طالب در نزد برادرش فوری بگویم پیش از خنجر آمد
بهاره هزار سال پس چون خدا او را فرمود این نور را در وقت فرمود پس خبری
از ان سنم و خنجر علی و در صریح دیگر است در این معانی تا بنی بر او است نموده

پس چون آدم را آفرید این نور را در صلب او سوار فرمود پس با کمال برادریم
 تا اینکه جدا شدیم از یکدیگر در صلب عبد المطلب پس در ذات نبوت در علی
 خلقت و در خبر مر این معازلی از جابر رواست کرده در آخر این است اینکه
 تا آنکه صفت فرمود این نور را در صلب عبد الله و در صلب عبد المطلب
 پس مرا بردن آن نور پیغمبر علی را در صلب پیغمبر مخالف گوید این جزو این حدیث را
 است در صلب دکه و مسند امیر اهل بیت و کافه اهل بیت را اتفاق است و هرگز از
 پیغمبر بود آن نور رسیده که یک حدیث با امیر است و در مسند امیر صحیح و ضعیف هر دو
 حاصل در این معازلی در جمله اهل بیت و تصنیف غیر از حدیث و تفسیر آنکه این مراد
 هر چند است خود را در این کتاب است است چه در میان شیعه نه کتابی و نه
 روایت است در هم در نزد سنیان بجز حدیث متواتر نیست و حدیثی که
 در حدیث متواتر است و کثرت نسخه پس تو اترجیح است سید کارج نور الله
 فرمایند حکم بوضع این حدیث در کتاب تا خبری سنیان یافت کردند و تفسیر فرموده
 و محققان در ولایتی سیوطی و دیگران در حدیث متواتر است و صفاتی پس خبر است و وضع
 قبول کردیم بنابر مکرر تفسیر حدیث نقل و اگر صحت پذیرد این حدیث از در راه یک
 الله

آنکه حدیث متواتر از طریقین و از طریقین است و بجز حدیث متواتر و سنیان که
 سنیان و تصنیف سنیان با یکدیگر در مسند امیر موضوع نیست در شرح رساله منظومه جابر
 و اهتمام جزو نزد اصحابی بشیخی و از حدیث معتدل در حکم وضع چنانچه سیوطی را در
 کتاب خود تصنیف بان حاصل است با آنکه حدیث سنیان در احادیث حدیث
 در متن حدیث خود بر قریح بعضی رجال سنیان و دلالت است و مراد از تواتر تواتر
 مندرج است و از کتب حدیثی که در حدیث صحیح است نه مسند امیر که آنکه
 کتابی که خود تصنیف نامیده فرموده این حدیث در حدیث متواتر است که در
 جامع از رجال حدیث و سایر اهل طعن نموده است در فخر نسیم در این معازلی
 مؤلف کتاب است و این حدیث در صواعق از ادعای سنیان در ذکر ائمه ششم
 و اله در باب اهل بیت است و تفسیر حدیث که از حدیث سنیان برای الام است
 و دلالت حدیثی بر شیعه پس در پیردن از حدیث سنیان چنانچه نسیم و اله فرمود
 خواهر که شود حضم تو عا فر زنی می نبد که قول پیران کن حضم از زنی تو
 چون کرد در مردم و در اینجهای خودش مرم کن و کویان ص منزه است از این و تحقیق
 محقق شده و مراد حدیثی که از حدیث متواتر است نه تحقیق تمام و نفی بوضع حدیثی

سجده که آنرا از بعضی غناد و له است چنانچه حال بعد از شیعه را بر آن استوار است مانند
 شصتین از سینه طبعه و کوفه و نواجر آن و قم و کاشان و سبز و اردکان از خراسان
 از شهر اصفهان شیعه عده بهر مدد مشترکه در هم عیاد و صاحب بنام سب مراد بن کوه
 مانند کلام دهمی شام در اول کتاب میزان الله عدال در احوال رجال در مقام ذکر
 ابان بن شلب که میگوید اینک او شیعه است و لی صدق است پس صدقش را
 در بحثش مرخصش بود و گفته است اگر خبر از این معین را بوجاهم اینک او گفته است و یاد
 نموده او را بن عمر و گوید اینک او بود غالی در تشیع بعد از آن گوید اگر گفته شود چگونه شریک
 به ثبات متبع با اینک عدالت و معتبر است در وفات منافعی به بحث است
 گویم عذر در تشیع و تشیع به غلو و بهر در تابعین و تبع تابعین با اینک تاست ایشان
 بعد از آنکه از اهل تشیع و دین و صدق و در عین کور و خودیست اینک است با کثرت ایشان
 در عدت هر آینه ضایع گوید پس از آثار عدالت و این امر طاهر است از سفسه
 تا شکر کلام دهمی و مانند کلام ابن جوزی در شرح کتاب نبوت از جامع اهل اصول اینک است
 فراموش شود و در اعلام و بهر آنکه است بر اهل اعلام در اقطار و سبب شافری است
 حقیقه و مالک و اهل و امامیه و گوید اینک چه در سبب لایمیه بر این حد و هم از جهت حضرت
 امام علی بن موسی الرضا است و بر این حد و هم چون یعقوب و از سر است و بر این حد و هم

الغفار

۲۳۹ مرقد از مکتوبات اشهر کلام دهمی شیخ عیاد بن بن کثیر شامی در احوال سال
 چهارم و نیز ده از مهمات نبوت از تاریخ و وفات فرمود در احوال ابن مسلم
 شیخ در اصفی و صفات ایشان و خاص حوزة ایشان و بود مجلسی او و ضرر ایشان در آن
 حلقه از علی از سبط العی و از جمله شاکردان او بود شریف بن نصر الخ و مانند کلام
 باقر در تاریخ و وفات فرمود در احوال عالم شیعه و امام رافضیه صاحب تصانیف
 بسیار و معروف است بمقتضی و با بن مسلم نیز و بارع بود در کلام و حدیث و فقه و بود
 که منظره مفرجه بود هر عقیده را بجدت و عظمت در دولت بود و بهر که کثیر الله
 عظیم بخشش کثیر الصدقه کثیر الصوم با خشونت لباسی و بود عضد الدوله که کاهن زیارت
 شیخ مفید پس بد مقام و شش سال زنم کافی نمود و زنم از دولت علی کتاب تصنیف
 فرمود و در وفات او مشهور بود و مشهور هزاره کی از رافضیان او تشیع نمود و در ازاد
 رحمت بخشود اشهر کلام دهمی علی بن علی
 که چون نازل شد آیه و اندر عتبات الافری پس نیز تیر سال قید و اقرار جز در اجماع فرمود
 حضرت بیست و سه سر کتی از اهل بیت خور و سوسه بار پس خوردند و شامیدند که از آن فرمود
 کتب و حدیث خود را بر این مراد و مواعید را و خلیفه من باشد و با من شریک در است و بی علی که

عرفی کرد که بنیم آن کسی پس فرمود توئی در شهر رداست که است او را در نقشه خود که همه از سه بار
 در هر بار راکت میزند و قوم غیر علی مخالف گوید این جزو شرک کرده است این حدیث بود نیست
 در او ضمیمه شد باشد و این وضع را با شیخ است و هم در سند ام این لفظ نیست و این
 اهل موجود اند بلکه رداست این است که با شیخ در حدیث راین از فقیران گفت است
 چنانکه او قبل کرد انگاه که مردم پشت کردند و اتمام فرمود انگاه که مردم از هم پاشیدند و فقیران
 زبانه از حدیث است سیدنا و ارحم الراحمین فرمود که خداوند عز و جل این لفظ را باطل و ناصح است
 چه اگر این جزو شرک در کتاب رضوی است ذکر انچه شد نموده بایست برین معنی آن نماید
 اگر در کتاب دیگر باشد و در این بیان نماید پس ایها المومنین و المومناات و انکم عباد الله
 موجود اند و لی در یاد آید که از این روایت و ناصح را اهل ان باب که گفتند انچه حاصل بوده
 پس در این ناصح را در حدیث است و رجوع کنند ام و نقیض غیر نمایند تا با حفظ اب او و توشش
 در جواب باقر الکاظم شوند و هم لفظ دین در حدیث کبر دال است بر شیخ که قرض شرعی می
 برادر قرض شرعی تا وقت وفات هم ضمان دین کبر دال را صحت شرعی قرض شد
 و از این بود که قرض راکت میزند و اگر مراد قرض بود پس ابو بکر چه جواب نماید و قول نمودن
 و حفظ و ضمان دین حلیه بشود و مراد او معا عید و عده عطای از بیت المال است پس فرمود
 دین بقیع باشد و هم شایسته است بر کبر دال قول صاحب تخریج و از جهت قول شریعی علی را که ترا برادر
 و قرض و حلیه نیز هم از من و قاضی دین من کبر دال هر دو کدام آخر او مقصود را گفت است
 مختص بکتابخانه مسجد اعظم قم

در حدیث است
 علی

حدیث سیم از سند ام خبر است که از سلمان روایت کرده که سوال نمود
 از حضرت رداست که کسبت و صفت شافری نمودن ای سلمان که بود و صبر
 بر ادرم بر سر عین کرده و پیش از آن بود فرمودن پس بهر کسی که در صبر
 و وارث من قضا میفرماید دین مرا و بجا هر کوه موعده موعده علی بن ابی طالب
 مخالف گوید و صبر کامر گفته میزد بخیر کسر و صحت شده بلای ادرم و هم است
 و حفظ تر این شومست و بتبع علم و معرفت پس این منبر است برای
 انصرت و لا دسبیت بمنبر خندفت پس ذکر نمودیم بادر عقیده و تقیه
 عدم نفس بر خندفت انصرت و لا دسبیت نفس انکار خندفت نفس انکار بران مروری
 صحت به مخالفت آن نمودن و اگر مخالفت کردند رسیده دعا کراحت
 این آن نمینودن و بکراهت عیب یا انصار حسد شایع بود الله تبارک
 فرمایند و صبر باین منبر مسلم دادر عین خندفت است زیرا که مقصود از خندفت
 غیر از این امر نیست و برای دیگران انصرت حاصل از کاست پس خفیه شایع بود
 در هر حدیث انصرت منزل و صحت پیش دلیل آورده است چه شیخ لا بد

پس از سر و اما آنچه گفت که عدم نفس را با دله عقل و عقل اثبات کردم حواله معبره
 و اول کتاب تا آخر و بعد بر آن امامه نموده به تسکین است بر ادله عقلیه و نقلیه عدم
 الوجود کرده ابطال آنها نمودم و چون با استبعاد عقل صحیح بر آنکه در غیر عقل تمام
 و این را قضا است از غیر نیز امر الله در عبادت که ساله در حیثیت جناب بود و بر نادان
 نیست با آنکه ایشان را در پریشانی آن طبع مالی و حال در میان بود و اما کسی که در کفر
 پس بر سه طبقه بودند امر او اتباع و مقلده اما سادات و امرا پس اجماع کردند که ایشان
 و قرنی بودند بر کتمان نفس و مخالفت آن چه ایشان چه از امر حید بودند یا امر عبادت
 لا حد پس از شهادت و کلام نیز امر المؤمنین بر آنکه و اما بعضی پس از و زود قضا
 اکابر و اقوام ایشان را چنانچه نظر از بطون قرشی نبود که بر آنحضرت و عمر خوبی که در راه
 خدا را است فرموده بودند باشد چنانچه صاحب را به این اعتراف است و از نفوس شریره
 لشکر بر اینگونه امور در میان با آنکه حضرت نبوت را و این در حشر طاعت نبود با آنکه امام
 حبس کنان که شسته نبود و با و فرمود که در خود و لا از فریبان دارند تا تو را نه بین چنانچه صاحب
 کتاب استیجاب ذکر نموده و اما اتباع پس بقیه امر کردند و اما مقلده پس از شهادت که کار
 زود و راه و بعضی را تصدیق رسیدند و کسان کردند که آنچه شنید بودند نفس نبوده که کار
 تفحص نموده است چنانچه تا آنکه سجد و نیز مردم بشه در آنکه حضرت و ادب است
 از کار

از کار خدشت تقصیر است و اما امر حق رسالت که آنکه بودند پس کتمان کردند (۲۴)
 و اما بر این وجه نموده با بعضی با او نموده ماند سعد بن عباد و اشتباه او و کفر
 مخفی که استیجاب اعظم اوله امامت شاه و دلت است و این الزام نیست بر شیعه
 در قول عدم است انکسرت منفع کرد و تحقیق حق برای طلب صحت که و الزام
 سنیان در قول کتب است غیر منظر شود زیرا که حضرت نبوت نفس بود است
 انکسرت فرمود و مخالف و صحت منبر مراد است خدشت نقییر نمود و مراد عدم
 بنا بر کلام مخالف است اثبات نفس بر خلاف است و ان حاصل شد و اما فصل صحابه
 در معارف و غیره ما قول پیغمبر می تواند شد با اعتراف سنیان با آنکه فرشته را با شهادت
 عبادت بود و قول شیعه با آنکه خدشت خلفای ایشان مباح بود و معارضه است
 ایشان و غیر صحابه را استیجاب و در قول فرق شیعه اما در آنکه مانع اقرار از
 فرق شیعه را که می بینیم با فیم ایشان را و اکابر و علمای ایشان را که در اصول و فروع
 شرعیه اختلاف داشت و علمای شیعه با غلبه مخالفین و شریک و اعتقاد ایشان
 علوک جبار و سلاطین فاجره که در اغلب اعصار می بوده اند و با شیعه در شان
 ایشان کمال معاد است و مخالفت می داشته اند و با سنیان غایت خشکی و انعام
 و تعظیم و اکرام لای ستم شده شیعه را کمال خذلان و سنیان را غایت شوکت و شان بود
 ایشان

این جماعت فلبه با هر حالات مخدوف و بیم مهالک از مذهب خود ملی نموده
 صبر در بلیات بیم و کتب در غماط فرموده عقیده خود را زیاده از انفس
 و اموال حراست می نموده اند و عقاید خود را مستند با اهل بیت مرسلات کرده اند
 راه کام اصول و فروع خود را مأخوذ از مدار علم و فقه و حجت رب الهی
 مستحضره ایها العفلا چگونه باشند که نامت اینجا بحث نموده با نفی طلب
 و بی دلی و طلب مالی و قوت عالی و نظرب سوطانی و ریاست طلبانی
 و کمال با کمال بر نفس و بیم و شدت نفی و کثرت بلا مذهب را دانسته باشند
 اختیار نمایند و او را بر رسول خدا و اهل بیت او نسبت دهند و بدیهی است که
 شخص یا از اهل دنیا و طالب حصول لذات و مراتب اوست یا از غیب
 با خیرت و سعی در تحصیل مدارج سعادت و شوائف اندیشه که مرد عاقل و دانا
 از یکی از این دو امر خالی بوده باشد پس این علمای شیعه و داناتان ایشان را
 از کلام ملک از این در باید شمردن اگر اهل دنیا اند این چه گونه باشد که طلب دنیا
 مذهب را اختیار نمایند که بجز خوف و بیم و فقر و ملالت و دردناکی و شمرش با
 پس با این مذهب سنیان را اختیار کنند که بهر نیل مقاصد و شایسته ادخل و اقرب
 پس اختیار مذهب شیخ از این برای طلب دنیا نباشد و چون چنین باشد حکمت

بی دلی

بی دلی و اثری خلاف کسی را نسبت به پیغمبر میدهند با اینکه از او طبعی نبوی
 حاصل نباشد یا او خود او علیه نفرموده باشد یا پیغمبر نفسی بران بیان نگوده باشد
 و اگر اینکه نفسی از پیغمبر نبودی باز مذهب اهل بیت نبودی چگونه باشد
 که بی طلب دنیا و آخرت مذهب را خراج کنند و معصومین را مستند سازند و نفی
 از صحابه پیغمبر و نفی و طعن نمایند با اینکه اگر حکمی از بسف و اداب عالمی از ایشان
 نبودی و هلا مطالبه بدلیل او از کرامت نباشد بنماید و شود بلکه مثبت
 شمع است استبعادی دیگر از اینکه حضرت نبوت مرا که در حفظ و حرارت احکام
 الی یوم القیام کمال اهتمام بود و عادت را افضای سوال خلق از امر و اوست
 مثلا جناب کسی حاصل چگونه باشد که حکم او را در عقیده اهل را خفا باز دارند
 و با اختیار است باز کنند با آنکه معذرت آن بشیر و خشنه اش عظیم نبودی و
 که استبعاد مذکور از استبعاد است و فعل صحابه شدید است زیرا که از صحابه بی اطلاع
 پس بخواهانی نفسانیه با انفاق ثابت گردیده مانند عداوت امیر و خیر از طبع
 مرایات و جمع امثال و امثال آن بخلاف علمای شیعه غایب امر استبعاد آن
 با هم معارضه کرده سلفا میشوند پس نفس نبوی که بی عارض و حاضر باقی ماند و عمل
 صحابه با او معارضه نمواند زیرا که کلام پیغمبر حجت است بر عمل صحابه با آنهم
 در صحت و فساد آن دیگر اینکه اگر مراد نبوی که خلاف نبودی از چه تصریح بدان نفرمودی
 تا بالمره دفع خلاف از میان است حاصل شود و نه این بود که آنحضرت را در تصریح بیان

شایسته
 از کسی اندیشه و سنجی بوده باشد و معلوم است که ظاهر آن خلافت و امامت است
 و چگونه از منجر و خاتم انبیاء که برای هدایت و اصلاح خلایق مشایخ گشته
 مرد و باشد که کلامی فرماید که لا اقل سرهم امامت و خلافت کسی شود در رفع توهم
 آن را فرماید باینکه ایام چنین کلام باعث فتنه و بلبه تا تمام نبیامت باشد
 و شک نیست که چنین کلامی از هر که صادر شود خصوصاً ملوک و بزرگان که در حق کسی
 از او ولایت عهد و خلافت در امور دینیه و دنیوی است و آن خلافت
 و بیانکه این کلام در سایر خصوص و آورده بر امامت آنحضرت ساری است
 اگر گویند همین اشعار در منصب علمای شیعه حاصل است و معارضه نماید با اشعار
 مذنب علمای شیعه و منافق شوند و اشعار و فساد فعلی و بجا مانده بی معاری
 گویم در منصب علمای شیعه اشعار و فساد نیست زیرا که جمیع خطرات دنیوی و دنیوی
 و شوائب و لغزبات و منافق قالیات و فتنه و شک و در حق و بلیت ان و از ام
 و بلیت معاندان حاصل بود و هرگاه امر از سر میان خطبه فوکی که بدان جلبت
 حاصل آمد و خطبه آنکه مفسد دنیا باشد خطای این دو را از آن بود و در نظر علمای
 اگر چه عدد این بی کثر از عدد آن بوده باشد که هر قدر ضعف و شک است بیشتر بود
 قول ایشان در گاه معارضه فرموده و هرگاه اشعار است که شوق امری را میانه
 ادعای نمایند و آنها انکار کنند خصوصاً هرگاه ترک و عدم شوق آن امر خارج از طریقه عادی
 بوده باشد اگر گویند صاحب آن نص و دعوی شوق آن را دعای آن منصب برای خود بود

گویم

گویم عدم ادعای او غرض از پیش و بعدش خیر و نیر باشد از آنکه چگونه
 توانست که جمعی از عقلاء برای کسی دعوی مرتبش کنند و خود را بدان دعوی
 در در طاعت مهالک دنیا افکنند و آن کسی را بالمره ادعای برای خود نباشد
 و از آنکه چگونه باشد که خطبی که در محبت پیغمبر خود ندم میزنند و در راه محبت
 و اطاعت او مراتب دنیوی را حتم میگویند و اگر کسی از علمای است او شمره
 شود در حیات و ممات او را قطع و نگذرد و خود را مسلم عالم از و حرام
 محارب او و ذریه او دانند و اگر کسی در زمان او یا زمان یکی از ذریه او بوده
 از مؤمنان بعد از هزار سال او را نگذرد نمایند جمعی را از صحابه و باران او
 در شدت و رخا و سرادضا و میدان نهی و خلا و ملا رخص و طعن میزنند
 و از ایشان بکسر بوی و بیگانگی جویند باینکه در رخص و طعن ایشان در دنیا
 طمع ثوابی و در یافت مراتب و اسبابی در کار نباشد و گویند که انچه
 از صحابه غضب خلافت دیگری کرده اند و مخالفت قول پیغمبر نموده اند و مراد ایشان
 تحصیل ریاست و منع مراتب و لذات بود هر عاقلی داند که این کلام و مراد از ایشان
 بی چیزی نباشد اگر گویند انچه از پیغمبر شنیده و بدیشان رسیده شبهه در
 افتادند و برانده ب میانه اند گویم ایشان را اندک و طریقه است که ما امامت را از
 اصول اعتقادات میدانیم و در اصول احکام خبر علم و یقین و دلیل فاطمه علیها السلام

۲۴۴

و حق در اصول اعطادات نزد ایشان معتبر نبود اگر چه حاصل از الفاظ باشد
پس بنا بر این اصول که منبای ایشانست باندی مذاهب ایشان در رفض و طعن
مخالفتان مستند بظاهر از زبان باشد پس اسناد ایشان بجز در کلامی مسموع
بماستقول که افزوده باین نکند و در نزد ایشان در رفع اسناد مخالف باین اسناد
حاصل و در امور غیر طاعت و الله اعلم

کتاب مناقب است که تالیف ابی بکر احمد بن محمد و هم است و حجت در نزد هم
مذاهب چهارگان در روایت کرده است از ابی ذر که گفت داخل شدیم بر رسول خدا
پس عرض کردیم گفت محبوبترین اصحاب رسول بود آنکه او امری باشد با او
باشیم و اگر نایب باشد آورده باشیم از نزد او و فرمود این است علی بن ابی طالب
در رسم و در اسلام مخالف کرد اگر این حدیث صحیح باشد دلیل نصبت علی است
و اگر رسول که ناص بر خلافت بودی هر آنکه در اینجا تصریح و اظهار مقرر بود
پس چون نفرمود که او است پس از فرموده شد که عدم نصبت بر آن که بعد محبوبتر
صحابه نزد رسول که افضل از همه باشد و آن امام است و هم بانی نظام سال
مقال از امارت است و همین در نص کفایت و اگر مفسر بود که او است بانی
باین حکم نه در کفایت که این نص نبوده و مراد آن است که بزرگترین می باشد و مبلغ احکام

نه خلافت را اصحابه ممکن نیست بکنند و باین اضرار
این

این مخازنی شامی است که رسول فرمود برای هر پیغمبری وصی و وارثی است
و بعد از آنکه وصی و وارث از علی بن ابی طالب است مخالف گوید اگر صحیح بود حدیث
مراد از وصیت غیر خلافت است چنانچه گفت مؤلف گوید مفسر وصی بنی خدیجه است
بنا بر چنانچه گفت حدیث ششم در مسند احمد و جمع بی الصحاح

السلام است استیفاء بنی فرستاده سوره بر آنکه با ابی بکر نبوی اهل مکه پس چون به مدینه پیوسته
رسید فرستاده نبوی او علی را پس باز کرد و بنیاد را پس رجوع کرد ابو بکر نبوی بنی هاشم
پس گفت یا رسول الله چه ایا نازل شد در باب من چنین فرمودند و گفتی جبرئیل آمد مرا
و گفت فرستاده از تو انرا مکتوب یا مردی که از تو آورده باشد بخالف گوید سال ششم
پس رسول که ابی بکر را این حاج فرمود و امر کرد او را بفرستاد او را بر آنکه بر سران
و سپاه بنی هاشم و ثبائل عرب عهد ها بود پس امر فرمود ابی بکر که بنی هاشم را بگوید ایشان
عهد و ایشان را تا چهار ماه و نماند که حج کنند عمرای و حج کنند او را مشرکی پس چون ابی بکر
پس در رفت و در رای رسالت بدانی در مبلغ سوره حاصل چه عرب مراد از عقد عهد
و بنی ان بجز اعتبار بجز صاحب عهد با یکی از قوم او نبوده پس فرستاده علی که برای بنی هاشم
مورد و ابو بکر بر امارت حج و امر و بگو بانی بود و اشغال نمود و اما آمدن جبرئیل پس از
مخالف است پس شایع نور الله ترشید فرمود اگر چنین بودی ابی بکر را نامزد نموده
و ابو بکر سوال از نزول چنین در باب او نموده و در گفتن عهد مراد از صلح کفایت

اگر چه کتابت و مهر بوده باشد و چو عباس و خضر را با مرده نبرد با آنکه نزد
 بودند و شاه و لایق اتمام بان عزمی خونت و خشی با آنکه خلی عظمی از اهل مکه
 گشته بود و موسی بن عمران بقصد یقین از قطبان از قدام بر فرعون ترسان نرود
 پس آنکه منور و سبقت جوید بر فضل ابتداء اولی انعام که بود و گران تقدیم باید سیمای آنکه
 هرگز برای نیت کشیدند و مرادش هر چه بختند و ~~و این~~ و این اتفاق در روز اول
 ذی الحجه ستم هجرت واقع گردید و او افرورد را علی نه روز عزمه و روز آخر و این بود
 آنچه خدا چند را با دایان امر فرمود و شکستن عهد مخفی بود مکی که سینه باشد عزمه
 و آنکه بجای او باشد در فرض طاعت و جلالت و سربسته مقام و نیت و کسی که سگی
 نباشد در مخالفت و مخالفت و آنکه مانند خود عزمه باشد و باشد و امر و
 از ~~مکه~~ امر و حکم او بود و پیمان غزل و ولایت فرقی است بر سر و بعدی عظم
 و در مثال است که غزل طلاف رجال است و نصب نبی و نبی و غزل الیها
 بر باطن بود و آنکه سزاوارد آسوده نباشد چگونه قابل خلافت بود و نصب
 و غزل و بجز اظهار فضیلت شاه و ولایت و مرئیت او را هیچ ندارد و اما آنکه بی بگو
 امارت هیچ بانی بود پس از ازین عبدی زیاد کرده و الای سر و است جامع الاصول
 از این صریح در رجوع است و غزل الحاکم گوید فرستاده نبی و بانه و با ای مکر بعد از آن
 او را طلبید است پس فرمود نزد و از مکر می را که برساند این را مکر مری از اهل نبی علی
 مرا طلب فرمود و پس شادش بفتح آن و صاحب صراح گوید و زیاد کرد و زین آنکه من و او
 نصب آنکه برساند از مکر مری از اهل بیت مکر از آن با اتفاق رفتند و اما انکار نزول چنانچه

برای غزال الی مکر و نیت چهل و سیان امر متعارف بر سول که با وجود تمام مطلق غم الهی
 پس در دفع او ستماء و جمع بین الصحاح که از زین عزمی است و در جز ثانی از کتابت
 در انفس سوره براندر و در جمع ای داد و در جمع مری از این عباس کافی است
 انهم در جمع بین صحاح و انفس ثقلی و در است این معازلی است اختصاص این بر زمان است
 بامیر بخوی مخالف گوید از فضائل است و نفس نباشد مثل گوید و دلیل فضیلت
 و مثبت امامت باشد ~~است~~ در جمع مسلم و بخاری است که چون نمی اراده
 فرمود مباحثه با بخاری بخیران حسین را سینه گرفت و دست حسن را بدست و فاطمه
 در دست سر نبی میرفت و علی نه از تحف فاطمه و انحنوت میزورد با نشان هلاک
 که نه در عالم این بگویند مخالف گوید فتنه مباحثه مشهوره و فضیلت عظمی است
 و نفس نباشد مؤلف گوید و دلیل فضیلت و شایسته امامت باشد نه هم در ستماء و
 از چند طریق در در صریح بخاری و مسلم هم از چند طریق که چون نبی و نبی غزوه بود
 انقضت فرمود خلیفه ساخت علی که را بودند مکر و علی نه را از سب ان عرضی شده فرمود
 اما را صنی نبی که نروده باشی از من بمنزله هر دو از موسی مکر آنکه نیت پیغمبری بعد از من
 مخالف گوید از صحاح است و نفس نبود زیرا که هر دو خلیفه مری نبود بعد از وفات او
 زیرا که هر دو پیش از مری وفات کرد سید شاری فرماید اگر هر دو بانی بودی بعد از من

مری هر اسبه حلیفه او بودی چنانچه در حیات او خلیفه بودی بالفرد و العظیم و از انکه شهرت یافت
 گوید که مری و دولت فرمود و صاحب هر دین بودی پوشش نا انکه بار رسالت از او بودی شهر
 و شهر پیران هر دین هنگام بلوغ آن دو و امیر بودی چونکه باقی بود بایستی خلیفه بود بعد از آن
 و در دین که ثابت شد برای حضرت غیر نبوت
 در دین و صحیح مسلم و بخاری از طرف مستنده و صحاح شریفه نیز از عبدالله بن بریده که گفت
 از پدرم را خبر دادم که گفت حاضر بودیم در مجلس و ابو یوسف علم را گرفت باز گفت منور و منور
 نمود بعد از آن عمر و حضرت را روز دیکو آنرا گرفت و مانند ابو یوسف باز گفت و در آن روز عمر را
 شد و شقی عظیم رسیده بود پس حضرت نبوت که فرمود بدین سبکه فرما خواهم داد این
 مری که دوست دارد خدا و رسول را و او را خدا و رسول دوست دارند گواری عمر فرما
 که بر میگوید و نا انکه فتح فرما بد خدا برای او پیش گردند مردم در اندیشه انکه بگوید
 پس چون صبح بخیزد حضرت رسیده هر کس امید داشت داشت پس فرمود که ای علی بن
 ابی طالب عرض کردند و چشم دارد پس او را طلب داشت پس چون شرب حضور رسیده
 اب و دهان را با چشم حق پیش مالید و عاف فرموده صحیح گردید پس را با همادین را
 بدست مبارکش برافراخت و بهشت اندالشی را بجزب نهاده و منوع رخت مخالف گوید
 حدیث خیر صحیح است و این از فضایل علی است برای حضرت که نزد نبوت شاکست که
 وجه بسیار فضایی مانند این که حضرت را حاصل است و یکی این فضیلت از آن است که در آن
 نیاید رسیده که آن در کمال است و آن نیز مشقت نبوت است این که فرمود در آن روز که
 در کمال

در کمال

در کمال حضرت نبوت کمال صراحت است بهر نبوت مرتبت است ۲۳۶
 الهیه برای غیر انکه است و اما در است از آن که نبیان پس بجهت الزام است و نفس کثر
 و اوله امامت را نبیان رواست نموده خود بهطامع و نیز در شهادت شیطانی و تعلیه
 و هر نظر بصفت اقله از و الله کلام نفس است که یک راه احتمال خدوت ظاهر نشسته
 به خود هم صبر رواست کرده انکه چون غایب است که بود عمر بن
 عبد و میردن خرامه حضرت رسالت فرمود و بهر آن که نبی است که کفر مخالف گوید
 اگر صحیح بود نفس نباشد مولف گوید که این بودن هرگاه برای کثرت است شراحت و اولی
 با خود نبوتان شراحت از غیر خود
 و افهم در مسنده است از طرق حدیثیه
 ام فرمود لب ابواب مردم بود سجد بک که باب علی بن ابی طالب مخالف گوید
 مسجد در عهد نبوت مقرب خانه پیغمبر بود بجهت دختر انکه حضرت در مردم بودند که ابواب
 تردد در مسجد سر نموده فراموش میزد پس امر لب ابواب فرمود بجز باب علی بن ابی طالب
 و بهقیقه نصحت رسید از هر کتاب صحیح که در مسجد میزد هر که بود در خود
 در مسجد که خود را میگوید و خود باب صحیفه است مع الف کویان تجوز بقیار باب
 باب در نه الم معشوق بودن مستقیم انصاف است از غیر او پس دلیل است مشر
 و خود بقیه خبر هر که در آخر است که در دیار برای او شکر دارند و هر چه در خود را شکر دارند

از آن
 که در
 آن روز
 که در

نو که اوست صلاح ایشان بر شمع است
 سیزدهم در مسند احمد است
 از چند طریقی اینک منتهی به برادری فرمود میان مردم و دانند علی عمر را که برادری
 برای او دیده غلبه پس شاه ولایت عرض نمود که مراد آنکه اردی حضرت نبوت
 فرمود بدین سبب که دانند که تو را برای خودم نو برادر منی و من برادر توام پس اگر
 باد کند تو را کی پس بگویند بخواهم و برادر رسول خدا ادعا نمیکند اقوال بعد از او
 مگر کلامی قسم بیکدیگر مرا معبود فرمود بجزی به پیغمبری که تو را مؤخر نداشتم مگر برای
 نفس خودم و تو ازین بمنزله هر دو از سوسانی غیر اینک صفت پیغمبری بعد از
 و نو برادر و در ارتش منی و در حج بین الصحابه است از نبی که فرمود فرشته
 بر باب حبه که محمد رسول الله علی آخر رسول الله قبله ان خلق الله السموات بالفی عام
 مخالف کردند احدث شهود و غیر است و کل این اطراف را از صحاح ما فراموش کرد و لکن
 ولایت بر نفس ندارد و ابوبکر هم خود و وزیر و فرزند رسول که بود و برای ازین قضایا بسیار
 و کلام در ذکر قضایا نیست بلکه در نفس است مؤلف گوید ولایت حدیث بر انصاف شاه ولایت
 واضح است و ان دلایلی است باشد و قضایا ابوبکر را شیعیه مسلم ندانند و اخذ این قضایا و نفوس
 از صحاح بسیار برای الزام است چهاردهم در مسند احمد است اینک رسول که فرمود بلی می بیند
 در روشنی است از عیسی بن مریم داشتن داشتند او را هر دو تا آنکه مادر او را گفت بشما و در

۲۴۷
 او را صفاری تا آنکه او را عمر بن الخطاب که نزد ^{افراد} نازل نمودند مخالف کردند محمد خدا را که را
 مسند میان دو فرزند فرمود از مغرط در عیبت حضرت مانند نصیب هم که در بیست او را
 گفتند و اما پس که گفت اصحاب محمد را نازل شدند و مغرط در بعضی مانند خواجه و اما اهل
 محمد الله پس در وقت مبادرت او را عیبت شدیدی و نازل نمایند او را عمر بن الخطاب که اهل است
 از فرزندش و عیبتی از خلفای اربعه و صاحب و دایع علم و معرفت بسیار و فرمود
 و اما پس گفتند که اینک نصیب است از حضرت ترا شنید و خلاف آن نمودند که کل اصحاب را
 و اما اینک ایشان مانند نصیب بر انداختن از فرط بغض او را عیبت با ایشان داد و اما عیبت
 بسیار با حضرت پس خلاف ظاهر است که با دشمنان او بدوستی دارند و من او را ضایع
 بشمارند و کلام تا فی بن خلکان بر اینجای شاهدی عیان است و اما اینک او را در منزلتی که
 اهل است نازل نمایند پس حشا و عجب و عیبت صحیح است که او را بعد از ابوبکر و عمر
 و حجر و عثمان دانند و عارف غزنوی است آنکه او را بر علی مرتضی خراسانی است با الله
 از بعدی نازل گفت خبر داشتن پانزدهم در مسند احمد و جمع بین الصحاح است از انبی
 مالک که گفت بود در حضرت رسول که من غنی بخیله پس گفت با رخا یا پاد و بر برای
 محمد بن مریم را از خلقی که با من تناول نمایند پس آمد علی که پس تناول فرمود با حضرت
 و از او است از این عیبت که در وقت وفات گفت یا الله انی اتوب الیک یا الله انی اتوب
 الی طالب که مخالف کردند انجید شهود را در نفس نباشد و رسول بر لایت از اعظم و سایل است

مخالف گوید دلائل حدیث طبر بر امامت ایزد حق صریح است چنانچه بر عاقل کامل هویداست و در
 توسل بولایت مسلم از عاقل به امامت است شایسته و در این مورد اندک خبری از طرف حدیث
 اینکه رسول که بر موش کوفت علی که بر آنجا ایستاد میگفت برادر از بالای کعبه را اینکه از صراط میگذرد و
 حکو آنکه با او گناه باشد بولایت علی بن ابی طالب و اینکه از باب برای او برکت میباشد و غیر
 و اینکه معجزات در دامان او خراب ریزد و دعا فرمود که از باب بر گردد و دعا از عصا بگذارد
 و اینکه شادی و روزی حدیث نمود لایسب الاذواق الفاضل الاعلی و در این حدیث است
 روزی در راهم چنین ندا نمود مخالف گوید معنی از اینها در صحاح است و معنی سکر است مانند ندای
 روزی در راهم لایسب الاذواق الفاضل است که در الفقه شریف است بن حاج بود از ایشان فرستاد
 را و در بدست کشید و شمشیرش از رسول که کردید پس روزی در الفقه در دست ظاهر بود
 سید شایع که فرمود اما من در احد که بعد از این بود پس در حدیث رساند مذکور و از عاقل
 از سپاهان ماثراست مانند و از وطنی بنا بر حدیث این خبر در صحاح است و صاحب کشف الله از حدیث
 و صاحب و عکرمه و غیرین چنین خبر جان افکند جبیل نامی معتمد الفقه پس بخلی و الخلی بقرآن و الحام و الخلی
 و اسلون ندا حدیث اولی است که هذا الله المزمع الزهرار و غیره لایسب الاذواق الفاضل الاعلی
 و اما شایع در حدیث این ندای مردی از شیعیه است و از این خبر معتمد را از اخبار بسیار است و در
 نه با حجاج و منافات ندارد از اینکه سبب شیعیه بن الحجاج هم و الفقهان بوده چه شیعیه اند که بسم برای
 چند شیعیه باشد و اگر ذوالفقار شخص در شمشیر این حجاج باشند هم منافات ندارد و منافات ندارد
 او را از این حجاج در بدست نگه داشتن است اینکه فایده میدهد و پیش شاه و لایسب است پس شیعیه اند که معضات

پیش

پیش از انجلی حرب او را کشید باشند و شمشیرش گرفته بقتل سایر کفار اشغال فرموده باشند و این ندا
 صادر شده باشد معتمد در جمع بین الصحاح است از این خبر که فرمود و حدیث فرایند نمودند
 علی را با خدا با و این خبر با حق را با و هر جا که در زندان در حدیث کرده اند خبری که فرمود
 عمار را که زود باشد که در است من اختلاف پیدا آید اما اینکه کشید معنی معنی را و معنی از
 بعضی تر است چون با عمار میکشند و لافقه با عیبه و نو در این وقت با حق و حق با حق باشد
 با عمار و در سبب طاعت علی از طاعت فرات و طاعت من از طاعت خداست مخالف گوید
 در صحاح است که رسول که فرمود میخ عمار و یثلمه الفقه الداعیه و باقی این خبر ذکر نمود اگر جمع باشد
 دلائل بر این میگذرد که علی که با حق است هر جا در زندان و شکی در آن نیست بلکه این دلیل حدیث
 خلفا باشد زیرا که علی که با ایشان بود و اما بقا است پس بر باطل بودند سبب شایع که فرایند انجیه
 در مع یافت میان شاه و لایسب که خلفا از مخالفات دشمنان است تحقیق که رسید است در حدیث
 بعد بیکه معنی نمیدانند آشنایان که گشت و بیاید و اما مضحک پس مسلم است برای نظم آوردن
 نه خلاف ایشان • معتمد در سند احمد است که بنی و شحین و حنین که را کوفت
 و کوفت هر که مهادت دارد و در دست دارد این دو نفر را و پدر و مادر ایشان را باشد با هم در حدیث
 من در زندان است و هم در این کتاب است از جابر که کوفت فرمود رسول که روزی در عزالت و علی
 برابر حضرت بود نزد ملت من با ای علی خلیف ششم من و از این خبر پس بر اصل و پنج آیم و در
 فرغ آتی و حنین شایع است که این کسب که شایع از آن خدا و او را داخل میباشند که

با آن سر خود و پسین چنانکه در خود را بپایانگاه و به که نوشته است سر عرش الیه ترجمه آن
 این است سنت ضریحی که از امام بنی رجب و معنی ~~سنت~~ ^{سنت} بر یک کوزه محبت است
 کسر که شب سحر حق عی را پاک است و پاکیزه و کسر که انوار حق او را روشن است و ناسید
 قسم بخورم بفرست و جدول حقیم ایستاده و در کتب کسر که اهل علم است و اگر چه
 عیب آن نه نماید و قسم بخورم بفرست ^و که در اصل کتب در اثنی عشر کسر که عیب آن او کینند
 و اگر چه اهل علم است که در این باب بسیار است مخالفه که در
 کتب کینه بر سر در فضا بر این باب و در فضا بر این باب مانده خلفا و چنانچه او از صحت
 فضا بر این نویسن را در کینه هر کس حسب انوارت خود فضا بر هر کس را خود هر از فضا در کینه
 رلی شرط است در ذکر فضا بر این از صحت معتبره باشد و از حدیث معتدل التول و بیشتر آنکه از خط
 حوازم را در است میانیم اثر وضع و کسر بر این ظاهر است پس بر کینه این باب لغت که است و لغات
 به پیغمبر در فضا بر علی که فرموده اگر ریاضی قلم نخواند و در یاد او در دنیا آخر پویشیه منبت بر حجاب
 مهارت در هر شب کینه این از کلام رسول حکم نیست و چگونه از نشان منبر کینه با لغت فراموش
 در صحت کینه از عقیده است بین با لغت و حال کینه این از اوصاف فضا است که فرموده علی و کان البحر
 مدام الکلمات دبی لغت البحر فذلک ان لغت کلمات دبی که از ان لفظ فضا بر در کلام پیغمبر یافت میشود
 کینه ان از الفاظ امر صفت نه از افعال عرب و آنچه از اخطب بر است کرده از این معهود موصوف است
 زیرا که ان فاعل شرع است سببش درج نورانیه و در این باب و الهایک بر او اولایه فضا بر

حلفا

حلفا غیر امیر المؤمنین که را امامیه قبول نمایند پس بر این محبت باشد که اگر از طریق شیعہ ۲۴۲
 فضا بر برای آنها او کفر شود محبت توان کرد مانند شیعہ که از طرق سنیان فضا بر شیعہ محبت است
 ذکر سنیانیه و اما ثانیاً بر این که قول او که در شرط است در ذکر فضا بر کینه از صحاح معتبره باشد و دفع است
 بکینه صحاح معتبره منضم در صحیح بخاری و مسند و چگونه غیر ان در صحیح بخاری و مسند و کینه فضا بر کینه
 سنیان مقدم بر کینه در صحیح بخاری و مسند و در شرط کرده اند السبب احکام را از آنچه در آن دو کتاب است
 کینه احکام را از احادیث معتبره فراموش کرده اند از غیر این احادیث و کینه که اثری از آنها در کتاب
 صحیح بسته این نیست چنانچه بر سطح کتب معتبره این محقق نیست مانند کتاب محلی از اندلسی و غیر
 این شرط صحیح است اگر این دو کتاب جامع جامع احادیث صحیح باشد و چنین نیست زیرا که کتاب بخاری
 مشتمل است بر چهار هزار حدیث که از الفاظ کلمات و معطوفه نقل شده است از او ده هزار حدیث
 در حفظ داشته است اسم صحیح و حفظ و ندوی و در حدیث شرح صحیح مسلم گوید که بخاری در صحیح مسلم است
 صحاح فضا بر کینه از ان در لغت رسیده که تصحیح کرده اند بهر استیجاب و اینکه تصحیح کرده اند مجمع
 از صحیح بخاری و کینه از ان روایه او که و کینه از ان حدیث هزار حدیث است و در فضا بر و در فضا بر و در فضا بر
 بهر از ان حدیث کینه فضا بر یا صنف ان حدیث کینه فضا بر یا صنف ان حدیث کینه فضا بر یا صنف ان حدیث کینه فضا بر
 در صحاح حدیثی که اخذ از شرط خود کرده اند کینه فضا بر یا صنف ان حدیث کینه فضا بر یا صنف ان حدیث کینه فضا بر
 بخاری و کینه فضا بر یا صنف ان حدیث کینه فضا بر یا صنف ان حدیث کینه فضا بر یا صنف ان حدیث کینه فضا بر

نزد عمر و عقیق کرد تا به چهارم را دوی سوزان نور که نرسد فرموده ادا (فرقه سه شده است و کتب اخبار
 که ابوذر را در نزد عثمان زد و سوزان شد و فرمود ای پسر یهودیه مانند تو در دین کلام گویم
 والله یهودیه از دل تر بر نشسته و عبدالله عمر و بن العاص با غیر و سیره بن حذیب در آن کلمه گویم
 در سوره صه هزار در هم با دو کو تا رواست که که این که در باب علی نه نازل شده و سن الناس من
 یحببت طوره که و این که در باب این هم نمودن و سن الناس من یحببت طوره که این قبول کرد پس بعد
 هزار در هم دو کو و قبول کرد پس چهار صه هزار در هم دو کو و قبول کرد و با جمله اعیان و شایان
 این دو کتاب را ترجیح آن دو برابر یحببت عنودیان است در انحراف از اهل است و کم ذکر
 کردن مناسب ایشان و مطاعن هم و عری بر اوصاف آن است که شرط مذکور باید کرد و در مختار
 حدیث دان افغان و فریقین است بر عقد حدیث در مقام نزاع و اما نقل شد که طایفه و اند
 که سنی وضع حدیث در مناسب علی که بمنهاد و او را بر این منی مایه شیعیان است بلکه اگر لغوی باشد
 نباشد گمان بنهاد فضایل مشاویه حضرت ایشان پس چگونه خوار و می که از شایان بنیان است
 وضع حدیث در فضایل حضرت بنهاد و تفسیر گوید و گفته که عتاب کرده است بر که در کتاب شاه و در
 در کتب مدعی نویسنده افکار نه را سبطه لا ساطله و اذا السطال الشی نام نظام و کذا صفات النفس مناسب
 بر ازل گفته مذکور است سما الله صفها و نبی الارض انما لباری فایحه ابداء بعضی بنا و ابدی الحلی کتب
 ماکبدا الرضا علیه علی بعد موده و لا انفسله و خود در مرافا کتب کتب است و او سرفی بن احمد المکی
 از اکابر حدیث و شایسته و اما در اعیانیه این با لفظ مانند مائت است که در روایت ابن جریر و جوامع و فضیله
 در فضیله ای که در او نه که بی فرموده خبر نه که ملا این بدان پس کتب حدیث که ترا عفا بر عمر بن کث اگر حدیث که از او خبر
 از آن به انان نفع تمام کتب آن را و بر سیکه عر حنه است از حنات که بر میان سار حنه کلمه اگر تفسیر عمر و شریح راجحینان
 و عمر

و عمر حنه از حنات ای که شریح هر که نظر ثوب بر حنات ای که از کلمه است مرتب است و در اخر لغز مائت و یمن
 و طبعه و تفسیر راجع به جاح و خالین و لیه و لیه من لی و قاص و عله الرحمن بن عرف و عمر بن الی و سیره بن شمه و ای هر
 و امثال ایشان و از افعالیه از او در شری مائت نقض حدیث و اخذت عمر و من میراث است و در حدیث که
 ریح حسن آل فخر و در کتب از حدیث این سه و غیر اینها خواهم بگویم و در فضایل او مائت نقض فائز نظیر سرقی
 که بر احضار نه کو او و لاجن بالن و اما خامبا کلمه این و در حدیث سنی کلمه و حدیث است و در حدیث
 از حدیث کلمه است و اما با کلمه لفظ فضایل و الو است در کلمه نرسد است این هم در فضایل ای که در
 لفظ فضایل در کلمه حضرت نبوت که در غیر نه و در حدیث که در الو است نه و غیر الکفر است و حب فضایل است
 و کرمی صغی الی بن حلی عله الغریب من آن که کلمه ای که گویم در مرج ش و در حدیث که جمع فی صفات الاصله
 لهذا غیر است لک الامداد ترا حد حاکم جیم شجاع فائز ناسک نقض جواد شیم مایه فی شریط و لاحض
 مشون العباد خلق یحبب الیهم من اللطف و باس بنادب سنه العباد فخر است لک لک و فائز صفات
 ان کتب به اعداء نقض کتب من ثبوتهم لوط دعاء انت سانی و الصور و ان الم و الصور و الاح المسجده
 لورای مثل الشی اخاه و الا فاحط الانقاء کیم باهل الشی و لم یلف لکم خاسا سواه نهاده کتب فضاله
 و عمر است و انباده که لایم الشی و الاملا و جل سناله ان یحط به الشی و بعضی صفات النقاد
 و اما سابعیا کلمه نه که از خوار و در موضع شری و عتاب است چنانچه بزرگ و خضر و احدیث گوید
 که طعن از آنکه حدیث سر سته قبول نیست چه عالت ظاهر است از اهل العلم با قرون اولی پس اگر طعن طعن
 در شوق سنی باطل کرد و در کتب اند که در شرح اصول بزرگ و گوید اما طعن از آنکه حدیث گویند غیر ثابت است
 یا که بندگان مردک است یا زاهد است یا مجروح است یا این است قبول میشود و در آن ذکر
 سب طعن و در مرسته شریح بزرگ و گوید اما طعن از آنکه حدیث بی قبول میشود و این چنان است که

کبریا و صفت است یقین با غیر مقبول از ادبیه اشهر و اما تا مناسبتی که یافت مضمون حدیث شرح را بر سر
 و ناشر از حدیث فم موعود است لغویه زیرا که هر کسی عرفت با ناپسندت دعوت بجهت سید آنکه سرگوشتی من
 این کلام است که اگر احاطت کند مرا عبد در غیر حکم و نه با طاعت علی بن موسی آنش بترسب اخلاص کردن
 ارتباط است این یک حکم و است در آن نیست چه شهادتین مسودست که مضمون آن کافی رسیدگی بر مضمون
 شدن بجهت این که سرگوشتی است از احکام مود و اما است چنانچه در دست میکی بر این حدیث مستور از
 رسول که فرموده کسر کسر میرد و است تمام زمان خود را مرده خلاصه کردن جامه است چنانچه غفلت
 و غفایح بواسطه قرار است از سیدان اندوختی که فرزند بجهت انکار ضرر در زمین و است کرده است
 حنیفه صریح بر مضمون حدیث منکر در حدیث حنیفی بکبر و الحطیم و من و الواعظان و سیدان
 بعضی الوصی علامه مکتوبه کنیت علی جهات اولاد الزنا من لم یوال فی البریه جبرئیل سیدان علامه
 صلی اوزنی در هم در جمله اشعار بسیار گوید و ان عبد الله بالاحاث غدا و و در حدیثی بر سر حدیثی
 و عاشق با عاشق آقا مؤلفه خلاص من الذنب معصومان الزلل و تمام ما تمام فو اما بلا کمال و تمام
 صوام بلا سئل و طار فی الحولا بادی الی جبل و غاص فی البحر لا یخشی من العلیل و فی الحقیقه یوم البعث یقف
 الایجاب امیر المؤمنین علی و قاضی نظام الدین اصفهانی از سید صریح حدیثی که گفته الله در کمال با الی با سیدنا
 یا ایچ الحق اعلام الهدی فینا و قبل الله الای بحکم اعمال عبد و لا یرضی له دنیا علی انصف اعاد الله
 علی انقلب الحشر المرزبان من لم یوالکم فی الله لم یومن فصح الظفی و عذاب العبد لیکما
 عیان

شخص کتابخانه مسجد امام خمینی

و اما حال ولادت شاه دلاش پسر بدو سبک و ولادت یافت و در جمعه پنجم ماه رجب مبارک عام الفیل
 سی سال در خانه کعبه هر کسی در انجا سوره شریفه که دوران داشت عمر شریف اشرف کائنات سی سال گذشت بود
 بی دوست داشت و او از تربیت فرمود و نظیر میفرمود از احکام علی او و ایضا میفرمود بترسب از
 و لحاظ میفرمود که از او احکام خدایتی و منافات میفرمود او را در بیداری و او را بر سینه میگوشت
 و میفرمود که از او دلی و ماضی و مضی و خری و کفنی و صهری و وصی و زوج گوشتی
 و امنی و صبی و خفنی و دهانه او را بر می داشت نه در دس و طواف میفرمود او را در حبال مکه
 و شهاب او و و اما برای او روایت کرده است این را صاحب کتابت بر الصغر از سیدان
 محانت گوید شهر میان شیعیه است در امیر المؤمنین که در کتب متولذ به و این را علی بن ابراهیم نقیج کرده اند
 کعبه نو این تاریخ حکم بن خاتم در کتب متولذ به نه جواد اما اینچه ذکر نمود از احوال نیز نسبت با و در غیر
 پی صبیح نیست بان نقلی که از او در روایت کرد و در قول الغزالی و خفنی اگر مراد از حدیث
 نه از انکه در حدیث شهر ذکر مراد این است که یک از خفانست پی کتب در آن نیست سید شایع بود الله
 فرایه حکم بود محبت نامه است به از انکه مصنف که از صاحب کتابت بر الصغر نقل فرمود
 و او از زین بن قنف روایت کرده و این معانی مرفوعه از حضرت علی بن موسی که روایت نموده
 بنابر نقل کشف الغم و کفایت است نقلی از آن که برای محبت امیر سیدان و نیز بنابر تصحیح راوی فضیله
 در است در آنست که باب که مقرر بود چون تمام وضع هر سوره طاعت است از حدیثی که
 در خارج کعبه باب کعبه برای او فتوح کردید بدون اگر مضمون نقلی او را دانند که در کعبه که در احکام

حرام بود بر صورت تولد او در کعبه قبر از اسلام این را بحسب اتفاق بعد از آنکه سقوفه کعبه از سر راه و کوسه از
 نقره در راه و غیر آن عدوه آنکه کعبه در تشریف کعبه است بحسب زنی است کعبه حقیقه برای آن
 اکابر و ائمه چنانچه فرمودن کعبه و سخن قبلة الله و این حاکم گفته *هذا القبلة الوسطی فی الزمان و المکان*
 که *حرم الله المبین و الحلال و ائمة الکبری و حجة الی اقصی علی من کان من الملة عقل و سواد*
 عادت لطف الهی است بر سر کعبه طواف خانه کعبه از آن شد بر همه واجب که انجا در حرم
 آمدن عیسی بن ابی طالب و اما ترمید در سر آمدن منی که بتول حرم و حقیقتی منی بر سر دروازه کعبه
 الله حدیث با فاصله حدیث ظاهر است پس در دل از طاهر بتوان کرد و مکرر دلیل و دلیل
 آن مانند وجود عقاست و اما بعد از ولادت پیغمبر صلوات الله علیه
 بر سر کعبه است نقاب و بدین و خارج اما نقاب پیغمبر که در حرم و حرم اولی آنکه ایان
 پیش او آمد و ارکان دین بنیاد او شد کرد و بواسطه تعلیم او مردم ایان فرار گشتند و بمولد
 و فرادع اگاه شدند شایسته بخانه او و در دقیقه و سجده بی نفر بود هرگز بلکه شکست نهاده نگاه
 که بر دوش تمییز بالارفت و او اول مردم است در اسلام احد خبر در است کرده از چند طریق
 آنکه او است اول کسی که اسلام آورد و نماز کرده و در دست او است که منی فرمود نقاب او را خنثی
 که منی نقاب او را بچ کردیم به پیش از آنکه منی بحسب اسلام و پیش از آنکه در علم و نیز در کتاب ایشان در علم و کتاب
 در علم بران ولایت دارد که منی در در راه چرخ بود رکعت اعمیست و منی بحسب الحاکم بخلاف کوب در اول
 اهل اسلام خلافت و اکثر علماء کونین حدیث است و بعضی از بزرگان و بعضی از بزرگان حاکم کرده است مدعی
 و کوب از مردان ابوبکر و از اطفال علی و از زنان صدیقه و از مدینه و بعد از آنکه حاکم است سید شایع که

فرماید صاحب انعام کرده از اکثر انجمن معصم فرمود از فضایل چون منع و فاقد رسیده و نظیر آنرا از برای
 حلقای فرمودند است و اختلاف در سن اسلام انجانب از نصب بعضی اخلاف اجلات سنان ناشی شد
 پس معارض با اتفاق جماعتی از اسلاف سنی و شیعه شواهد کرده و محاکمه مذکوره از اراده مؤید در ترویج
 و کلام شایع جدید منی بر این کلام گواه است و در است شده که روزی در سن فرمود و در حضور کعبه
 منی حدیث کعبه ایان آوردیم شایع ایان ایوب و اسلام آوردیم شایع اسلام آوردیم ایان ایوب و اسلام آوردیم
 شایع در کتاب باب الاربعین کوب سنی اسلام علی منی اقصی بقطعه جیه این عم رسول فرمود و در خانه او بود
 و در صومعه کعبه که بعد از این و شایع شایع ایوب و اسلام آوردیم و چون او است باشد افضل باشد منی
 در هم علم است و مردم همگی عیال لطف شایع در معارف و علوم و احکام و فضایل
 چه انجانب در کال ز کابود و حرم منی در علم و سلاست رسول در روزان شبان از او منتقل بگشتند
 و رسول فرمود افضل علی و افضل منی علم است و در مدینه که صحیح جز او بود که رسول فرمود اما
 مدینه العلم و علی باها خداوند گردید منی در این است چه او منی است در ابلاغ علم و در ابلاغ معارف
 و کلام نزدیکی صحیح است شایع که فرمود حدیث مذکور در اهل اعمیست شایع و علم
 خفیه است و عدم مذکور منی عیسی که منی در حدیث مذکور از آنست و منی از سنان صحیح است شایع
 در او شایع کرد و بعد از آنکه از باب کتاب است از حافظ شایع که اندکی بران خود بدر کنند و خارج شود چنان
 که از او و داخل شود بگردد و همین در خلافت کعبه است و در صحیح فرمود که از ایوب
 که رسول فرمود هر که خواهد نظر کند بآمد و در علم و منی در منی بنی و زکریا و زکریا و منی بنی
 و در طب شایع منی باید نظر نماید بوی علی بن ابی طالب که در است کعبه است بهیچ که رسول فرمود که کعبه خواهد نظر کند

۲۴۶
 در کتاب باب الاربعین کوب سنی اسلام علی منی اقصی بقطعه جیه این عم رسول فرمود و در خانه او بود
 و در صومعه کعبه که بعد از این و شایع شایع ایوب و اسلام آوردیم و چون او است باشد افضل باشد منی
 در هم علم است و مردم همگی عیال لطف شایع در معارف و علوم و احکام و فضایل
 چه انجانب در کال ز کابود و حرم منی در علم و سلاست رسول در روزان شبان از او منتقل بگشتند
 و رسول فرمود افضل علی و افضل منی علم است و در مدینه که صحیح جز او بود که رسول فرمود اما
 مدینه العلم و علی باها خداوند گردید منی در این است چه او منی است در ابلاغ علم و در ابلاغ معارف
 و کلام نزدیکی صحیح است شایع که فرمود حدیث مذکور در اهل اعمیست شایع و علم
 خفیه است و عدم مذکور منی عیسی که منی در حدیث مذکور از آنست و منی از سنان صحیح است شایع
 در او شایع کرد و بعد از آنکه از باب کتاب است از حافظ شایع که اندکی بران خود بدر کنند و خارج شود چنان
 که از او و داخل شود بگردد و همین در خلافت کعبه است و در صحیح فرمود که از ایوب
 که رسول فرمود هر که خواهد نظر کند بآمد و در علم و منی در منی بنی و زکریا و زکریا و منی بنی
 و در طب شایع منی باید نظر نماید بوی علی بن ابی طالب که در است کعبه است بهیچ که رسول فرمود که کعبه خواهد نظر کند

با کرم در غش و سوج در نقد ایشان را بر چه در حق و عیسی در عبادش پس باید نظر کند بفرمان
 مخالف کردن اینجند است سکوات چه این سوهم است که عیسی افضل از این میسران بشود چه جامع این قضایا
 سیدنا رح نزل الله ترشیه قریب نبوت چون داخل این فضایل شوند بود که فضیلت انبیاء بدان بود و باشد
 و هم نظایر فضیلت حضرت از ارباب نبوت غیر خاتم که مسلم است که سرآمد از انفسا و راکه ماضیله
 شاه ولایت است و بودن نبی و ولی و حقیقه بن نفس واحد عالمت پس مراد مساوات باشد و آنچه
 ممکن است مساوات در آن از صفات نفس و مساوی فضل افضل است و اما نبوت پس او مراد از او
 نسبت انسانی باشد بر وجه مخصوص پس از صفات نفس نیست و او مراد از او صفة نفسیه کامله باشد که
 منبعت شود از او نسبت مذکور پس چه مانع است از اینکه این صفت در راه ماضیله نسبت به انبیا
 آنکه خاصیت بفرقه مانع از نسبت ایشان و اطلاق اسم نبی بر ایشان شرعا و هم ولایت میکند بر فضیلت
 شاه ولایت از انبیا میگوید اول نبی صلی الله علیه و آله استیلا بر این که مقابله مع جمیع معضی است بقیام احادیث
 بر آحاد پس چون نفی شود علمای مرتب از آنکه و علمای سنیان بر انبیا پس لابد با نسبت یکی از علای است
 مانند شافعی و ابو حنیفه هر یک بر یکان سنیان مقابله میفرماید باشد و شک نیست که شاه ولایت و اولاد ظاهر
 ایشان افضل اند از شافعی و ابو حنیفه پس با نسبت افضل از نبی مقابله میفرماید باشد و اولاد ظاهر
 در اولاد نبوت و چه شبه و ظهور حال انبیا که ظاهر است بهار است خطاب نبی که با این خطاب وجه مانعی
 از اینکه سیدنا و امام انبیا و اولاد سیدنا نبیا و نفس شریف و ناصر دین او و پدید در ریه او افضل از سایر
 سیدان باشد و ولی برین است و بران اندامی غرض از شجره او و اولاد نبوت کرده اند از در ریه طاهره او و
 این کلام و تفسیر این را بر اشاره بوضوح اعلام است که اتفاق است که در کتاب تائیه نزد خدا برای انبیا سلف
 و غیر ایشان از او باشد شاه ولایت که در ریه طاهره نبوت یافته اند و چه نیست بفرقه که خبیثه برای

مراتب

۲۷
 مراتب ایشان را در محوام ثلثه زمره که اولی که اولی است و هرگاه چنین باشد واجب شد که او را از ماضیله که منبعت
 از نبی که بر حاکمیت و حاکمیت هر دو افضل از انبیا را و هم باشند ما کرم
 اما کلام و اصول زیرا که کلام اینحضرت در نهج البلاغه کاست از او است و اما انبیا پس هم راجع باشند اما انبیا
 و انبیا نبی حنیفه از او گرفته و اولی حضرت صادق است و سیدنا حنیفه و محمد بن ابی طالب و فرات که در کتاب
 بر محمد بن الحسن ثلثه ای حنیفه و احمد حنیفه و سنیان و ممالک فرات کرده است و در یکی یکی در سنیان ثلثه
 که ثلثه عبدالله عباس است و اولی سیدنا امیر المومنان و دوم سرانا حضرت صادق است و فرارح هم ثلثه سیدنا
 بودند و اما سنیان را وضع است و همچنین نسبت این عباس کوچه حدیث فرمود امیر المومنان که در باب دهم
 از اولی است صاحب و نام فرات مخالف کوچه پس لازم است که گفته هر قضا را راجع صادق است که سیدنا امیر المومنان بود
 و فرات است شافعی بر محمد بن الحسن دروغ است و عدم استفاده اصحاب این علما از غیر امیر المومنان ممنوع است
 سیدنا روح که فرات این ابی الحدید در سنیان نهج البلاغه نسبت داده است فرات شافعی را محمد بن الحسن
 در نودی در کتاب نهج البلاغه گوید شافعی بدایت کرده است از محمد بن الحسن پس در اولی و کلام معنی
 ابی الحدید این باشد و مراد از رجوع نفوذ ابی حنیفه و عمران با حضرت است که این از او گرفته و اساس
 از بابان فرات یافته راجع با حضرت است نه هر چه از خود من اخراج کرده اند از بدعتی چنانچه سیدنا کوچه ابی
 حنیفه سیدنا را و مخالف سیده اند و نفقه ایشان باور است و در همه مجمع عدم استفاده از غیر باطل است
 با اینکه مراد استفاده اصول این علوم و کلیات و حقایق را است از کلام اینحضرت و غرض از احادیث العلوم گوید
 ان اولی سن رعه المشیقه با مجادله الی الحسن علی که در ظاهر المیزان فی مناقضات القرآن واجب منظمه بالحق
 حنیفه اسلم الکر و اما غیر این کلیات از اخراعات پس استفاده ان غیر شافع سنی در مرجع او در اصول صحیح

خواهد بود و در هر چه در پیش رو برز قیامت و از خدایه است در روزی که دوست را و در چنگ زده
بغض و قوت اینجا یکم می باشد و خصلی فرموده پس باید دوست را و علی بن ابی طالب را که از هر دو فرمود
اگر ابرام منع می شود بر دست راست با طالب به خدایه و از هر دو ترس حسنه است و در هر دو ترس
با ان کسبه و بعضی علی می باشد و بعضی ترس حسنه و بعضی ترس حسنه و بعضی ترس حسنه و بعضی ترس حسنه
کشتن از هر دو که در هر دو کسبه است و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
پس می گویند که مراد است و کسبه و شتر را و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
و او علی و قبول جامه از او و در روزی که او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
فی الفرج به مال بر این ترس و اجازت از هر دو است و در هر دو ترس حسنه است و از ابی ترس حسنه است
رسول فرمود که صاحب علیا الخلاله بعد از کافرا و از ابی ترس حسنه است و در هر دو ترس حسنه است
فرمود انا صاحب بن حارکیم رسول من تا لکم الی غیر ذلک مخالف گویند که در جواب محبت ابراهیم است
بما ابراهیمین که محبت و حدیث و از هر دو ترس حسنه است و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
و لیر القنیت دلاست است و کلام در خوار و در کفایت و بیچاره این مرد و بیچاره است و وضع کسبه و شتر را و او را پس
چانه نه و وطن سر بسته برادر قبول می شود مطلب چهارم در اینکه القنیت صاحب جعفر و لولایت
و صراط دامن است و از هر دو ترس حسنه است و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
می شود که کسبه و شتر را و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
در هر دو ترس حسنه است و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
صاحب لای تو و اخلاص فرمود آن صاحب لای تو در دنیا است و در هر دو ترس حسنه است و او را پس
روز قیامت کسبه و شتر را و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس

و چگونه

و چگونه موافقت میان روایت که انبیه است و در صحن حضور آورده و در میان همه روایت از انبیه است
مقتضی ترس حسنه است و در هر دو ترس حسنه است و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
و نسبت را که انبیه است و در هر دو ترس حسنه است و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
صدر در این است که بیچاره و در هر دو ترس حسنه است و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
شیعه است و بعضی ترس حسنه است و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
و اما انبیه است و در هر دو ترس حسنه است و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
خود و نسبت به بیچاره و در هر دو ترس حسنه است و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
و در این است و در هر دو ترس حسنه است و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
جفری و از هر دو ترس حسنه است و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
در هر دو ترس حسنه است و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
و از ابرام و ذکر احادیث و صفای از کتب سنیان و جهت الزام ایشان است نه تحقیق تمام است و صفای حنی
در برای خلفای جور سنیان و صفای از کتب سنیان و جهت الزام ایشان است نه تحقیق تمام است و صفای حنی
شیعه مقتضی برای آنها نقل نمایند محبت بر ایشان بشود و سنیان در شایب صفای ایشان روایات پس
روایت کرده اند چنانچه بعضی از آنها می باید و از انبیه است و در هر دو ترس حسنه است و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
و اما موافقت با کسبه و شتر را و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس
عزیز است و در هر دو ترس حسنه است و او را پس می گویند که مراد است داشته و کسبه و شتر را و او را پس

برای این راهها و توجیهات رخصه برده و تراضی
 مرد است که اندک اندک در اخلاص رسول که فاسد و باطرات زشت و این کتب صریح و دروغ خط است
 مخالف گوید خلیفه در وقت کسی را گویند که بعد از شخصی آید سید شایع که فزاید خلیفه در معرفت خصوصاً عرف
 کسی است که او را شخصی جانشین خود کرده است و بگویند که او خلفت کرد از جیش اسامه و رسول و لعن فرمود
 هر که مرا خلفت نماید مخالف گوید از اسامه از آن گرفت و در خلفت شریف گوید چرا از رسول که اذن گرفت
 و بگویند که اذن اسامه از چه کفایت کند بعد از امری که و از کجا اسامه اذن داده باشد
 اگر آنکه عمر گفت که سید ای بگو فلوله بود خدا مسلمانان را از شران حفظ فرماید پس بگویند کسی را که بشک این عنوان
 مخالف گوید هیچ سید شایع فزاید شهر است و فاضل عبدالبار سنی طبع صحبت او نموده و در کتاب
 بنی و کشته است و لا اله الا الله و رضای عمر به سید او طبعی است و جابر بن سید و سلم بن عبد
 و سید مائمه که جواب فرمود که رضای کسی بامری مسلم اعتقاد صحبت آن نیست چنانچه سید فرمود
 ولی عمر خود گوید ایند و بگویند که منع کرده فاطمه که از اوست خود پس فرمود فاطمه که ای سید ای فاطمه آیا
 لوارث میری از پدر خود من ارث از پدر خود بمنیم و احتجاج کرد بر و ای که منفرده و نقل اند
 که سید که فرمود که ما میباش اینها ارث میکنند ابرام الحجه بکنایه از حدیث است و حال آنکه این خلاف قرآن است
 و شاه و امام را فاطمه سلام که شاهد گرفت بر اینکه بنی که فاطمه را با او بخشید و قبول نکرد و حسان
 شهادت دادند و قبول نکرد و ام ایمن شهادت داد و قبول نکرد و ابوبکر بنی که فرمود ام ایمن زنی است
 از اهل بیت پس غضب فرمود فاطمه بر او و بر و بنی و نسیم با هم نمود که با آن دو کلمه نفرماید تا پدید آید
 ملاقات کند و کتاب دینی که فرمود ای فاطمه بدو رسیده خدا غضب میکند و غضب تو و راضی بود برای

مخالف گوید

مخالف گوید غضب فاطمه بر برای امر دینی بود مؤلف گوید از چه مؤلفان بود که سید اسامه غضب نماید
 بجز خلاف مشروع و بگویند که او و عمر و اسید فاضل امیر المؤمنین که را سوزانند چنانچه طبری در تاریخ
 مرد است که و و افندی و زید بن اسلم و ابن عبد رب و مصنف کتاب عیسی و انقاس الجواهر مخالف گوید
 صحیح نیست مؤلف گوید میان شعله مؤثر است و میان جهر و مستور و همین کتاب است مطلب دوم
 در این بر مطاعن عمر گفته است بگویند چون پیغمبر در حال مرض و دانت و کفایت طبع که گنای بخار که سید از آن
 که او فزاید عمر گفت آن بنیکم بهر پیوسته بدو رسیده و فاضل سید که در مانع شد از احتضار و دانت و کفایت
 مخالف گوید آن بنیکم بهر در هیچ بخاری نیست و بگویند کلام بیمار است سید شایع که فزاید در هیچ است
 و این جبهه خلافتی در مؤلف سر شری بخاری گوید هیچ هنر بان است و اخلاق مشهور کلام بیمار است و کلام
 بیمار آن هم هنر بان است و نووی گوید بر این ایمن که مانع از او نقل کرده آنکه بنی که سید است از کلام بان نام
 مؤلف گوید هرگاه عمر از اهل بیت بودی چگونه راضی شدی با آنچه کتاب که بنی که فرمود که گناه نشود
 بان نوشته شود و همین قدر در خلافت او کافی است و بگویند که راجب گوید سید ای بگویند
 بر هر حدیثی که در حدیث سوزانیدن خانه اهل بیت نموده مخالف گوید خلاف ای بگویند جامع
 و سید اجماع عمر بود و قصد سوزانیدن افراست مؤلف گوید اجماع است که برضا بوده باشند نه زور
 و سبب آنکه است و از خبر موافقت و تسبیح آن که اجماع است بر خلافت ای بگو و حدیث سوزانیدن کذب است
 از روایت معنیان و بگویند حکم کرد بر جم زن حامله پس شاه و لایق فرمود و بر نظر او را می بیند
 پس گفت که علی اهلان عز و حکم کرد بر جم زن و بوا و و حضرت او را مع فرمود و باز حقیقت گفت مخالف گوید کاهی خبیله
 خطا بنماید مؤلف گوید با جاهل حکم کرده یا سبب شریع در غلبه سلف و ما که و اولاً جهاد انام را با سید بنیکم

باید مصوم بود و ثانیاً از کجا اختیار او ثابت شد
 و چنانکه منع کرد از مخالفت و درین وقت هر که
 کوان کند و در حق او از بیت المال کرده اند پس زنی برخواست و گفت چرا چنین کنی و خدا فرمود و اینچنین
 فطاری است که همه مردم فقیه نراند از عمر حتی برده نشنان در خانها مخالف کردن این محبت حفظ صورت
 سنت رسول است مولف گوید حفظ صورت سنت نجاف شرعاً حرام است با این وجه و چنانکه
 از دیوار خانه مردم بخانه در آمد و اهل آنجا را بر علم مکتوبات پس گفتند حفظ کردی از جهالت چند محبتی
 کردی و از غیر باب داخل شدی و بدون اذن آمدی سلام نکردی و همه اینها خلاف نص قرآن است
 پس بخل شد ملاصق الغضات گفته است که برای او بود که اجنبی را که در از آنکه مکتوب این باطل است زیرا که
 اجنبی در حرام جایز نیست مخالف کردن اجنبی در حرام در جایی است که معارضه بوی حرام نباشد
 و در اینجا از آنکه مکتوب بر حسب لازم است سارضا است چنانچه می فرمود بختن در کفایت که در آن
 محرم همراه طبع شده بود با اینکه اطلاق مال حرام است و محبت است که بختن چنانچه شرب با هرگاه
 اهرات آن بدون کس ممکن نباشد و باید لا محذور عام است و مخصوص کتاب با جبار حرام است
 و از آنکه مکتوب واجب است بعد از وضع شرعی نه عقلی و بر در عفت و شریعت و فعلی می بودی الهی
 پس بنابر فطاریان شران کوه و درگاه شستن خم شراب جایز است از دیوار در آمدن بخانه مردم را بدان
 بنابر شران کوه و چنانکه فطاری حدائی کوه در باب معنی بن شعبه نگاه که بنامی و شهادت دادند
 و شاهد چهارم تلقین کوه که شهادت دادند نگاه سه شاهد دیگر احدی جواب داده است فایده الوقفا
 که و خواست که دفع کند از سفر حد را سه مرتبه که فرموده چنانچه چنین باشد و حال آنکه سه نفر را حد است

مخالفت کردن

کتاب الفقه

مخالف کردن معنی این کوه بود و مردم از دشمنی بر او نهشت زدند و عمر بنیان غرض ایشان را در وجه شهادت
 بر امام واجب است پس با آنکه در این در وجه ابی عثمان این مظهر مذکور است و عمر هر وقت که میسر را
 پیدا میکردی بنده خدا را بکنی از اسکان بیدار و از کجا می را علم بغیر و حال آنکه حاصل بود با آنکه
 ظاهر حال شهید افتاده حدائی بود و در این بین بر اخای معاصی مطلقاً باعث سد ارباب حرج و فساد است
 و چنانکه گفت و گفته اند که در عهد رسول که بودند درین نسی از آن میکنم و عتاب بران و دشنام
 و این بدعت است و احادیث و روایات آن بسیار است از طرف بنیان از عبدالله بن عمر رضای
 و در صحیحین از چند طریق مروی است که در این باب است از امام رسول که و ابی بکر و یوسف
 امام عمر و احمد بن حنبل از عمر ابی الحسن اباضه از او است کوه و محمد بن مسلم در بخاری و صحیح ترمذی
 ابیاد کرده اند که مباح بود و عمر باطل نمود مخالف کردن مکتوب مکتوب و در وجه هم نیست و الا است
 بر روی و او است و ادبی پس حرام باشد بنابر قرآن که الا علی از و اجم او ما ملکت ايمانهم و هذا الیوم
 در خلافت حوزة حلال نفر بود و نسی عمر از مروی بود و اقبال بنی که بعد شایع بود فرایند انقادی بنی
 احکام باعث عدم زوجیت نباشد چنانچه کتابیه و فائده داشته هم است بنی و از و اجم اندگاه
 و لا است که بعضی احکام خلفای حوزة نفر بود جهت آنکه مردم آنها را صاحب میدانند و اینها را
 هم مکتوب و نماز ثواب که نسی فرمود مردم فریاد بر آورده که داعی و داعی و اطلعت کردند
 مولف گوید این است بعضی از مطاعن ابی بکر و عمر و اما مطاعن عثمان و سوبه و عایشه و سایر اهل
 مخالفت پس از آنکه کوه و از آنکه در اینجا مذکور شد کفایت است در ثبوت عقیده و لا

